

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

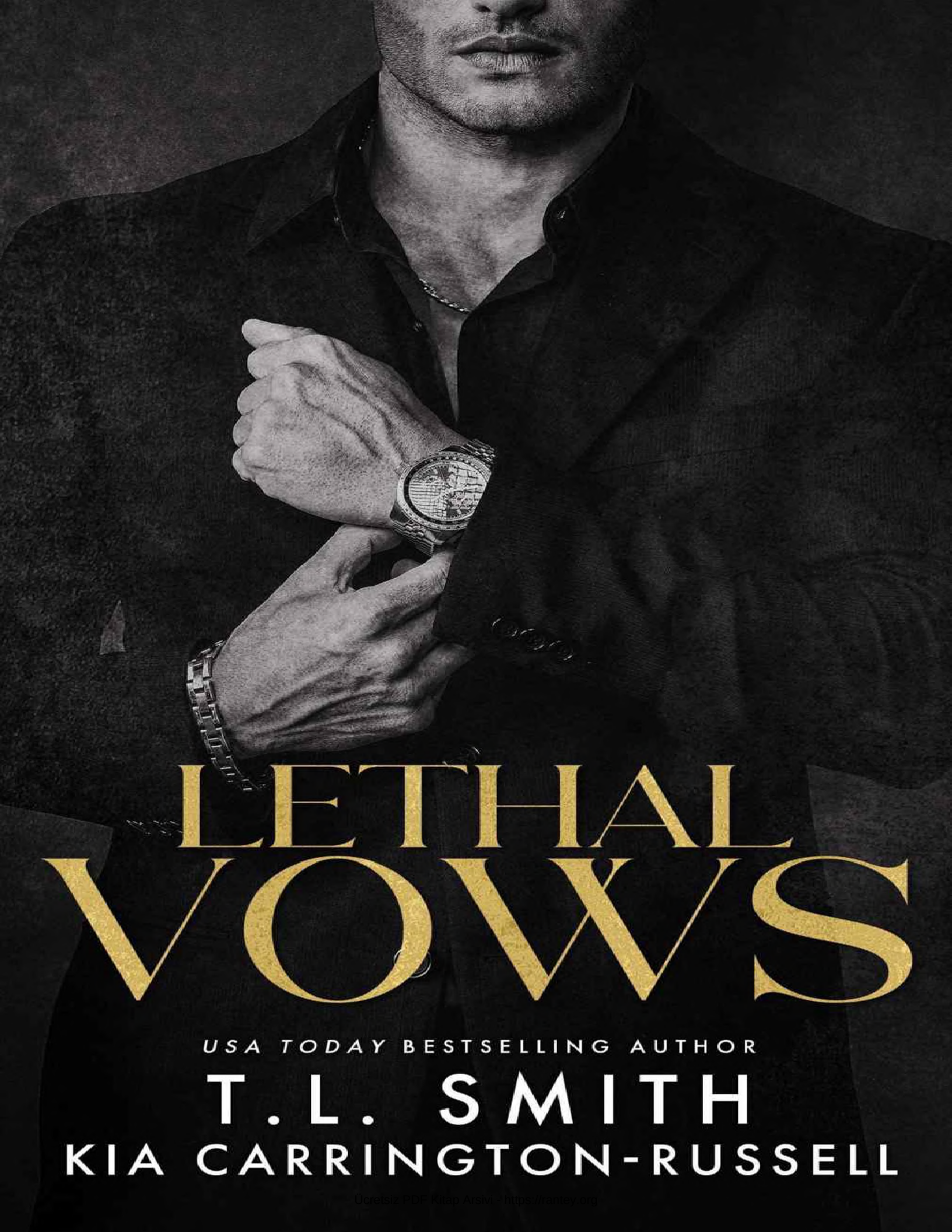
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LETHAL VOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LETHAL VOWS

ABD TO DAY BESTSELLING AUTH0 R

T SMITH
K iA CAR RINGTON-R U S S E L L

*Söylesene hayatım, sevgilinin benden haberi var mı?
Saygılarımla,
Kitap arkadaşın.*

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2023

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu e-kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Vellum ile oluşturuldu

Uyarı

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

İçindekiler

Blurb

1. [Rya](#)
2. [Rya](#)
3. [Crue](#)
4. [Rya](#)
5. [Crue](#)
6. [Rya](#)
7. [Crue](#)
8. [Rya](#)
9. [Rya](#)
10. [Crue](#)
11. [Rya](#)
12. [Rya](#)
13. [Crue](#)
14. [Rya](#)
15. [Crue](#)
16. [Rya](#)
17. [Crue](#)
18. [Rya](#)
19. [Rya](#)
20. [Crue](#)
21. [Rya](#)
22. [Rya](#)
23. [Rya](#)
24. [Crue](#)
25. [Rya](#)
26. [Rya](#)
27. [Crue](#)
28. [Rya](#)
29. [Crue](#)
30. [Crue](#)
31. [Rya](#)
32. [Crue](#)
33. [Rya](#)
34. [Crue](#)
35. [Rya](#)
36. [Rya](#)
37. [Rya](#)

38. [Crue](#)
39. [Rya](#)
40. [Crue](#)
41. [Rya](#)
42. [Rya](#)
43. [Rya](#)
44. [Crue](#)
45. [Crue](#)
46. [Rya](#)
47. [Crue](#)
48. [Rya](#)
49. [Rya](#)
50. [Crue](#)
51. [Rya](#)
52. [Crue](#)
53. [Rya](#)
54. [Rya](#)
55. [Rya](#)
56. [Crue](#)
57. [Rya](#)
58. [Rya](#)
59. [Crue](#)
60. [Rya](#)
61. [Crue](#)
62. [Rya](#)
63. [Rya](#)
64. [Crue](#)
65. [Rya](#)
66. [Crue](#)
67. [Rya](#)
68. [Crue](#)
69. [Rya](#)

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)

[Ayrıca yazan Kia Carrington Russell](#)

[T.L. Smith](#)

[Kia Carrington-Russell](#)

Sevgili Bayan Ricci

*/Bunu henüz bilmiyorsun ama benim eşim
olacaksın.*

*Saygılarımla
/ yakında kocamız olacak*

Onun olduğumu düşünüyordu. E-postaları bunu gösteriyordu.
Ailelerimiz yıllar önce imza attığı için her şeyin tamam olduğunu
düşünüyordu.

Ama o hayattan kaçmamın bir sebebi vardı.
Beni bulacağını çok az biliyordum. Ve hayır cevabını kabul etmeyecekti.
Crue karısı olmamı istedi.
Ve tek istediğim onun yatağında olmasıydı.

BÖLÜM 1

Rya

F bizim on yıl önce

Ayaklarım kaldırım taşlarında sürükleniyor. Hava çok sıcak, öyle serin serin tişörtümden akan sıcaktan bahsetmiyorum. Yani, çok *sıcak*. Roma'da havanın Eylül ayında soğumaya başlaması gerekiyordu ama işte buradayız ve keşke kıyafetlerimi yırtıp atabilseydim. Ama bunu yaparsam babam beni öldürebilir, şu anda burada olmasa bile.

Öğreneceğini biliyorum.

Her yerde bağlantısı olunca böyle oluyor.

Restoranların önünden geçiyorum, insanlar bana başlarını sallıyor ve hızla başka tarafa bakıyorlar. Daha on altı yaşındayım ama hepsi kim olduğumu biliyor. Bu onların yararına,

ve bunu yapmamaları aptallık olurdu. Kız kardeşim ayakkabılarını çıkarıp önden koşturaya başlarken gülüyor, babamızın gazabını ya da nasıl görüldüğümüzü ya da nasıl davranmamız gerektiğini umursamıyor. Benden üç yaş küçük ve biraz özgür ruhlu. On altı yaşına geldiğinde babama kafa tutacağından hiç şüphem yok.

Kendimi bildim bileli korumamız olan Marco'ya dönüp bakıyorum. Başını sallıyor ama sırtışını gizlemeye çalışıyor. Ben ayrılmadan önce Kolezyum'u birlikte bir kez daha görmek istiyor. Sadece birkaç saat sonra kullanacağım New York'a tek yön biletin düşüncesiyle midemde kelekler heyecanla dans ediyor. Ben kimim ki küçük kız kardeşimi gitmeden önce bir kez daha gezmekten mahrum bırakayım? Ayrıca arkadaşlarıma son kez veda etmek için de zamanım olacak.

"Rya." Honey adımı haykırırken turistler etrafımızda dolaşıyor. Parlak pembe elbisesi ve elindeki sallanan ayakkabılarıyla kalabalığın arasında bile fark edilmesi kolay. Ben sandaletlerimi bol bir kot pantolon ve kırpılmış bir tişörtle giydiğim için tam bir tezat oluşturuyoruz. Kesinlikle bir elbise giymeliydim, çok daha havalı olurdu.

"Gitmeni istemiyorum." Honey bana doğru koşuyor, kolları belime dolanıyor ve ben de sarılmaya karşılık vermek için elimi beceriksizce onun sırtında gezdiriyorum. Honey'nin saçları uzun ve kestane renginde - üvey annem olan annesine çekmiş - benimkiler ise neredeyse karamel renginde.

Annemle yaşayacağım, bu da babamı mutlu etmiyor. Ama burada yaşarsam gerçekten *yaşayamayacağımı* hissediyorum.

Tüm sebebin bu olmadığını biliyorum.

Demek istediğim, izlenmeden yaşayamam. Ve burada yaşarken hep izlenirim.

Nefret ediyorum.

Gizlice kaçmak istiyorum.

Tanımadığım bir çocuğu öpmek istiyorum.

Babamın adamlarından birinin bana dokunduğu için onu vurma korkusu olmadan dokunulmak istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Özgürlüğümü istiyorum.

Yine de Honey'den ayrılmak kalbimi kırıyor. Onu seviyorum. Evet, diğer küçük kardeşler gibi can sıkıcı olabiliyor. Ama kendimi bildim bileli her gece ona kitap okuyarak uyutuyorum.

Şimdi ona kim kitap okuyacak?

Annesi çok içiyor.

Babamız her zaman meşguldür.

Yani sadece o ve ben dünyaya karşı.

Eğlenceliydi.

Ama kaçmak istiyorum.

Hayır, kaçmaya o kadar çok ihtiyacım var ki saçımı başımı yolmak istiyorum. Ama bunu on üç yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklayabilirim?

"Eminim sen ve babam New York'a beni ziyarete geleceksiniz ve ben de buraya ziyarete geleceğim," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Uzun boylu, neredeyse benim boyumda.

Annesi, babasının Milano'daki Moda Haftası'nda tanıştığı bir süper modeldi. Babasının gücünü ve parasını görmüştü.

kalmak için cazibe. Ona bir çocuk verdi, erkek olmasını umuyordu ama onun yerine Honey doğdu. Güzel Honey. Kardeş olduğumuzu anlamanın tek yolu gözlerimiz; neredeyse kedi gibi ve gümüşü renkte.

Son kalabalığın arasından geçerken Marco geride kalıyor. Angel'ı hemen fark ettim. Bana el sallıyor ama beni durduran şey arkasındaki iki adam oluyor. Daha yaşlı görünüyorlar, bizim yaşımızda değiller, en azından ben öyle düşünüyorum. Ama muhtemelen babamın etrafını saran ve beni son derece rahatsız edecek şekilde bana bakan adamlar kadar yaşlı değiller.

"Rya, acele et. Senin için bir içkim var," diye bağıyor kalabalığın arasından, ne düşüneceklerini umursamadan. Omzumun üzerinden Marco'ya bakıyorum, o da başını sallıyor ama beni durdurmak için bir şey söylemiyor.

Honey'den uzaklaştım ve yere baktım. "Git ve Marco'yla kal. Uzun kalmayacağım. Veda etmem gerek."

Adamları merak ederek omzumun üzerinden bakarken itaatkâr bir şekilde başını sallıyor.

"Git," diye tekrar cesaretlendiriyorum, bir kahkaha atarak uzaklaşıyor. Merakının babama sıkıntı vereceği kesin.

Angel'la buluşmaya gidiyorum. Taze keten kokuyor. Bu kokuyu her zaman sevmişimdir, çünkü neredeyse ev gibi hissettirir. Çamaşırlarımızın hiç kokusu olmadı. Sanki evimizde hiçbir şeyin ev gibi olmaması için üvey annemle işbirliği yapıyor.

"New York'a gittiğinde seni özleyeceğim" derken Angel'ın kolları beni sıkıca sarıyor. Derin bir nefes almaya çalışarak onun sıkı sarılışında debeleniyorum. Onu ben de özleyeceğim. Ama bir gün içinde bu kadar çok sarılmak hoşuma gitmiyor.

"New York mu?" diyor arkasından biri.

Geri çekiliyor ama kollarımı tutuyor. Omzunun üzerinden iki adama bakıyorum, ikisi de yakışıklı. Ama biri -bana neredeyse kızgınmış gibi bakan- bakışlarımı tutuyor.

"Bunlar Crue ve kardeşi Dominic." Onlara el sallıyor. "Aile dostları," diyor göz devirerek. "Onları görmezden gelin. Annemin partisinden gizlice kaçtığımı gördüler ve gelmeleri için ısrar ettiler, yoksa anneme bunu gizlice yaptığımı söyleyeceklerdi." Cheshire kedisi gülümsemesiyle bir şişe şarap çıkarıyor. "Ve bu," diyor, göğüslerinin arasına sıkıştırılmış küçük bir viski şişesini işaret ederek. Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor.

Bunu yaparken şişeyi bana uzatıyor, ben de Marco'nun izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve küçük şişeyi kaldırıp yarısını boşaltıyorum.

Viski. Dominic öne çıkıp kolunu Angel'a dolamadan önce ılık çalıyor. Boğazımdaki yanmayı kucaklıyorum ama kafam karışık. Bana yeni bir adamdan bahsetmemiştir.

Angel şişeyi memnuniyetle alır ve bir yudum almadan önce, "Dominic, kes şunu," diyerek onu silkelere.

"Geçen gece bana Tanrı dediğini hatırlıyorum." Sözleri karşısında nefesim kesildi.

Angel'ın yanakları kızarıyor ve bana şarap şişesini uzatıyor, sanki bu bir kovalayıcıymış gibi yakınımı eğiliyor.

"Yargılama. Gittiğin için üzgündüm. O da oradaydı."

"Bekaretini onunla mı kaybettin?" Şarap şişesini açarken soruyorum ve sonra bir yudum alıyorum.

"Evet," diye cevap veriyor, belli ki bizi duymuş.

"Rya." Arkamı döndüğümde Marco'nun Honey'i kendisine yasladığını görüyorum. Kız yorgun. Yemin ederim, bazen bana hâlâ bir çocuğu hatırlatıyor.

"Henüz gitmeye hazır değilim," diyorum ona.

"Baban-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Hiçbir şey yapmayacak. Daha sonra döneceğim."

Marco hâlâ elimde duran şişeye ters ters bakıyor. "Senin için geri geleceğim. Vereceğim tek şey bu," diyor.

Başımı sallıyorum ve ona hastalıklı tatlı gülümsememi veriyorum. Pek hoşuna gitmemiş gibi görünse de bu Honey için her zaman işe yarar. Marco bizim amcamız sayılır, kan bağımız yok ama evlilik bağımız var. Onu severiz ama o her zaman babamın emirlerini dinler. Bana bir parça özgürlük tanıdığı zamanlar oluyor ama bu pek sık olmuyor.

Onların gidişini izliyorum ve yanıma birinin yaklaştığını hissediyorum.

"Prenses falan mısın?" Ona dönmedim bile. Az önce bana sanki ikinci bir kafam varmış gibi bakıyordu. Ya da bana kızgınmış gibi. Bunun yerine başımı sallıyorum ve kalabalığın içinde kaybolan Marco ve Honey'ye odaklanıyorum.

"Prenses gidiyor," diyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüp içebildiğim kadar içiyorum.

"Dur bakalım. Prenses olmamanız bize güvenmeniz gerektiği anlamına gelmez" diyor.

Şişeyi dudaklarımdan çekiyorum.

"Bize güveniyor musun?" Sonunda dönüp ona bakarak soruyorum. Teni bronzlaşmış, siyah gömleği vücuduna yapışmış -muhtemelen sıcaktan- ve

kaşları

Orada durup öylece bakmama izin verirken birbirine çarpıyor. Crue hiçbir şey söylemiyor, sadece dudaklarını yalıyor. Ben de aynı şeyi yapıyor, onun koyu renk gözlerinin benimkilere düşmesini izliyor gibiyim. O bakışta sessiz bir yoğunluk var. Ve eğer daha iyisini bilmeseydim, nefes alışının ağırlaştığını söyleyebilirdim.

"Kaç yaşındasın?" Crue soruyor.

"On altı," diye cevap veriyorum. Başını sallıyor ve geri adım atıyor. "Neden?" Crue omzunun üzerinden öpüşen Angel ve Dominic'e bakıyor, adam kızı tutuyor ve kızın bacakları adamın beline sarılmış.

Tamam, o zaman bu sefer tek başımayım.

"Gidiyor musun?" diye soruyor.

Neden bilmiyorum ama vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Sanki altında yatan bir soru varmış gibi hissediyorum ama yine de cevap veriyorum, "Evet."

"Neden?" Crue şarap şişesini benden alıyor, dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. Bana geri uzatıyor ve bunu yaparken parmaklarımız birbirine değiyor.

Midemde kelekler uçuşuyor. Ne oluyor lan! Şişeyi çekip bir yudum alıyorum ve onları bastırmayı umuyorum.

Bu adamı bir daha göreceğimi sanmıyorum, bu yüzden onun etrafında herhangi bir cinsel gerilim hissetmemin bir anlamı yok.

"Annemle yaşayacağım. Sen kaç yaşındasın?" Ben soruyorum ve Crue sırtıyor.

"On dokuz." Angel Dominic'in adını haykırıp ona tokat attığında kardeşine bakar. Hâlâ kıkırdıyor ve öpüşüyorlar.

"Kardeşin kaç yaşında?" Gözlerim onunkileri takip etmiyor. Onun yerine çenesinin dış hatlarını, orada uzayan hafif kirli sakalını izliyorlar ve görüldüğü kadar keskin olup olmadığını merak ediyorum.

"Neredeyse on sekiz." Tamam, Angel'dan çok da büyük değil. Crue bana bakıyor. "New York'ta ne yapmayı planlıyorsun?"

"Evliliğimi babamın ayarlamamasını planlıyorum. Bu yüzden gidiyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarımı kaçırarak. Ben burada değilken beni kimseyle evlenmeye zorlayamaz. Bu, özgürlüğümü satmak anlamına gelir ve ben bunu kabul etmiyorum.

"Hmm," onun tek cevabı.

"Peki ya sen? Senin kaderinde biriyle evlenmek var mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Eğer ben istersem."

"Şanslısın," diye homurdandım.

"Ben öyle demezdim." Crue sırtıyor.

"Neden?" Bu konuşmaya kendimi kaptırarak soruyorum.
"Çünkü evleneceğim kişi New York'a kaçıyor."
Elimdeki şarap şişesi kıpkırmızı yanıyor ve yanmayı hafifletmek için onu düşürmek istiyorum.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Hayır.

"Biraz sersemledin mi?" Crue soruyor. "Eşleştiğim kişiyle tanışmaya gelirim diye düşündüm." O arkasını dönüp yürürken, ben şaşkın bir şekilde orada durup yavaşça başımı sallıyorum.

Bana bir maçım olduğu söylendi ve bu nedenle kaçmak için bir plan yaptım.

Kaçış.

Özgür

olmak

için.

Crue 18 yaşına geldiğimde kocam olacak.

Şu anda benden uzaklaşan bu adam. "Dur!" Arkasından sesleniyorum.

Dönüp baktığımda, gitme kararımı tekrar gözden geçiriyorum.
Kalmalı mıyım? Onun gibi biriyle evli olmak ne kadar kötü olurdu?

Pek emin değilim.

"Neden bilmek istiyorsun ki?" Ben soruyorum.

Elleri koyu renk kot pantolonunun ceplerine giriyor ve ben de yanına
y a k l a ş ı y o r u m .

"Seçme şansın olsaydı, evlenir miydin?" Soruyorum.

Cevabı hızlı ve inatçı. "Evet. Babam yaptı, ondan önce de onun babası."

Yani sırada Crue var. Peki ya
ailesi?

Ailesi hakkında korkunç hikayeler duydum.

Babam güçlüdür, ama ailesi... pek oyun oynamazlar. Ve görünüşe göre bir aile geleneğini bozmak üzereyim. Bir Monti ile evlilik. Bu yüzden babam bir erkek çocuk istiyordu. Onun nesli bir Monti'yle evlenmeyi atlamıştı ama sanırım artık durum öyle değil.

"Aşık olmak istemiyor musun? Kendi seçmediğin biriyle evlenmeye zorlanmak istemiyor musun?" Bir önceki soruma verdiği cevap karşısında şaşkınlıkla soruyorum.

"Sen kaçabilirsin ama ben kaçamam." Bakışları bana dönmeden önce kardeşine kayıyor. "Eğer otuz dört yaşına kadar evlenmezsem, gelip seni bulacağım prenses."

Sözleri beni şaşkına
çevirdi. "Ya evliyse?"

"Bu kocan için kötü olur." Sırıttıyor, sonra da uzaklaşıyor.

BÖLÜM 2

Rya

T O GÜN

Sevgili Bayan Ricci

*/Bunu henüz bilmiyorsun ama benim eşim
olacaksın.*

*Saygılarımla
/yakında kocamız olacak*

"OTUZ. AMAN TANRIM, RYA, OTUZ." Monica kollarını boynuma doluyor. Elbisemin fermuarı yarıya kadar açık ve onun yüzünden elbisemi tamamen yukarı çekmekte zorlanıyorum. Elbiseyle boğuştuğum için olduğu varsayılan yarı sinirli bir of çekiyorum. Ama aklım sürekli daha önce aldığım e-postaya gidiyor. Tanımadığım bir e-posta adresinden gelmişti ve gördüğümde doğrudan çöpe attım. Bu gece rastgele e-postalar için endişelenecek bir gece değil ve zaten muhtemelen bir dolandırıcılık ya da başka bir şey.

"Biliyorum. Şimdi lütfen çekil de giyineyim." Oflayıp çıplak sırtına vuruyorum. Monica daha az umursayamazdı - çıplaklık onun için kıyafet gibidir. Evine kaç kez gittiğimde kıcı başı çıplaktı ve bu delilikti. En azından bu sefer, sanırım sütyen ve külot giyiyor. Sevgiden nefret ettiğimi de biliyor ama buna her zaman ihtiyacı var.

"Sadece heyecanlıyım ve sen de çok güzel görünüyorsun." Monica sonunda geri çekiliyor ve ellerini çırpıyor. Deniz mavisi elbisemin fermuarını çekiyorum ve onun heyecanının benden çok elbiseden kaynaklandığı izlenimine kapılıyorum. İpeksi bronz sütyeniyle zar zor tutturduğu göğüsleri zıplarken tiz bir ses daha çıkarıyor. Vücuduna mükemmel bir şekilde uyan dekolteli bir elbise giymek niyetinde, yani isterse istediği her erkeği elde edebilir. Arkadaşlığımız boyunca bunun birçok kez gerçekleştiğini gördüm.

Ancak benim elbisem biraz farklı. Deniz mavisi rengi -işten sosyal toplantılara ve randevulara kadar her durumda giydiğim siyahtan farklı olarak- güneşte kızarmış tenimi ve gümüşe en yakın olan göz rengimi tamamlıyor. Macy's'deki satış asistanı bu elbiseyi denemem için bana yalvardığı için ilk etapta ona aşık oldum. İşte buradayım, konfor alanımın dışına çıkıyorum ve farklı bir şey giyiyorum. Sanırım otuz yaşına girmek yeni bir on yıl demek.

"Teşekkürler ama belki de siyah giymeliyim. Bilirsin, yirmili yaşlarımın sonu için," diyorum ona. "Şu fotoğraf çekimlerinde olduğu gibi, sanki bir ölüm gibi."

"Lütfen, o sürtükler otuzlu yaşlarınızın harika olduğunun farkında değiller. Yirmili yaşlarınızdakinden çok daha fazla umursamayarak bırakıyorsunuz." Kırmızı elbisesine uzanıyor ve sütyenini rüzgâra atarak onu giyiyor. "Ailenden biri geliyor mu?"

"Hayır ama eski bir arkadaşım ziyarete gelecek. Onu on altı yaşından beri görmedim." Gülümsüyorum. Bunca yıldan sonra Angel'ı göreceğim için heyecanlıyım ama on dört yılı aşkın süredir eve dönmediğim için içimde bir parça suçluluk duygusuna da engel olamıyorum. "Eninde sonunda geri döneceğim ve onları ziyaret edeceğim. Sadece üniversiteyi bitirip çalışmaya başladıktan sonra durmadım," diyorum ama o zaten gerçekleri biliyor.

"Ve seni her zaman ziyaret edebilirler," diye yanıtlıyor ve elbisesinin fermuarını çekmemi bekleyerek arkasını dönüyor. "Şimdi, seni seven insanlarla dolu o odaya doğru yürüyelim ve gevşeyelim. Bana bu gece çıldıracağına söz vermiştin." 'Çılgın' kelimesini dans olduğunu düşündüğüm bir hareketle söylüyor.

Ve biliyorum ki bundan kaçış yok. Ofisten doğruca geldim ve doğum günü partimin başlayacağı otelin arka odasında hızla üstümü değiştirdim. Monica'nın beni kim bilir hangi kulüplere sürükleyeceğini biliyorum.

Siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve küçük aynada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Otuz yaşında farklı görünmem gerekiyor muydu bilmiyorum ama çok seksi görünüyorum. En son ne zaman dışarı çıktığımı hatırlamıyorum ama bu gece *o gece* gibi geliyor. Bir erkek bile bulabilirim. Uzun zaman oldu ve kesinlikle kaşınacak bir kaşıntım var.

Monica'yı kapıya kadar takip ediyorum ve insanlar "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlayınca hemen bağırışlar başlıyor. Çoğu insanı iş yerinden hemen tanıyorum. Kalabalık odada yürürken beceriksizce sarılmalar ve yanaktan öpücükler alıyorum. Monica çoktan önümde, şampanya şişelerine doğru koşuyor ve bana çok ihtiyacım olan iksiri veriyor, böylece bu tür bir spot ışığı altında daha az garip hissediyorum. Doğum günlerini kutlamaktan hiç hoşlanmam, ama bilirsiniz, otuz yaşındayım ve çok fazla seçeneğim yok.

Meslektaşlarımdan biriyle son davamız hakkında hafif bir tartışmaya başlıyorum. Stajyerlerden biri, "Bunu nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum," dedi.

Şaşkın.

"Çünkü o en iyilerden biri," diyor patronum, konuşmamıza müdahale ederek. Üniversiteden mezun olduğumdan beri onun için çalışıyorum.

Şampanyamdan küçük bir yudum alıyorum. "Son dört yılın istatistikleri, şirketimizin en iyisi *olduğumu* açıkça ortaya koyuyor."

"Avukat mı?" diye soruyor arkamdan biri. Arkamı dönmeden önce ağır aksanı duyuyorum ve konuşanı gördüğümde afallıyorum. Ayaklarım hareket etmek istemiyor ve etrafımdaki beyaz gürültü kayboluyor.

O burada.

Kalbim küt küt atıyor.

Lanet olsun, gerçekten burada.

Crue'nun bu kadar uzun zaman önce söylediği sözlere bağlı kalacağını düşünmemiştim. Doğrusu, şu ana kadar bunu tamamen unutmuşum. Eminim bunun için burada değildir. Ama burada duruyor ve her zamankinden daha iyi görünüyor. Bir zamanların temiz tenli adamının şimdi siyah yakasından boynuna kadar uzanan mürekkebi öyle bir güvenle görünüyor ki, başka tarafa bakmak istiyorsunuz. Ama hayatım boyunca güçlü adamlarla uğraştım ve onun gibi birine bile boyun eğmez oldum.

Bunun için mi burada?
Başka neden burada olsun
ki?

Kafam o kadar karışık ki, etrafımızda seyirciler varken daha fazla dikkat çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama Crue *öyle* görününce çok zor oluyor. Neredeyse her kadın bize doğru bakıyor.

"Crue," diyorum gülümseyerek. Adını duyunca koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Prenses," diye cevap veriyor ama sanki burada olmaya zorlanmış gibi düz bir sesle. Bu da kafamı daha da karıştırıyor.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyorum ona, bir elim bardağımı biraz fazla sıkı tutarken diğer elimle bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum.

"Mutlu yıllar," diyor. "Özür dilemeyi pek sevmem, o yüzden şimdi yapacağım şeyle uğraşmayacağım."

Sahte gülümsemem bocalıyor.

Yapmak üzere mi? Ne demek istiyor?

Ve sonra ceketinin içine uzandığında anlıyorum ve daha silahı kavramadan parıltısını görüyorum.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Ne yapacağımdan emin değilim ama vücudum donmuş gibi.

Etrafımı saran şiddetten uzaklaşmak için yıllar önce İtalya'dan taşındım.

Ve yine de, bunca yıldan sonra, işte burada. Önümde duruyor.

Beni öldürmek üzere mi?

Ama gözleri artık benim üzerimde değil ve eli silahında. Otele bağlı restoranın arka odasında yirmiden fazla insan yok. Silahını kılıfından çıkarırken dehşet içinde bakıyorum. Ve ben daha soru sormadan ateş etti.

Sesten irkiliyorum ve bakışları tekrar bana yöneliyor. Biri çığlık atıyor - aslında pek çok insan çığlık atıyor- ve silahını kılıfına geri sokuyor, o önsezili bakışları geçit vermiyor. Ve sonra sırtıyor -gerçekten sırtıyor- ne yaptığını hiç umursamadan.

"Çok yakında görüşeceğiz prenses." Arkasını dönüyor ve yanında iki adamla dışarı çıkıyor. Bacaklarım titriyor ve kalbim küt küt atıyor ama bunu görmesine asla izin vermem. Başka bir yere bakmaya cesaret etmeden önce o gidene kadar bekliyorum, yüksek alarımda olmak ve bir yırtıcının etraftan ayrılmasını izlemek gibi.

Crue'nun New York'ta ne işi var?

Ve az önce kimi vurdu?

"Rya! Rya!" Monica titreyen elleriyle kolumu tutuyor. "Gitmek zorundayız. Gitmek zorundayız."

Yine de geri gelmeyecek. Crue yapması gerekeni yaptı ve şimdi gitti. Daha iyi düşünemedim soluma dönüyorum ve işte o zaman bir masa örtüsünün alt kenarından görünen bir çift bot ve zemini boyayan bir kan havuzu görüyorum.

Patronu

m. Öldü.

Ve yıllar boyunca pek çok hayalimi süsleyen adam, onu öldüren kişiydi.

Sikeyim.

BÖLÜM 3

Crue

“A Bunun doğru karar olduğuna emin misin?” Dominic soruyor.

Ona bakarken boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. "Sen Kararımı ikinci kez mi sorguluyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, tabii ki değil." Alyansını parmağının etrafında döndürüyor. "Ama Angel onu görmek istedi."

"Angel onu görebilir, sadece bu gece değil," diye açıklıyorum. Yapmak zorunda olduğumdan değil -daha iyi bilmeliydi- ama Dominic damarıma basmaya bayılıyor.

"Bunu ona söylemeyi düşünüyor musun?" Dominic omzunun üzerinden Angel'ın bir şeyler fırlattığı yere bakarak soruyor çünkü biz çalışırken geride kalması gerektiğini söylediğimiz için inanılmaz derecede kızgın.

"Hayır, o benim karım değil." Viski şişesine uzanıyorum ve o başını sallıyor.

"Bazen senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor Dominic.

"Güzel. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim," diye hatırlatıyorum ona. "Ben senin lanet olası kardeşinim," diye homurdanıyor.

"Ve? Ben babamız *değilim*. Bunu bilmen gerekir."

Dominic'in babamıza karşı bir zaafı olabilir, ama babamızın kafasına neden gerçekten bir kurşun sıktığını bilseydi, o zaman beni ikinci plana atmayabilirdi. Umurumda olduğundan değil. Bulduğum yere gelmek için çalıştım ve öldürdüm, böylece kimseye hesap vermek zorunda kalmayacaktım. *Kanlı ya da kansız.*

"Belki de düşündüğümüz kadar şeytan değildir. Çünkü sen kesinlikle daha kötüsün."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum bardağı dudaklarıma götürürken. Telefonuma uzanıp, başlığına onun adını yazdığım bir e-posta yazıyorum.

Sevgili Bayan Ricci
Bu gece sizi tekrar görmek bir zevkti.
Umarım yakında doğum gününü mahvettiğim için özür mahiyetinde
bir akşam yemeği davetimi kabul edersin.
Ve lütfen unutmayın, ben asla özür dilemem.
En kısa zamanda.
Cevap ver.
Crue

BÖLÜM 4

Rya

I e-postayı okuyun, sonra tekrar okuyun.

Gerçek olamaz, değil mi? Olamaz.

Saatlerdir bana sorular soran polis memuruna bakarken başımı sallıyorum. Bir şeyler söylüyor ve sonra bana bir kart uzatıyor. Bir zamanlar güzel olan deniz mavisi elbisem şimdi kir içinde. New York'ta kaldırımda oturmak korkaklara göre değil.

"İyi misin?" Soruyu duyunca başımı kaldırıyorum. Monica'nın omuzları çöküyor, mesafeli ve boş bakışları bana üzgün olduğunu söylüyor ki bu ona hiç yakışmıyor. Ama sanırım bu şartlar altında, bu beklenen bir şeydi.

"Eğer siyah giymiş olsaydım, sence bu yine de olur muydu?" Sırtıtmasına neden olarak soruyorum.

"Tamam, bir dahaki sefere siyahtan şaşma." Bana elini uzatıyor ve beni yukarı çekiyor. Ayağa kalktığımda ellerimi elbiseme sildim.

"Oldukça açık ve kapalı bir dava olduğunu söylüyorlar ya da ben öyle konuştuklarını duydum. Birisi adamı yakaladıklarını ve başka bir şey olmayacağını söyledi." O bu sözleri söylediğinde telefonuma baktım. *Açık ve kapalı davaymış, kışımın kenarı.* Ama adınızda nüfuzunuz varsa, bugünlerde cinayetten paçayı kurtarabilirsiniz. *Özellikle de onun.*

Hızlıca bir mesaj yazıp gönderiyorum ve posta kutumun bana doğru olup olmadığını söylemesini bekliyorum. Hemen ya da hiç cevap verip vermeyeceğini bilmiyorum.

Ya da başlangıçta o olup olmadığını.

Bu gerçekten sen misin?

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum ama telefonum çaldığında ve e-postalarımnda onun adı geçtiğinde, o olduğunu anlıyorum.

*Sevgili Bayan Ricci,
şimdi geleyim mi?*

Cevap

ver.

Crue.

CEVAP VER. Neden bununla imzalıyor?

Zorlu bir iş.

Ve kaba.

Ve Crue'nun burada olması sorun yaratabilir.

Bu yüzden görmezden geliyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve Monica'ya bakıyorum. Nereden geldiğim hakkında pek bir şey bilmiyor ve ben de bunu onunla paylaşmaya niyetli değilim. Annemle birkaç kez görüşmüş ve babamın İtalya'da yaşadığını biliyor. Bu kadar. Birine babanın katil olduğunu nasıl söylersin?

Yapamazsın.

"Ben eve gidiyorum. Artık parti yapacak havada değilim," diyorum ona.

Başını salladı ve benimle yürüdü. Dairem çok uzakta değil ve neyse ki güvenliği var, bu yüzden o psikopat için endişelenmeme gerek yok. İşim iyi para kazandırıyor ve yatırım yaptığım ilk şey bu.

Sanırım patronum ölene kadar iyi para veriyordu. Umarım bu işimi etkilemez. Üniversiteden beri bu şirkette çalışıyorum ve yükseldim. Ben iyi bir avukatım ve suçluları savunmak bana doğal geldi. Ama üstün itibarımıza rağmen, bunun bile manşetlere çıkacağını biliyorum. Elbette geçmişte birkaç düşman edindik ama Crue'nun, onca insan varken neden patronumu hedef aldığını anlayamıyorum. Ama bu Pazartesi gününün sorunu gibi geliyor çünkü çok yorgunum.

Monica, "Taksiye binebilirim ama önce seninle yürüyeceğim," diyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ve çok yakın. Evine git, kedine sarıl." Yola çıktım ve bir taksiye el salladım. Beni bırakıp gitme konusunda kararsız görünüyor, ben de kapıyı açıp binmesi için başımla işaret ediyorum.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye fısıldıyor. "Yani, senin hemen yanında yaptı."

"Ben iyiyim. Suçlularla uğraşıyorum, unutma. Yatağına git." Taksiye binmeden önce isteksizce ona tek kolumla sarılıyorum ve sonra arabayı sürüp gitmesini izliyorum. Rahatlamak için eve doğru kısa bir yürüyüşe çıktım.

Daireme vardığımda, kapıcı ben yaklaşırken kapıyı açıyor. Büyük olasılıkla kıyafetimin durumundan dolayı bana şöyle bir bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Asansöre binip katımın düğmesine bastığımda zihnim pek çok değişkenle dolup taşıyor.

Crue. Neden burada ve neden şimdi?

Patronum. *Crue*'nun amacı neydi?

Ama bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum, davalarım gibi buna da takıntılı olacağımı biliyorum. Ve bu gece uyumak istiyorum. Asansörden çıkıyorum ve içeri girip arkamdan kapatmadan önce kapımın kilidini açıyorum.

"Elbisen kirli."

Düşünmüyorum,
hareket ediyorum.

Dönerek elimi arkamdaki kişinin boğazına doğru fırlatıyorum. Yine de yakalıyor ve başını yana düşürüyor. Ama bu beni durdurmuyor. Dizim yukarı çıkıyor ve aletiyle buluşuyor. *Crue* eğiliyor, ben saçlarını avuçlayıp onu tamamen aşağı çekerken eli benimkini bırakıyor. Mutfağa gitme niyetiyle yanından geçiyorum, ama bana doğru uzanıyor, hâlâ eğilmişken elbisemin yanını kavırıyor ve tekrar tekmeliyorum, ancak bu sefer topuğum kaburgalarıyla buluşuyor. "Lanet olsun," diye bağırıyor. Ve tam tekrar hareket etmeye başladığımda, iki kolu da belimi sarıyor ve ellerimi yanlarıma sıkıştırıyor.

Ağır nefes alıyorum, o da öyle. Kıpırdanmaya çalışıyorum, ama homurdanıyor ve beni yerinde tutmak için tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Az önce diz çöktürdükten sonra sikimi sertleştiremez misin?" diye homurdanıyor. Sözleri karşısında duraklıyorum, vücudum dikleşiyor ve sıkıca kilitleniyor. "Sana dövüşmeyi kim öğretti?" *Crue* soruyor.

"Bırakın gideyim."

"Sana dövüşmeyi *kim* öğretti?" diye soruyor ve bende, soruları genellikle iki kez soran bir adam olmadığı izlenimi uyandırıyor.

"Babam beni sekiz yaşımdayken jujitsuya başlattı. Buraya taşındığımda, herhangi bir dövüş türüne devam etmemi şart koştu. Ben de kickboksı seçtim," diyorum ellerimi serbest bırakmaya çalışarak. "Şimdi... Bırak. Beni. Bırak."

"Ölümcül," diye fısıldıyor kulağımın dibinde, kollarını belime dolayıp geri çekilmeden önce.

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Neden buradasın?"

"Evli misin?" Crue elime bakarak soruyor. "Hayır."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Otuz üç yaşımdayım," dedi

bana. "Oookay."

Ve bana

çarptı.

Hepsi birden.

Nasıl unutabilirim ki?

Muhtemelen az önce birini öldürmesini izlediğim içindir. Bütün bunlar gerçekten bununla mı ilgiliydi? Ailelerimiz arasındaki anlaşmalı evlilik mi?

"Yarın saat yedide seni alacağım. Sakın geç *kalma*. Hoş görmediğim tek şey geç kalmaktır."

"Tahammül edemiyor musunuz?" diye sordum. "Bu da ne demek oluyor?"

Crue kapıya yönelirken, "Toplantılarımdan birine geç kalan son adam parmağını kaybetti," diye açıklıyor. Sonra kapıyı çekip açıyor ve arkasına bile bakmadan dışarı çıkıyor.

Orada öylece durmuş, neler olduğunu ve daireme girmeyi nasıl başardığını merak ediyordum.

BAZEN keşke zaman ileri alınabilse diyorum ve bugün o gün. Keşke Pazartesi olsaydı çünkü bütün günü ne yapacağımı düşünerek geçirdim. Bu konunun polisi aştığını biliyorum ve ayrıca, güçlü adamlarla, özellikle de suçlu tiplerle kendi payıma düşeni yaptım. Bildiğim bir şey varsa o da acımasız olabildikleridir. Ve kartvizit olarak Crue patronumun kafasına bir kurşun sıktı. O yüzden istemeyerek de olsa gitmeliyim çünkü kim bilir başka nasıl saldırabilir. Belki bir akşam yemeği bu konuyu medeni bir şekilde konuşmamızı sağlar. En azından ben kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum. Crue bana adresi e-posta ile gönderdi ve geç kalmamamı söyledi. *Tekrar.*

Kesinlikle geç kalacağım.

Buluşmak istediği saati otuz dakika geçti bile ve ben hâlâ beni alması için gönderdiği arabadayım. Şoför gecikmem hakkında yorum yapmadı, yani ya bilmiyor ya da umursamıyor.

Geç kalmaya niyetliyim.

Crue bununla başa çıkabilir.

Ve uzun zaman önce size otuz dört yaşına geldiğinde sizinle evlenmeyi planladığını söyleyen bir adamı görmeye giderken ne giyersiniz? Çok garip bir rakam. Ve dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl sonra bunu gerçekten kastetmediğini düşünerek tamamen unuttum.

Dün geceye kadar öyleydi.

Araba durdu ve ben binanın çift kapısına doğru baktım. Belki de şoföre geri dönüp beni eve götürmesini söylemeliyim.

Akıllıca bir fikir olabilir.

Ama daha şoföre gitmesini söylemeyi düşünmeden kapım açıldı ve gülümseyen bir adamla karşılaştım.

"Geç kaldığın için çok kızacak." Bunu sırtarak söylüyor.

İlk başta kafam karıştı. *Kim bu adam?* Sonra Crue ile benzerliklerini gördüm. İkisinin de yumuşak, koyu renk saçları var ama Crue'nun saçlarında hafif bir dalga varken Dominic'inkiler dümdüz. Dominic'in derisi mürekkepsizken, Crue'nun dövmeleleri var.

"Seni görmek güzel. Angel seni görmek konusunda hiç susmuyor."

Dominic bana elini uzatıyor, ben de tutup kendimi dışarı çekiyorum. Önünde durduğumda evlilik yüzüğünü fark ettim. Son duyduğumda hâlâ birlikteydiler. Ama bu süre içinde bir şey mi değişti?

"Angel'ı gördün mü?" Beni ziyarete geliyor olması gerektiğini hatırlayarak sordum.

"O benim karım. Sana söylemeyi unuttu mu?"

Ne?

Mahkemedeyken kullandığım kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Ancak sessizliğim yeterli bir cevaptı. İtalya'dan ayrıldığımdan beri Dominic Monti ile aralarında bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama yıllar boyunca bu konuda pek konuşmadık. Ben de hiç partner değiştirip değiştirmedini sormadım. Sevgililerimiz hakkında derinlemesine konuşmazdık... ya da belki de birden fazla sevgilisi olan tek kişi ben olduğum içindir. Çoğunlukla televizyonda izlediğimiz şeylerden, işte olanlardan ve evdeki ailelerle ilgili değişikliklerden konuşurduk. Küçük şeyler, önemsiz şeyler.

Ama bana evli olduğunu nasıl söylemez? Ve Dominic Monti ile?

Dominic omzunun üzerinden restorana bakar. "İkimizi de öldürmeden gitsen iyi olur."

Başımı sallıyorum ve çantamı karnıma bastırıyorum. Çift kapıya yaklaşırken topuklarım kaldırımında tıkırdıyor. Kapılar açılır açılmaz Crue'yu arka taraftaki bir masada görüyorum. Gözleri çoktan bana dikilmiş ve elleri masanın üzerinde yumruk olmuş. Bir garson masasına yiyecekleri yerleştirirken ev sahibesi beni ona doğru götürüyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor garson, ev sahibesi benim

karşısındaki koltuk.

"Hayır, hepsi bu kadar."

Bize kibarca gülümsüyorlar ve sonra gidiyorlar.

"Geç kaldın," diyor, çenesinde bir tik dolaşıyor.

Umursamazca omuz silkiyorum. "New York'ta zaman farklı işliyor."

Çenesi tekrar titriyor ve bir bıçak alıp bifteğini kesiyor. "Ye," diye emrediyor.

Önümdeki yemeğe bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "İyi olacağım."

"Biftek sevmez misin?" diye soruyor bir ısırik alırken. Yavaşça çiğnemesini, dudaklarının her ısırikta hareket etmesini izliyorum.

Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyor gibi görünüyor. Ne kadar süre için emin değilim ve bunu bilmekten biraz zevk alıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Yutkunup şarap kadehini dudaklarına götürürken, "Bir et lokantasındayız," diye belirtiyor.

"Bu senin seçimindi," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve sen de geç kaldın," diye ekliyor, içinden yayılan bir öfkeyle.

Kesinlikle kin tutan bir tip.

"Yani?" Omuz silkiyorum.

"Geç kalmaman için seni uyarmıştım."

"Ve ne uyardığın umurumda bile değil," diye karşılık veriyorum.

Bifteğini kesmeye geri dönmeden önce dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkarıyor. "Bu kadar tavırlı olmanın sorun olmadığını sana kim söyledi?" diye soruyor ve benden tedirgin bir kahkaha kaçıyor.

"Bu bir şaka mı?" Eğilerek cevap veriyorum.

"Nereden geldiğinizi ve kadınların erkekler için ne anlama geldiğini unuttunuz."

"Peki tam olarak ne anlama geliyorlar?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslanıyorum.

"İtaat etmeleri ve erkeklerin söylediklerini yapmaları."

Sinirli bir nefes üflüyorum. Sonra gülüyorum, başımı sallıyorum, *o dünyanın* beni New York'a kadar nasıl takip ettiğine inanamıyorum.

Hayır, beni buraya kadar takip *etti*.

"Bu yüzden mi buradayım, bana nasıl davranmam gerektiğini söylemen için mi?" Tekrar eğilerek ve başımı eğerek soruyorum.

"Benden korkmuyor musun?" diye soruyor, bizi sadece bir nefes ayırana kadar eğilerek.

"Hayır."

"Öyle olmalısın." Sırıttıyor.

BÖLÜM 5

Crue

T onun kadını.

O kim lan?

Rya bana anlatılan hikâyelere hiç benzemiyor. Alıngan, bağımsız ve istememem gereken her şeye sahip.

İstemediğim her şeyi.

Uyum sağlayacak, arka planda kalmaktan ve kendisine söyleneni yapmaktan çekinmeyecek bir kadınla evlenmem gerekiyor.

Peki neden Rya'nın bunlardan hiçbirini olamayacağını hissediyorum?

Küçük siyah elbisesiyle karşımda oturuyor, bacakları uzun ve bronzlaşmış, bana karameli anımsatan saçlarının yarısı yukarıda yarısı aşağıda.

Karamelden nefret
ediyorum. O gözlerden
ama.

Sana öyle bir seksle bakan sık beni gözleri var ki, içinden sızıyor.

Garip bir tezat.

Gözlerinin gümüşü, saçlarının karameline.

Eşleşmezler sanırsın.

Ama yapıyorlar.

Kahretsin, mükemmel uyuyorlar.

"Sadece bunun için mi buradayım?" Elini yemeğe doğru salladı, arkasına yaslandı ve cazibesini geri çekti. Zar zor. "Çünkü yemek *yemem* gerekiyor ve bu..." tabağına bakıyor "... yemeyeceğim."

"Ne yemek istersin?" diye sordum. "Salata mı?"

"İçinde et olmayan her şey. Ya da bir hayvandan gelen." Elimi kaldırıyorum ve garson kız hızla masaya dönüyor.

"Ona ne istediğini söyle."

Diğer masaları kontrol ediyor ve bir tabak baharatlı sebze görüyor.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim lütfen?"

Garson kız başını sallar ve hızla uzaklaşır.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

"Yemek seçimimle ilgili bir sorunun mu var?" Rya sorar.

Ortamı hissedilir bir sessizlik kaplıyor. Benden hiçbir şekilde rahatsız olmuyor ve ben bunu büyüleyici bulduğum kadar rahatsız edici de buluyorum.

"Neden buradayım Crue?" diye soruyor, etkilenmemiş bir şekilde. Adımın dilinden yuvarlanması bakışlarımı tekrar dudaklarına çekiyor. O iğrenç, sikilebilir dudaklarına. Viski bardağını kapıp içindekileri yudumluyorum. *Bu kadar* baştan çıkarıcı olmamalıydı. Ama meydan okuyan kızlara bir ders vermek ve onları yola getirmek gerekir; bu hep böyle olmuştur.

"Seninle evlenmeyi planlıyorum," diyorum.

Sesi soluğu kesiliyor ve çapraz kollarını indiriyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim. Sanırım bu kelimeyi çok sık duymuyorsun?" dedi, yüzüne biraz renk gelmişti.

"Sence baban bana hayır demeni kabul eder mi?" "Onun söz hakkı yok. Ben ayrıldım. Bu yüzden söz hakkı yok."

"Senin gitmiş olman onun seni kontrol edemeyeceği anlamına gelmez." "Tam olarak bu anlama geliyor."

"Eğitim masraflarını onun karşıladığını biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum."

"Ve bunca yıldır seni izlettiğini biliyorsun, değil mi?" "İzletmek mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, izlemedi."

"Tabii ki öyle." Sırıtlıyorum. "Monica mükemmel bir arkadaş, değil mi?" Bombayı tam onun üzerine bırakarak söylüyorum.

Rya buna gülüyor ama onun zeki bir kız olduğunu biliyorum.

"Bu doğru değil. Monica casuslukta epey kötü olurdu."

"O bir casus değil ama seninle takılmak için yüksek maaş alıyor. Arkadaşın ol." Sözlerimi anlarken onu inceliyorum ve nedense her şeyi kafasında çözmeye çalıştığını biliyorum. Sivri tırnaklarını düşünceli bir şekilde masaya vurmaya başlıyor. Rya zeki, hukuk fakültesinde sınıfının birincisi, firmasındaki en yüksek maaşlı avukatlardan biri ve kirli kışkırtıcı ölüm patronunun işini almak üzere.

İşte bu kadar iyi.

O kazanıyor, en iyi yaptığı şey bu.

Bunun gibi basit bir denklem, babasının etkisinden kaçmak için yeterince uzağa kaçmadığını fark etmesini sağlayacaktır.

Garson geri dönüyor ve önüne bir tabak sebze koyuyor ama yemek için hiçbir hareket yapmıyor. Onun yerine bana bakıyor.

"Yalan söylüyorsun." Sesi yumuşak. Sikim seğiriyor. Kin dolu ağzındaki tüm zehir boşalmış, geride savunmasız bir şey bırakmıştı. Kırmam gereken bir şey.

"Öyle miyim?" Bifteğimden bir parça daha keserek soruyorum. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Oh, ama yapacaksın." Ona gülümsüyorum.

"Hayır! *Yapmayacağım.*" Sandalyesini gürültüyle geri itti ve çıkarken bana dönüp bakmadı bile.

Ben kadın peşinde koşmam.

Ama bunu kovalamak gerekebilir.

BÖLÜM 6

Rya

M Telefonum çalıyor ve görmezden geliyorum.

Babamın telefon numarasını buldum ve aradım. Ne olduğu umurumda değil. zaman var, cevaplara ihtiyaım var.

"Rya." Sesi kulağa hoş gelen, hoş bir ses.

"Beni izleyen biri var mı?" Sokaklarda yürürken telefona fısıldıyorum. Hava karanlık ve daireme tek başıma d nmemem gerektiğini biliyorum ama bunu yapmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Başım dönüyor, tüm gerçekleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Ve o kadar kızgınım ki kanım kaynıyor.

"Rya, sen neden bahsediyorsun?"

"Az  nce Crue ile bir toplantım vardı," diye bilgi verdim.

"Crue?" diye soruyor. "Monti?" Sesindeki tereddütü duyuyorum. "Evet," diye cevap veriyorum karanlık bir sokaktan aşağı dönerken.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, biraz daha hızlı yürüyerek. *Neden lanet olası bir taksiye binmedim ki?*

Tek söylediği " z r dilerim."

"Bunun doğru olduğunu mu söylüyorsun?" Fısıldıyorum, kaldırımın ortasında aniden duruyorum.

"Kendi başına gitmene izin veremezdim. Seni korumak zorundaydım."

"Beni korumak mı?" Kafam karışmış bir Şekilde cevap verdim. New York'a taşındım çünkü kimse kim olduğumu bilmeyecekti ve orada korunmaya ihtiyaım olmayacaktı. "Burada bulunduğum süre boyunca Monica'yı tanımadım."

"Biliyorum. Ondan önce başka biri daha vardı. Ő phelendiĐinizi biliyordum, bu yüzden en güvenli yolu Őetim..." Duraklıyor. "Bir arkadaş."

Öfke, patlamak üzere olan bir volkan gibi beni ele geçirdi. Bunca zamandır özgür olduğumu sanıyordum. Bunun yerine, çok neymişim? Naif mi? "*Korunmaya* ihtiyacım yok!" Telefona bağıyorum.

"Eğer o oradaysa yaparsın," diye fısıldıyor.

Üvey annemin arka planda bir şeyler söylediğini duyuyorum ama bu adamın başka ne söyleyeceğini duymak için beklemiyorum. Telefonu kapatıyorum ve daha fazla ışığın olduğu sokağın sonuna doğru yürümeden önce telefonumu gereğinden biraz daha sıkı kavıyorum.

"Aptal mısın yoksa şanslı olduğunu mu düşünüyorsun anlayamıyorum."

Arkamdan gelen sesle sığıyorum. Arkamı döndüğümde Crue'nun bana doğru geldiğini görüyorum. Arabası olduğunu tahmin ettiğim şey yolun diğer ucunda bekliyor. O yaklaşıyor, ben geri çekiliyorum.

"Gece tek başına yürümek kumar gibi görünüyor." Bir adım daha yaklaşıyor, sonra bir adım daha, botları kaldırıma vuruyor. Tüylerim diken diken oluyor. Duruyor, ama sadece kısa bir süreliğine, bana yukarıdan aşağıya bakmak için. "Kendini herkesten daha mı iyi görüyorsun?" diye soruyor.

"Ne oluyor lan?"

Şimdi tam önümde duruyor ve ben bir adım daha geri atıyorum, bedenim arkamdaki soğuk tuğla duvara çarpıyor. "Eğer geri çekilmezsen, taşaklarına tekrar diz atarım. Benden uzak dur."

"Çok ateşli. Bunu sevdim."

"Get. Uzaklaş. Benden. Benden." Dizimi kaldırmadan önce her kelimeyi noktalararak daha büyük bir şevkle tekrarlıyorum, ama o kaçıyor. Ona tokat atmak için elimi kaldırıyorum, ama o benim için hazır ve yakalıyor. Sonra aynı hızla diğerini de kapıyor ve arkamdaki duvara yapıştırıyor. Crue vücutlarımız birbirine değene kadar ilerliyor ve ben artık dizimi herhangi bir zarar vermek için aramıza sokamıyorum.

O pislik beni tuzağa düşürdü.

"On altı yaşındayken seninle evleneceğimi söylemişim."

"Biz cocuktuk. Büyü artık," diye karşılık verdim.

"Sözlerimin bir anlamı ve doğruluğu var. O zamandan beri ve şimdiye kadar o."

"Kim kendisinden nefret eden biriyle evlenmek ister ki?" Feveran ediyorum.

Kıkırdıyor ve eğiliyor, dudakları boynuma yaklaşıyor. Bedenim titriyor ve ben fark ettiğini biliyorum.

"Benden nefret etmiyorsun, en azından henüz." "Çünkü seni tanımıyorum."

"Ama *ben seni* tanıyorum."

"Benim hakkımda gerçekleri biliyorsun, gerçekte kim olduğumu değil." Onu itmeye çalışıyorum ama bu sadece bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor.

Bu bir hataydı. "Bana kim olduğunu söyle."

"Ben itilip kakılmaktan *nefret eden* bir kadını. Şimdi, çekil üstümden." Babamla yaptığım konuşmadan bu yana kanım lav gibi, öfkem ön plana çıkıyor.

"Hayır," diyor, bir santim bile kıpırdamadan. "Benimle evleneceğini söyle." "Hayır," diye karşılık veriyorum ona.

Hareket etmediğinde, sadece beni kapana kısırdığı için değil, ki kapana kısırılmaktan kesinlikle nefret ederim, ama bundan hoşlandığım için daha da sinirlendiğimi hissedebiliyorum.

Vücudum her türlü mantıklı düşünceye ihanet ediyor. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Ben de bu durumdan kurtulmak için bildiğim şeyi yapıyorum. Yüzü çok yakındı ve kendimi vazgeçiremeden öne doğru eğildim. Ve o, kesinlikle kibirli bir şekilde, onu öpeceğimi düşünerek daha da yaklaşıyor.

Ha.

Olmuyor.

Ağzımı açıyorum, yanağına ulaştığımda kapatıyorum ve ısırıyorum. Sertçe. Derisini yırtacak kadar değil, ama anlayıp geri çekilmesine yetecek kadar.

Homurdanıyor ve altımda sertleştiğini hissediyorum.

Ne oluyor lan?

Crue geri çekiliyor ve dişlerimin yüzünde iz bıraktığını görebiliyorum, pembe rujum da yanağına bulaşmış.

"Alınan küçük prensesleriz, değil mi?" Sırıttıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Bir ısırık daha alıyorum, bu sefer dudaklarını hedefliyorum - aptalca, biliyorum - ama tam önümdeler. Bana kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi davranacaksa, ben de öyle davranacağım.

Telefonum çalmaya başlıyor, ama o beni bırakıp geri adım atarken bunu görmezden geliyoruz. Neredeyse öne düşüyordum ama kendimi tutmayı başardım. Kurtulur kurtulmaz ağzımı siliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum ve o sadece sırtıyor.

"Sorun değil. Nefret seksinin harika olduğunu söylerler. Bunu burada denemek ister misin?"

"Siktir git," diye bağıyorum arkamı dönüp gitmeden önce.
Ben çıkarken kıkırdadığını duyuyorum.
Ve tüm bunlar bende geri dönüp onu bacaklarının arasından tekrar
dizleme isteği uyandırıyor.
Pislik.

BÖLÜM 7

Crue

“D "Seni ısırdı mı?" Dominic beni incelerken soruyor.

Lanet kadın kaçtı ve ben orada öylece durdum.

Takip et. Ama bu gece onu zaten bir kez kovaladım ve bu bile sınırlarımı zorluyor. Ayrıca, kaçışında lezzetli bir şey vardı - onu daha sonra kedi fare oyunu gibi yakalayacağım - biraz kan akıtmış olsa bile.

"İzliyor muydun?" Ben sordum. Ona arabada kalmasını söyledim. Dominic belli ki dinlememiş.

"Tabii ki. Angel'a söyleyene kadar bekle." Arabaya doğru yürürken gülüyor. "Bu arada, Angel hâlâ Rya'yı ziyaret etmek istiyor. O yüzden izin ver."

"Angel bekleyebilir," diyorum ona. "Onun bunu mahvetmesine ihtiyacım yok."

"Kendi başına harika bir iş çıkardığına eminim," diye ekliyor Dominic ve suratına bir yumruk indirmek istiyorum. Ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Burada ne kadar yaşamayı planlıyorsun? Zaten yıllar oldu."

"İtalya'ya dönmeyi düşünmüyorum," diyorum ve gözleri açılıyor.

"Dönmek zorundasın."

"Bir gün. Belki."

"Aileler-" diye başlıyor.

Sözünü kestim. "Benim gücüm var. Bunu biliyorsun. Eğer ailelerden biri buna karşı çıkmayı seçerse, emirlerimi biliyorsun."

"Öldürün onları," diye

yanıtlıyor. "Aynen öyle."

"Burada çetelerle sorun çıkarıyorsun." Dominic arabanın kapısını açıp bindi ve o arabayı çalıştırırken ben de yolcu koltuğuna tırmandım.

"Sorun benim burada olma nedenim. Bazıları ailelerinin kim olduğu nedeniyle burada yer aldı. Bazıları buna değmez, bu yüzden geri alıyorum."

"Zaten çoğunu geri aldınız."

"Hepsi değil. Bazıları bana itaatsizlik etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor. Ya da kendi istedikleri şekilde manipüle etmeye çalışıyorlar." Başımı bir o yana bir bu yana sallayıp kırıyorum.

"Tüm patronlarını öldürdün..." Duraklıyor. "Sanırım mesajı aldılar."

Başparmağımı yanağıma bastırıp pembe ruj lekelerini geri çekiyorum, neredeyse etkileniyorum. Prensesin ellerini kirletmeye istekli olacağını düşünmemiştim.

"Biri beni öldürse ne yapardın?" diye sordum.

Dominic tereddüt etmeden, "Onları avlar ve yok ederdim," diye yanıtlıyor.

"Kesinlikle. Bu ailelerden bazıları aynı değerlerle yetiştirildi, tabii Amerikan kültürüne uyum sağladılar. Ama aile? En azından buna inanıyorlar. Ben de hepsini yırtıp attım." Birkaç yıldır buradayım, ailemizin gücünü geri alıyorum. Yıllar önce, ben doğmadan önce, büyük büyükbabam ailesini buraya göndermiş. New York'a yerleşmişler ve kendilerine sokakları ve işyerlerini ele geçirmeleri için para verilmiş. Ama bir süre sonra açgözlülüğe kapılmışlar ve hiçbir tepki almadan her şeyi ele geçirebileceklerini düşünmüşler.

Bilmiyorlardı ki, ben hepsinden daha açtım. Tüm unvanlar bende.

Nesiller boyunca aktarılırlar.

Küçük yaştan beri acımasız olmak için eğitildim. Ve acımasız olacağım.

Küçük bir prensese karşı bile.

BÖLÜM 8

Rya

Sevgili Bayan Ricci

Sence yatak odasında da böyle ısırır mısın?

Cevap

ver.

Crue

F ya da Tanrı aşkına.

Kurul üyeleri, ben elimdeki kağıtları masaya koyarken bana beklenti içinde bakıyorlar.

Telefonu kapat. Bu sabahtan beri Crue'dan e-posta aldım ve hemen sildim. Bütün gün toplantıdaydım. Tam bir saçmalık. Resmi bir yönetici olmadığından, diğer yönetim kurulu üyeleri basını nasıl yönetmemiz gerektiği ve geçici olarak kimin sorumlu olması gerektiği konusunda devreye girdi.

Şimdi bütün gözler benim üzerimde.

Bugün erken saatlerde bana pozisyon teklif ettiklerinde şaka yaptıklarını düşündüm. Hemen onlara düşünmem gerektiğini söyledim ki bu benim yapacağım bir şey değil. Bunun için çalışıyordum ve bu yüzden en iyisi oldum. Ancak bu pozisyon için sadece *onun* sayesinde teklif aldığım düşüncesi de beni rahatsız ediyor. Ve patronumu öldürmek, parçası olmak istediğim bir şey değil.

"Yazılı ifadenin üzerinden geçtiniz mi?" Bay Luca bana soruyor. Benden sadece birkaç yaş büyük ve kısa bir süre önce yönetim kurulunda babasının yerini aldı.

"Birkaç değişiklik yaptım ve yayınlanmaya hazır." Resmi olarak, polis tarafından kapatılmış bir davaydı, ancak en yüksek profilli suçlulardan bazılarını savunan bir hukuk firması olarak, bir cepheyi korumamız bekleniyor. Daha önce de düşmanlar edindik ama söz konusu suçlunun aynı zamanda parmağıma yüzük takmaya çalıştığını bilmiyorlar. *Çok saçma.*

Bay Luca, "Davalar normal şekilde devam edecek, derhal yürürlüğe girecek," diye duyurdu. "Kora'nın ve Matthew'un müvekkilleri stajyerlere dağıtılsın." Partime katılan iki avukatımız, Brian'ın başına gelenlerin kendi başlarına da gelmesinden korktukları için bu sabah işi bıraktılar.

Telefonum cebimde tekrar çalışıyor ve hayal kırıklığımı gizliyorum.

Yemin ederim, eğer bana bir e-posta daha gönderdiyse.

"İşten çıkarıldım," diyor Bay Luca ve gayri resmi olarak yeni geçici patron o olabilir miş gibi geliyor. Dosyalarımı topluyorum, telefonumun vızıltısından rahatsız oluyorum. Sonunda telefonu elime aldığımda Monica'nın yine aramaya çalıştığını fark ediyorum. Ve diğer tüm aramalarında olduğu gibi, onu görmezden geliyorum. Bildiğimi bilip bilmediğinden emin değilim ama onunla konuşmadan önce kendimi sakinleştirmeliyim ki babamın yapacağı bir şeyi yapıp onu öldürmeyeyim.

Çünkü bana yalan söylediği için şu anda onu ellerimle boğmak istiyorum.

"Rya." İş arkadaşlarımdan biri, Samantha, beni yanına çağırıyor. "İçerisi gergin görünüyordu" diyor, toplantı odasını kastederek.

"Öyleydi," diye yanıtlıyorum. Sadece birkaç kez konuştuk, çünkü boş muhabbet iş yerinde pek zaman harcadığım bir şey değil.

"Bu doğru mu?" diye fısıldıyor, kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafımıza bakarken.

Kaşları çatıldı. "Ne doğru mu?"

"Biliyorsun. Brian senin doğum günü partinde vuruldu ve katili tanıyor musun? Görünüşe göre süper seksi biri."

Keskin bakışlarım onunkileri kesiyor. Bu kadarını beklemeliydim ama boş dedikodulardan ve bir suçluyla kişisel olarak ilişkilendirilmekten hoşlanmıyorum. Ama beni daha çok kızdıran şey, onun hakkında konuşması oldu.

"Suçluları cinsel olarak nesneleştirmekten daha iyisini bilmelisin." Kendi içine çekiliyor. "Üzgünüm, ben sadece-"

"Ama, evet, bir kez karşılaşmıştık. Hepsi bu kadar. Yaptığı şeyin nedenleri hakkında hiçbir fikrim yok ama polis davayı kapattı," diyorum ona en keskin gülümsememi sunarak.

"Oh, bu mantıklı," diyor kibarca, sonra kendini tekrar işle meşgul buluyor. Başka bir suçlu olsaydı dedikodudan kaçınmak daha kolay olabilirdi. Ama Crue çok cesur ve o gece onu görmüş olabilecek herkesi umursamıyor. Ve başkaları geçmişimi araştırmaya başlarsa diye bağlantımızı mümkün olduğunca uzak tutmalıyım. Çünkü o zaman babamın adına güvenmek yerine kendi başıma başarma şansım olmaz.

Ofisime doğru yürürken telefonum yine çalıyor. E-postayı açtım.

Sevgili Bayan Ricci

Cevap vermemenin kötü bir davranış olduğunu bilmiyor musun?

Dikkatinizi çekmek için ciddi bir şey yapmak

zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Cevap

ver.

Crue

... VE SİL, öfkeli.

BÖLÜM 9

Rya

Tu hafta sorular, geçişler ve davalar sarmalında geçti ve hala bana teklif edilen yeni rolü kabul etmeye yaklaşımadım. İçinde Gerçek şu ki, sadece Torrisi ailesiyle olan en büyük davama odaklanmak istiyorum. Ve şu anki müvekkilim bu hafta cidden çuvalladı. Ona dikkat çekmemesini söylemiştim ama o bunun yerine, hayatımı savunmak için cehenneme çeviren bazı kanıtlarla yeni bir cinayet çılgınlığına girişti. Ama savunacağım. Diğerlerine yaptığım gibi onu da kurtaracağım.

İşten eve döndüğümde, Monica'yı apartmanın girişinde beklerken görüyorum. Her zamanki renkli kıyafetlerini giymiş ve beni gördüğünde gülümsüyor. Bu hafta ofiste yaşadığım onca şeyden sonra buna ihtiyacım yok ama sanırım artık bundan kaçış yok.

Monica bana sarılmaya çalıştı ama ben elimi uzattım.

Şaşkın görünüyor ve geri adım atıyor, kolları iki yanında sallanıyor. "Bütün hafta seni aramaya ve mesaj atmaya çalıştım," diyor biraz sinirli bir şekilde. "Geçen hafta sonundan sonra sana bir şey oldu sandım."

Şimdi, bu beni deli ediyor. *Gerçekten umurunda mı?*

"Yaptın mı?"

"Benim için o avukat yüzünü takınma. Seni tanıdığımı unutuyorsun."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Yani beni tanıyor musun?" Güneş gözlüklerimi gözlerimden kaldırıp başımın üstüne doğru kaydırıyorum.

"Bu tavır da neyin nesi? Lanet olsun, Rya." Benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor.

"Burada durup rol yapabilmeni çok komik buluyorum. Oyunculuk dersi aldın mı?"

"Oyunculuk dersleri mi? Ne demek istiyorsun?"

Ve sonra ona baktığımda gözleri anlayışla açılıyor. Tek söylediğim "Biliyorum," oldu. "Biliyorum."

"Bak, bunun hakkında konuşalım. Lütfen." Her zamanki neşeli tonu neredeyse çaresiz görünüyor.

"İnkâr bile etmeyecek misin?"

"Hayır. Sen zaten biliyorsun. Ve bir kez gerçekleri öğrendiğinizde, onlarla birlikte koşacağınızı biliyorum."

"Biliyorum çünkü gerçekler asla yalan söylemez. Senin aksine."

"Vay canına, tamam." Tekrar bana odaklanmadan önce etrafına bakınıyor. "En azından açıklamama izin ver. Şunu bana verir misin?"

"Bunu yapmak için birden fazla fırsatın olduğunu düşünmüyor musun?" Soruyorum. "Yıllardır," diye ekliyorum.

"İyi. Tamam. Tamam. Anladım. Kızgınsın. Ve buna hakkın var. Ama bilmeni isterim ki, ne olursa olsun, seni gerçekten bir arkadaş olarak görüyorum."

"Para alan biriydi, değil mi?" "Öyle değildi."

"Arkadaşım olmak için para alıyor muydun, almıyor muydun?" Tekrar sordum. Tereddüt ediyor, sonra sessizce cevap veriyor, "Evet, öyleydim."

Benim cevabım bu.

"Numaramı kaybet ve bir daha benimle iletişime geçme." Dönüyorum ve kapıcı benim için kapıyı açıyor. "Onu onaylı misafir listemden çıkar," diyorum ve o da başını sallıyor.

Aceleyle asansöre binip daireme doğru ilerlerken arkama bakma zahmetine girmiyorum. Doğruca içki dolabına gidiyor, bir kadeh kırmızı şarap dolduruyor ve şişeden bir yudum alıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanepeme uzanıyorum ve televizyonu açıyorum. Şu anda akılsızca bir şey yapmam gerekiyor. Çalışmak benim için akıllıca olmaz. Çok kızgınım ve bir şeyleri berbat edebilirim ve bunu göze alamam. Özellikle de bu hafta şirketimizdeki bunca gerginlik varken.

Bana güvenen insanlar var.

Telefonum çalıyor. Ve çalıyor. Sonunda elimi uzatıp "Rahatsız Etmeyin"e alıyorum.

Ama bunu yaptığımı fark etmeden önce, e-postalarımı okumaya başlamıştım bile.

Adı ortaya

çıkıyor. Birden

çok kez.

Ondan nefret ediyorum.

Telefonumu yere atmaya giderken kendime engel olamıyorum çünkü ne dediğini, ne yaptığını görmek istiyorum.
Onunla evlenmeyeceğimi söylediğim halde neden hâlâ bana e-posta gönderiyor? Çünkü evlenmeyeceğim.
Siktirip gidebilir.

Sevgili Bayan Ricci
Nerede yaşadığını bildiğimi hatırlıyor musun?

Cevap
ver.
Crue.

"ARRGHH!" E-postasına çılgılık atıyorum. Bu pislik şimdi de beni tehdit mi ediyor? "*Seninle evlenmeyeceğim*" demenin "*İlgilenmiyorum, şimdi siktir git*" demek kadar açık olduğundan emindim.

Telefonum elimde çınlıyor, bu da başka bir e-postanın geldiğini gösteriyor.

Sevgili Bayan
Ricci. Tak, tak.
Kapıyı aç.
Crue.

Ellerim telefonumun etrafında kenetlendi. Şaka yapıyor, değil mi? Gerçekten burada olmasına imkan yok. Ve işte o zaman duyuyorum.

Tak tak. Tak.

Evimin kapısında.

Donup kalıyorum, ama sonra
tekrar geliyor. Tak tak. Tak.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüyorum, silah olarak ne bulabilirsem alıyorum, ki bu keskin bir makas oluyor ve sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Gözetleme deliğinden baktığımda Crue'nun diğer tarafta durduğunu görüyorum.

"Nefes alışını duyabiliyorum prenses."

Bu adam aklını kaçırmış. Nefesimi tuttum ve kapıyı açtım.

Crue'nun bakışları elimdeki şeye düşmeden önce benimkileri yakalıyor.

"Beni bıçaklamayı mı planlıyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Müstakbel kocana böyle davranamazsın," diye azarlıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Bu adam tek yönlü bir zihne sahip. Lazer odaklılığından mı etkilensem, yoksa ipucu alamamasından mı rahatsız olsam bilemiyorum.

"Seninle evlenmeyeceğim," diye homurdanıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve ben de makası tutan elimi kaldırıyorum. Ben bir şey yapamadan parmaklarımdan çekip alıyor. Yüzünü tararken, ısırik izimin hâlâ yanağını süslediğini görüyorum.

"Bensiz mi içiyorsun prenses?" Elinde makas, sanki dairenin sahibiymiş gibi davet edilmeden içeri giriyor. Mutfığa geçip kırmızı şarap şişesi gözünün önünde olmasına rağmen buzdolabını açarken arkasından bakakalıyorum. Aradığını bulamayınca bana dönüyor, ben hâlâ kapıda duruyorum. "Buzdolabında hiçbir şey yok."

"Bunu biliyorum."

"Nasıl? Ya da daha iyisi, neden?" Buzdolabını kapatıyor ve dolaba yöneliyor, sonra da onu açıyor. Bu, alkol aramaktan çok bir şantaj gibi geliyor. Aynı şeyle karşılaşınca başını sallıyor. "Kendini aç mı bırakıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman senin bokun nerede?" Ellerini havaya kaldırıyor ve bunu yaptığında kolunu kaldırıyor ve ben daha fazla mürekkep görüyorum.

Evime zorla girmiş olabilir ama bu tüm sorularına cevap vermem gerektiği anlamına gelmez.

Konuyu değiştirerek merakla "Neden bu kadar çok dvmeniz var?" diye sordum.

"Neden hiç yemeğiniz yok?" Crue ısırarak karşılık verir. Kırmızı şarapla yetinmeye karar verir, onu alır ve bir bardak arar.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. Bütün gece bunu konuşup durabiliriz.

Zaman, sahip olmadığım bir şey.

Kapıyı kapatıyorum ve bardağımı alıp yarısını içerken umursamazca omuz silkiyorum. Onunla başa çıkabilmek için akıl sağlığım için buna ihtiyaım olacak.

"Bir randevum var ve çok çalışıyorum, bu yüzden yemeğimin çoğu ofiste. Ve ben sana bunların hiçbirini yiyebileceğini söylemedim."

Kendimi beğenmiş bir şekilde vücudunun kaskatı kesilmesini izliyorum. Ve hiçbir şekilde onun olmadığımı hatırlatarak meydan okuduğum için oldukça memnun hissediyorum.

"Randevun nerede?" diye soruyor, yanıma yaklaşıp elimdeki şarap bardağını alıyor ve kibirli bir sırıtışla geri kalanını mideye indiriyor.

"Gitmelisin," diyorum ona tatlı bir gülümseme sunarak.

"Etrafında patronluk taslayabileceğin bir adam olmadığımı kanıtladık."

"Ve benim o kadın *olmadığımı* anladık." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "şimdi git de randevuma hazırlanayım. Bana a olduğumu hatırlattın."

Eğer bakışlar ldrebilseydi.

Gözlerinde dönen güzel fırtına güçlü, lanetleyici ve acımasızdır.

"Biriyle ıkmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Ve gitmenizi şiddetle tavsiye ediyorum." Elimi kapıya doğru salladım. "Yine de buradasın, hala dairemde duruyorsun."

şu anda beni sıkıştırıyor ama kendimi tutuyorum. Monti bile olsalar kimseye boyun eğmeyeceğim.

"Baban seni uzun zaman önce bana söz vermişti," diye hatırlatıyor bana.

"Bu senin ve onun sorunu gibi görünüyor, benim değil," diyorum bardağı geri alırken, her an elinde parçalanmak üzere olduğundan eminim.

Aniden, tüm o güzel öfke zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, sanırım yle." Yanımdan geçip gidiyor ve kapıya geldiğinde duruyor. Gittiği için vücudumun hafif bir rahatlamayla sarktığını hissediyorum. "Anlaşmaya sadık kalmadığı için babanı ldrtmeme aldırılmazsın herhalde?"

Onun sözleriyle rahatlamamanın yerini soğuk bir korku alıyor.

Gerçekten babamı tehdit mi etti?

Hayır.

Mümkün değil.

Ciddi olamaz.

Yapabilir mi?

"Yapamazsın," diyorum.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyor ama geri dönüp "Babana kim olduğumu sormanı öneririm, sonra da bana *yapamayacağımı* söyle." diyor. Kapıyı arkasından kapatmadan önce gülümsemesi şiddetli bir vaat. Babamın kim olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini hatırlamadan önce o soğuk dehşet beni kısa bir süreliğine kavırıyor. Ama yine de kendimi telefonumu açıp babamı konuşmak için ararken buluyorum. İkinci çalmadan sonra cevap veriyor.

"Tatlım," diye neşeyle cevap veriyor.

"Crue Monti. Ne kadar tehlikeli?" Haykırıyorum.

Kasıtlı bir sessizlik, sonra, "Neden soruyorsun?"

"Çünkü az önce evimden ayrıldı. Lütfen söyle bana."

Nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum ve bu asla iyiye işaret değil. "Biz yaşlıları utandırıyor. Acımasızdır. Kimi öldürdüğü umurunda bile değil. Ya da neden öldürdüğü."

"Beni ona söz vermiştin."

"Nasıl-" Yine durdu. Bunca yıldan sonra gerçekten bilmediğimi mi sanıyordu? Elbette, ufak tefek konuşmalarda ve geçerken kulak misafiri olmuştum -ve bunu doğrudan Crue'nun kendisinden duymuştum- ama on sekizimde evlenmediğimde bu konuyu kapattığımı ve bir daha hiç açılmadığını sanıyordum.

Hattın diğer ucundaki sessizlik, belli ki babamın da aynı izlenime sahip olduğu sonucuna varıyor. Ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. Monti ailesi anlaşmaya sadık kalınmasını istiyorsa, o da bunu yerine getirirdi - benim zararına bile olsa.

"Onunla evlenmeyeceğim," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Bir ileri bir geri adım atarken telefonumu elimde tutuyorum.

Onunla evlenmeye niyetim yok.

Asla biriyle evlenmek istemiyorum.

Evlilik ve çocuklar planımın bir parçası değil.

Tek istediğim istediğim zaman istediğimi yapabilme özgürlüğü.

Ve buna sahibim.

Ta ki Crue hayatıma tekrar girene kadar.

Şu anda bu randevuya gitmeli miyim diye düşünüyorum. Ama bu çok uzun zamandır planlanıyordu ve ben bu adamı daha önce iki kez iptal ettim. Bunu üçüncü kez yapamam. Ondan hoşlanıyorum. Tamam, biraz abartılı olabilir ama yatak odasında iyi vakit geçirme potansiyeli görüyorum. İhtiyaçlarım var ve bazen oyuncaklarım yetmiyor. Ve bu haftadan sonra kesinlikle biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var.

Crue babamı öldürmeyecek.

Yapacak mı? Kesinlikle hayır.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve iptal etmeyi düşünüyorum. İptal etmeliyim.

Ama neden bir adamın hayatımı belirlemesine izin veriyorum? Kesinlikle izin vermemeliyim.

Onun istediği bu ve benim istediğimden en uzak şey. Bunun yerine bir kadeh şarap daha doldurup bu hıyara gerçekte kim olduğumu göstermeye karar verdim. Bana ne yapacağım söylenecek bir oyuncak değilim.

Kimi istersem sikebilirim.

BÖLÜM 10

Crue

I ördek tam zamanında.

Arkamı döndüğümde, Angel'ın ellerini kalçalarına dayamış, bana baktığını gördüm.

Bana hançer gibi bakıyor. Hamileliğinden dolayı karnı büyük.

"Onu görmek istiyorum. Pislik gibi davranmayı bırak ve onu görmeme izin ver." Bana fırlatmak için başka bir nesneye uzanıyor ve Dominic tam zamanında araya girerek nesneyi ondan kapıyor.

"Ona bir şey fırlatamazsın," diyor ona ve o da onun yanından geçip bana bakıyor.

"Uykunda boğazını keseceğim, seni pislik. Bırak onu göreyim." "Lanet ol s u n , " diye mırıldandı Dominic ve bana bakmak için geri döndü. "O istememiştim."

"Oh, ama ben yaptım." Angel ona vurur. "Benim adıma konuşmaya cüret etme."

"Kadın, onu tehdit edemezsin." Başını sallar. "Onunla konuşacağım." Dominic onu sakinleştirmek için yüzüne dokunmaya çalışıyor, ama elini itiyor, başka bir şey kapıyor ve omzunun üzerinden fırlatıyor, böylece beni ıskalıyor.

"Bu gece onu görmeyi planlıyorum," diyorum Angel'a. "Bir randevusu var, özellikle gitmemesini önerdiğim bir randevu."

Angel duraksıyor, bana bakıyor ve gülümsüyor. "Seni dinlemeyecek. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Angel sırtıyor.

"Öyle bir niyetim yok. Önce ona öğretmem gerekiyor. Randevusunun harika geçtiğini düşündüğünde, onu öldüreceğim ve belki *de* ona kim olduğumu hatırlatmak için bazı vücut parçaları göndereceğim."

"Onu sonsuza dek kaçırmanın en iyi yolu, diyebilirim." Angel saçını omzunun üzerinden atar, sonra döner ve uzaklaşır.

Dominic orada durmuş, ellerini saçlarının arasından geçiriyordu. "Kahretsin. Kusura bakma dostum. Hiç düşünmemiştim..." Başını sallar. "Rya'nın flörtünü öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Evet." Telefonuma dokunarak onun binasından hacklediğim video kaydını açıyorum. Girişte duruyor ve takım elbiseli bir adam onunla konuşurken eğiliyor, yüzünde bir gülümseme var. İçeri girmek için döndü ama durdu. "Yapma bunu!" Ekrandaki görüntüsüne doğru homurdanıyorum. Ağzında bir şeyler geveliyor ve sonra adam onu ilgiyle izlerken başını sallıyor. Onu suçlamıyorum. Bu kadının kötü bir açısı mı var?

Dominic omzumun üzerinden telefonuma bakarak, "Belki de izlememelisin," diyor.

Kadın elini uzatıyor, adam da elini tutup kapıdan içeri giriyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

"Kahretsin!" Kardeşim geri adım attı. "Tamam, bu konuda sakın olalım. Mantıklı düşünelim. Demek istediğim, patronunu sadece kirli işleri yüzünden değil, aynı zamanda onun uygunsuz fotoğraflarını ve kayıtlarını çektiğini öğrendiğin için öldürdün. Ama bu farklı... Bu rızaya dayalı."

"Kaydettiği sadece o değildi," dedim ona. Ve müstakbel eşimin başka bir erkeğe öneride bulunabilecek ya da rıza gösterebilecek bir konumda olmadığını açıklamama gerek kalmadı.

"Evet, tabii. Onu öldürdün çünkü kadınlar tuvaletinde kamerası vardı. Diğer kadınları korumak için." Son kısımda gözlerini deviriyor. "Ama sadece onun içeriğini saklıyor gibiydi."

"Pislik," diyorum telefonumu cebime koyarken. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Belki de yapmamalısın," diyor Dominic. Kapının dışında duran iki adamım başlarını sallıyor ve ben çıkarken yanıma geliyorlar. "Crue!" Dominic bağılıyor.

Ben dinlemem. Ne yapacağımı tam olarak biliyorken dinlemenin ne anlamı var?

Kimse fikrimi değiştiremez. Bunca yıldır kimse bunu yapamadı. Peki şimdi bu neden değişsin ki?

Arabanın yolcu koltuğunda oturan adamlarımdan birine, "Bu adam hakkında bulabildiğin her şeyi bul," diye emrediyorum. Şoför bizi kadının dairesine geri götürürken fotoğrafı havadan ona atıyorum.

Benim küçük asi cadalozum.

Ateşle oynadığının farkında bile değil. Ve ben bir şey istediğimde, onu alırım.

Karşı koysalar bile.

BÖLÜM 11

Rya

Andrew'un elleri her yerde. Kelimenin tam anlamıyla her yerimde. Sanki biri onu ileri sarmış ve o da yavaşlamayı unutmuş gibi. Mesela, ellerinin orada olması gerekiyor mu? Derin bir nefes alıyorum ve bu adam beni soymaya çalışırken ve bunu başaramazken başka bir adamı düşünmemeye çalışıyorum.

Ama bu zor.

Crue'nun gözlerinin bana yaklaşması sanki... sanki benim saçmalıklarımı görebiliyor ve her seferinde bana bunu söylüyor.

Pislik.

"Andrew."

Duraklıyor ama aynı hızla tuttuğu ellerini üzerimden çekip kendi giysilerini çıkarmaya başlıyor. Andrew gömleğinin düğmelerini açarken piyango kazanmış gibi gülümsüyor.

"Yavaş ol. Bu bir yarış değil," diyorum ona, sonra dönüp mutfığa giriyorum. Dolabı açıp bir şişe kırmızı şarap alıyorum ve kendime bir bardak dolduruyorum. Kafamı kaldırdığımda onu hâlâ soyunurken görüyorum. "Bir bardak ister misin?"

"Seni istiyorum," diyor hevesle.

Biraz güldüm. Yani, istenmek güzel bir şey. Ve Andrew neden burada olduğunu biliyor. Sevişmek için. Başka bir şey istemediğimi, benim için seksin bu olduğunu biliyor. Ve o da kabul etti. Peki neden yapmasına izin vermiyorum? Şarap kadehimi dudaklarıma götürüp hepsini içiyorum ve başımı sallıyorum.

"Beni istiyorsun."

Tamam, beni istiyor. Bunu yapabilirim.

Ben seksi seviyorum, seks de beni seviyor.

Mutfak tezgahına yaklaştığımda çıplak Andrew'un beni beklediğini gördüm.
Ben.

Seks.

Sadece seks.

"Beni neden istiyorsun?" Yarım düğmeli gömleğime uzanıp soruyorum.
Andrew benden kurtulmaya çalışıyordu.

"Kendini gördün mü?" diye soruyor gülümseyerek, bakışlarım ona yöneldiğinde siki daha da sertleşiyor. Güzel bir boyutta, ortalama belki. Kendine güveni var, bunu söylemeliyim.

Andrew ile birkaç ay önce Monica aracılığıyla tanıştım ve bir süredir mesajlaşıyor ve konuşuyorduk. Bu geceye kadar onunla çıkmak için ne zamanım ne de fırsatım oldu. Ve onu yine iptal etmek üzereydim ama Crue beni çıldırttı.

Neden kiminle çıkacağım konusunda
söz hakkı olsun ki? Söylememeli.

Beni ne zamandır tanıyor? Bir ya da iki gündür mü? Ve beni tamamen kontrol ettiğini sanıyor.

İşte buna gülerim. Crue beni asla kontrol edemez. Bunun için asla imza atmam.

Gömleğimin son birkaç düğmesini açarak onu çıkarıyorum, üzerimde bir etek ve kırmızı dantelli bir sutyen kalıyor. Bakışları vücudumda geziniyor ve gördüklerinin hoşuna gittiğini biliyorum.

Sertliği bana ne düşündüğünü gösteriyor.

Andrew bana doğru bir adım attı ama ben parmağımı kaldırarak onu durdurdum. "Etek giyer misin?" diye sordum.

"Kapalı," diyor tereddüt etmeden.

Sırıtiyorum ve fermuarını açıyorum, ardından kumaşını bacaklarımdan aşağı sıyırıp yere düşmesine izin veriyorum. Eşleşen çoraplar, jartiyerler ve topuklu ayakkabılarla kırmızı dantelli takımımınla duruyorum. Arkamı dönüyorum ve elleri kıcıma değmeden hemen önce arkamdan geldiğini hissediyorum. Etime daireler çiziyor ve sikini bana çok yakın hissediyorum. "Seni domaltmak istiyorum."

"Hmm, başka ne var?" Konuşmasını bekliyorum, ama elleri kayboluyor ve bir şey düşüyormuş gibi ses çıkarmadan önce yüksek bir çatırtı duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Andrew'u göremiyorum. Bana bakan kişi, bana dokunmasını dilediğim adam. Bakışlarım alçalıyor ve Andrew'u yerde, ayaklarının dibinde buluyorum.

"Ne yaptın sen?" Geri çekilip gözlerimi Andrew'a dikerek soruyorum. Kim hareket etmiyor.

Yere düşüp ona doğru sürünüyorum, elim boynuna dokunmak için uzanıyor. Titreyen parmaklarımla nabzını kontrol ediyorum. Hiçbir şey hissetmediğimde, beni izleyen Crue'ya bakıyorum.

"Ellerin ve dizlerin üzerinde çok güzelsin."

"Ne yaptın sen?" Gözlerimi ondan alamayarak fısıldıyorum. Sadece birkaç saat önce buradan ayrılırken giydiği takım elbiseyi giymiş. Eğiliyor, parmağıyla çenemi kaldırıyor, böylece bakışmamızı bozmamış oluyorum.

"Sen benimsin! Kelimenin tam anlamıyla." Başımı sallıyorum ve o da eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Felç oldum, hareket edemiyorum. *Bu nasıl olabilir? Bunu bana nasıl yapabilir? Ve neden dudaklarının tadı en sevdiğim ikram gibi?* Dili ağzımın içine kayıyor ve ben geri çekiliyorum, Andrew'a bakarken kıkımın üzerine düşüyorum.

Crue çömelmiş halde duruyor ve açısı onu insandan çok yırtıcı gibi gösteriyor. "Beni dinlemeyi öğreneceksin."

Sözleri beni kızdırıyor. Sadece öldüğünü tahmin ettiğim Andrew için değil, ima ettiği şey için de kızgıyım.

"Ben senin *değilim*." Bu sözleri ona tükürerek söyledim.

Crue gülüyor ve ayağa kalkıyor, ben de o sakince kapıya gidip açarken öylece oturuyorum. Koridordaki birine, "Eğer herhangi biriniz ona bakarsa, gözlerinizi yuvalarından çıkarırım," diyor.

"Evet, efendim." Daireye tehlikeli madde giysileri giymiş iki adam giriyor. Andrew'a doğru yürümelerini, onu yuvarlamalarını, kucaklarına almalarını ve dışarı çıkmalarını dehşet içinde izliyorum. Bir kez bile bana bakmadılar. Vücuduma bakıyorum ve ne giydiğimi hatırlıyorum. Hızla ayağa kalkıyorum ve Crue bir anda yanımda, ellerini belime dolamış ve vücudunu benimkine bastırıyor.

"Prenses, bir yere mi gidiyorsunuz?"

İlk tepkim ondan uzaklaşmak oldu. Ondan çok, çok uzaklara. Ama o beni tutuyor. Ve vücutlarımız birbirine sıkıca bastırılıyor.

"Bırakın gideyim."

"Lütfen de," diye fısıldıyor kulağıma. İçimi bir ürperti kaplıyor. Elleri çıplak sırtımda, kıkımın hemen üzerinde duruyor ve heyecanının içime doğru bastırıldığını hissedebiliyorum.

Ve hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

Gürültülü bir gümbürtü beni sıçratıyor ve geriye doğru iterek onun elinden kurtulmayı başarıyorum. Kapı kapanıyor ve artık burada sadece ikimiz varız.

"İçeri nasıl girdin?" Kollarımla vücudumu örtmeye çalışırken soruyorum.

Gözleri şeytani bir parıltıyla beni tarıyor. "Kendimi içeri aldım," diye cevap veriyor, bir kez bile göz temasını kesmeden. "Kocalar böyle yapar."

"Sen benim kocam *değilsin!*" Ona bağıyorum.

"Henüz." Yarı alaycı bir gülümsemeyle göz kırpmıyor.

Aman Tanrım. Crue'ya arkamı dönüyorum ve bakışlarını kıcımda hissediyorum. "Bakmayı kes," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Ama yapamam, o kadar lezzetli ki. Üzerine basmak istiyorum."

"En çılgın rüyalarında bile," diye bağıyorum odama ulaşıp bornozumu giyerken. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu adam hakkında ne yapacağımı bile bilmiyorum. İznim olmadan hayatıma girmeye devam ediyor. Yalan söylemeyeceğim, görünüşü çok hoş, ama aynı zamanda tam bir deli. Ve ben mümkün olduğunca delilerden uzak durmaya çalışıyorum.

Evden ayrıldığımdan beri sade bir hayat sürmeye çalışıyorum. Etrafım hep korumalarla çevriliydi ve çok fazla etkinliğe katılmak zorundaydım. En azından burada kimseye hesap vermek zorunda değilim. Andrew'un durumunu nasıl açıklayabilirim ki? Sanırım bir açıklaması yok, onu hiçbir şey değilmiş gibi ne kadar çabuk ortadan kaldırdıklarını düşünürsek. Hiçbir anlamı yoktu. Her ne kadar yakın olmasak da, bu kesinlikle delilik.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, yüzüm iyileşiyor." Onu yatak odamın kapısında bulmak için döndüm.

"Değildim. Şimdi git."

"Peki, baban hakkında..."

Ona yaklaşıyorum, dişlerimi sıkarken parmağımla yüzünü işaret ediyorum. Bu göt herifin etrafta dolanıp durmasından bıktım artık. Patronumu ve ardından Andrew'u öldürmenin beni boyun eğmeye zorlayacağını düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

"Eğer babamı öldürmekle tehdit edersen... aslında, siktir et, ailemden herhangi birini, sikini ısırıp koparırım. Anladın mı beni? Göt herif." Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve hava emerken dili dişlerinin arkasında kayıyor, öfkem içime yayılırken parmağım hâlâ yüzünü gösteriyor.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Ben bir şey yapamadan ya da o cevap vermeden ağzı açılıyor ve parmağımı içine alıyor. Dilinin parmağımın etrafında kaydığını

hissediyorum.

eker ve dudaklarını şapırdatır. *Az önce parmağımı mı emdi? O kadar şaşkınm ki burada durup parmağımla onun ağzı arasına bakıyorum.*

Kesinlikle

yapmadı. Ama

yaptı.

"Szlerinizi dikkate alacağım. şimdi, başka bir randevuya ıkmamanızı şiddetle tavsiye ederim." Crue dönüp kapıya yöneliyor. "Bir dahaki sefere siyah giy." Kaybolmadan önce göz kırıyor.

Ve ben burada durmuş ne olduğunu merak ediyorum.

BÖLÜM 12

Rya

“Yaptığın bu küçük numaranın davayı güvence altına almayı daha da zorlaştıracığının farkındasın, değil mi? Sana dikkat çekmemeni söylemiştim.”

Mohawk saçlı suçlu omuz silkiyor. Vücudunun her yerinde soluk renkli mürekkep karışımı var. Ofisimde oturuyoruz, ben ve temsil etmem gereken bu bok kafalı. Amcası Andreas Torrisi'ye mantıklı bir ses olarak bakıyorum. O benden daha öfkeli görünüyor. İyi oldu. En azından bu aileden biri yaptığı şeyin büyüklüğünü anlıyor.

En fazla yirmi yaşında olan Matteo, benimle amcasının arasına bakıyor. Baskı altında, yenilgiyle ellerini havaya kaldırıyor ve beni işaret ediyor. "Ne? O en iyisi! Sen bile köşedeki küçük satıcıların iş için sorun yarattığını söyledin, ben de onların icabına baktım."

Andreas elleriyle yüzünü kapatırken bir ıslık çaldım. "Bir duruşmanın ortasındayken olmaz, seni aptal."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kahretsin, Crue cesur olabilirdi ama en azından bu bok kafalıdan biraz daha hesaplıydı. Sokaktaki güvenlik kamerasının bulanık görüntüsünü kaldırıyorum. En azından başını eğmiş ve şapkasını takmış, ama yine de bu bok kafalıyı oğlunu öldürdüğü için parmaklıklar ardına koymaya çalışanlar için gereksiz bir yakıt.

"Şu anda ellerinde olduğunu düşündüğünüz tek kanıt bu mu?"

Tekrar omuz silkiyor ve benimle amcasının arasına bakıyor. "Ne? Bilmiyorum. Sanırım öyle." Odayı sessizlik kaplıyor. "Sen en iyisisin, değil mi? Beni hâlâ boşaltabilirsin, değil mi?"

Andreas'a bakıyorum, çenem geriliyor.

"Bana ne kadara mal olduğunun farkında mısın? Tüm bunlardan sonra seni hapse atmayı ben de isteyebilirim." Andreas onu yakasından tutup

ensesinden tutup sanki genç bir yavrudan başka bir şey değilmiş gibi havaya kaldırıyor. "Bizi biraz yalnız bırakın."

Matteo isteksizce odadan çıkmadan önce bize bir kez daha bakıyor. Andreas tüm bu süre boyunca onu izliyor. "Babası bir yıl önce öldürüldüğünden beri pek eskisi gibi değil."

O karşıma otururken omuzlarımı kıvırıyorum ve kendimi yeniden konumlandırıyorum, sırtım daha dik. Bu toplantının uzaması gerçekten umurumda değil, geçen dakikaların parama eklendiğini düşünersek. Dinlemekten çok mutluyum ama çok uzun sürmeyecek.

"İlginç bir şey duydum," diyor. "Patronunuzu vuran adamın bir Monti olduğunu duydum."

Ellerimi birbirine kenetleyip yüzümün önünde rahatça birleştiriyorum. "Ben de yeğeninizin hapse girmemesini sağlamak için para aldığımı sanıyordum. Dedikodunun Torrisi ailesinin eğlenmeyi sevdiği bir şey olduğunu bilmiyordum."

O da buna kederli bir sırıtışla gülüyor. İşte o zaman birlikte çalıştığım erkek tipini hatırlıyorum - kadın olduğum için beni küçümseyenleri. Soru sorulduğunda cevap bekliyorlar. Kendi ofisimde birinin beni sorgulamasına izin verirsem sıçarım.

Koca parmağını bana doğru salladı. "Sen akıllı bir kadınsın. Yanlış tipte suçlulara bulaşmaman gerektiğini bildiğinden eminim."

"Suç ve ego seviyeleri arasında ayırım yapmak benim işim değil. Sadece bir sonraki maaş çekimi kimin imzalayacağı." Parmak eklemlerimin üzerinden ona bakıyorum ve samimiyetsiz bir gülümseme takınıyorum. "Hafta başında resmi bir açıklama yapıldı. Suçlu zaten hapiste."

Andreas, "Oradaki ilk gününde öldürüldüğünü duydum," diyor.

Bu benim için yeni bir haber.

"Görünüşe göre bu konuda benden daha çok şey biliyorsun," diyorum. "Sizi bir sonraki mahkeme toplantımızda görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyorum küçümseyerek.

Sıkı, kibirli bir sırıtışla dilini yanağında yuvarlıyor. Böyle adamlar her şeyi ya da herkesi satın alabileceklerini düşünürler. Bakışlarımı ya da sıkı gülümsememi değiştirmiyorum.

Kapının alçak sesle çalınması bizi böldü. Andreas başıyla onaylıyor ve Bay Luca'nın beklediği kapıyı açıyor. Aramıza bakıyor, gerginlik hissediliyor.

Andreas ofisimden çıkarken, "İyi akşamlar Bayan Ricci," diyor.

"Her şey yolunda mı?" Andreas gittikten sonra Bay Luca sorar.

Beyaz parmak eklemlerimin üzerinden ona bakıyorum. "Sorun değil. Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Luca?" Son eşyalarımı toplarken soruyorum. Geçen yıl üzerinde çalıştığım ve bana boş zamanımın çoğuna mal olan bir davanın kapanışını kutlamak için birkaçımız iş çıkışı bir şeyler içmeye gidiyoruz.

Kapıyı arkasından kapattı. "Sadece yeni rol hakkında daha fazla düşünüp düşünmediğini bilmek istedim."

Toparlanmaya devam etmeden önce elim bir anlığına donuyor. "Kurulun karar vermem için bana bir ay süre verdiğini sanıyordum."

"Öyleler ama bu fırsatı kaçırmazsın diye düşünmüştüm. Seni yıllardır izliyorum. Mahkemede acımasısın ve yaptığın işte en iyisisin. Peki neden tereddüt ediyorsun? Brian'ın başına gelenlerin senin de başına gelebileceğine dair endişelerin mi var?"

Kaşları şaşkınlıkla kırısmadan önce benden gergin bir kahkaha kaçıyor. "Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak. Keşke gerçekte nasıl bir kadın olduğumu bilseydi. "Hayır, vurulacağımı sanmıyorum." *Belki iki kez baktığım başka bir erkek vurur.* "Sadece birkaç şeyi karıştırmam gerekiyor, hepsi bu." *Birini de hayatımdan çıkaracağım.*

"Tamam. Sadece emin olmak istedim," diyor, ikna olmamış gibi görünüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin. Tamam mı?"

"Elbette." Biraz sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Neden beni didik didik ediyor? Bundan önce pek bir ilişkimiz yoktu. Elbette şirkette hissesi var ama beni kişisel olarak kontrol etmesine gerek yok. "İhtiyacın olan tek şey buysa, ben diğerlerine katılacağım," diyerek yanından geçip gidiyorum. Yolumdan çekilip odadan çıkıyor, ben de ofisimin kapısını arkamdan kilitleyebiliyorum.

"İyi akşamlar," diyor uzaklaşmadan önce. Takım elbise ceketimin içinde telefonumun ping sesini hissediyorum.

Çıkardım ve e-postayı okudum.

Sevgili Bayan Ricci

Ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde olduğunuzu düşünmeden edemiyorum. Bu oldukça dikkat dağıtıcı ve umarım bu tür konularda sorumluluk alırsınız.

Not: Kırmızı, siyah dışında giymeniz gereken tek renktir.

*Cevap
ver.
Crue*

PISLIK.

BÖLÜM 13

Crue

“I Ne dediğın umurumda değıl... Geliyorum," diyor Angel kendini zorla arabama bindirirken. O binerken Dominic ön koltuktan küfrediyor. "I onu göreceğini biliyorsun. Ne kadar oldu? Bir hafta mı? Yoksunluk çektiğini söyleyebilirim çünkü cinayetlerin iki katına çıktı."

Dominic'e bakıyorum ve dikiz aynasından onu süzüyorum.

"Ne? O her şeyi biliyor."

"Sadece ona söylediğın için," diye bağıyorum.

Angel yanımda otururken karnını ovuşturuyor. Eğer şu anda hamile olmasaydı, onu bu arabadan kendim atardım. "Ben yoksunluk hissetmiyorum. Benim için kadınlar bir amaç için araçtır. Sırt üstü yatıp hamile kalmak için oradalar." Angel yarı çılgın bir sırtlan sesiyle gülüyor. "Dominic." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Senin çocuklarını doğurmasını bekliyorsun, peki ne? Seninle de evlenmesini mi?" Angel sorar. "Yanlış ağaca havlıyorsun. Onunla hâlâ konuştuğumu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyoruz. Telefonlarınız dinleniyor." Gözleri büyüyor ve öne doğru uzanıp Dominic'e vuruyor.

"Bunu bana neden söylemedin?"

"Dinlemiyorum. Biri seni tehdit etmeye kalkarsa diye," diye açıklıyor onu yatıştırmaya çalışarak. Aslında bunun nedeni Rya'nın konuşmasını dinlemeyi sevmem. Onun peşinden gitmek isteyip istemediğime karar vermem gerekiyordu ve karar vermem yıllarımı aldı. Ama bir şekilde, onun haberi bile olmadan, beni etkisi altına aldı ve onu ilk kez gördüğümde geri dönüşü yoktu.

O benim evleneceğim kadın.

"Dinliyorum," diyorum ona sırtarak.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor ve ben sadece gülümsüyorum.

Bir barın önünde duruyoruz. Rya'nın içerde, çoğu erkek olan birkaç iş arkadaşıyla oturduğunu görüyorum ve biz bir şey söyleyemeden Angel arabadan inip içeri giriyor.

"Ona karşı daha nazik olmayı deneyebilir misin?" Dominic sorar.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?" Sanki onu doğru duymamışım gibi söylüyorum. "Yeğenine hamile."

"Ve?"

"Ona çok kötü davranıyorsun." Başını sallıyor.

"Ona bir kız kardeş gibi davranıyorum. Ona başka nasıl davranmamı isterdin? Benimle bu şekilde konuşan başka biri olsaydı, emin ol nefes bile alamazdı." Barın penceresine doğru dönüyorum ve Rya'nın mutlu olduğunu, Angel'a sarılırken yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu görüyorum. Dominic ve ben birkaç dakika orada kalıp iki kadının etkileşimini izliyoruz.

"Onu seviyorum," diyor Dominic.

"Aşk aptalcadır. Seni öldürtür." "Peki

Rya'nın nesi var o zaman?"

Cevap verirken tereddüt etmiyorum, "Takıntı." Gülümsüyorum. Acaba onu yeterince becerseydim, sistemimden çıkar mıydı yoksa ömür boyu orada mı kalırdı?

Bütün gün o dar, dantelli kırmızı parçaların içinde onu düşünmüştüm ve bu beni çılgına çevirmişti.

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

BÖLÜM 14

Rya

A Önce bir şeyler gördüğümü sandım çünkü Angel sadece burada değil, aynı zamanda ağır bir şekilde hamile. Şok oldum. Hamile olduğunu bilmek

Angel ve ağır hamile bir Angel görmek iki farklı şeydir.

Kolları otomatik olarak bana dolanıyor ve beni sandalyemden çekiyor. Ben de beceriksizce ona sarılıyorum, aramızdaki boy farkı bariz, özellikle de topuklu ayakkabılarımın içindeyken. Sarılırken hiçbir şey söylemiyor ama bana sarılırken ağladığını hissedebiliyorum. Sırtını ovuyorum ve sakinleşmesini bekliyorum ve sonunda bırakacağını düşündüğümde beni biraz daha sıkıyor, yuvarlak karnı bana doğru itiyor.

Sonunda sakinleşmeye başladı.

Geri çekilip ona bakıyorum.

"Buradasın." Elimi kaldırıyorum ve gözyaşlarını siliyorum. Gülümsüyor ve elleriyle iki gözünü de sıvazlayarak rimelini bulaştırıyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Birçok kez seni görmeye gelmeye çalıştım."

"Sorun değil, artık buradasın. Burada olduğumu nereden bildin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Buraya geleceğimi kimseye söylememiştim ama o sanki orada olacağımı biliyormuş gibi içeri girdi. Bir görüşme ayarlamaya çalışıyorduk ama bu hafta şimdiye kadar her şey suya düşmüştü.

"O," diyor ve başparmağını omzunun üzerinden atıyor. Kapının açıldığını ve Crue'nun içeri girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. İnsanlar bakıyor, sonra aynı hızla bakışlarını kaçırıyorlar. O gece partimde olan birkaç iş arkadaşım da buradayım. Bu da onu ve yaptıklarını görmüş olabilecekleri anlamına geliyor. Bazıları uzaklaşmaya başlarken o yaklaştıkça ben olduğum yerde kalıyorum. *Kahretsin, bu çok kötü.* Bizi bir kez birlikte görmek tesadüf sayılabilir ama iki kez birlikte görmek sorunlu.

Crue solumda duran adama bakıyor. Matthew, benimle birkaç davada çalışmıştı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Crue soruyor, Matthew başını sallıyor. Crue arkamdan diğer birkaç meslektaşımın olduğu yere bakıyor. "Hepiniz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Evet," diyorlar ürkütücü bir birliktelikle.

Kendini Tanrı mı sanıyor?

"Güzel. Çenenizi kapalı tuttuğunuzu duyduğuma sevindim." Barmene eliyle işaret ediyor. "Bar için bir tur." Herkesin dikkatli ifadeler takındığını, başlarını yana eğip dinlemeye çalıştıklarını ya da gözlerini şaşkınlık içinde kısmış olduklarını görmek için dönüyorum. Bu durumun kontrolünü nasıl ele alacağım? Ona gitmesini mi söyleyeyim? Yoksa onu tanıımıyormuş gibi mi davranayım? Ama onu merakla izlediklerinden, herkesin ona karşı herhangi bir şekilde konuşmaktan çok korktuğu belli. Ne büyük bir hukuk firmasıyız. Bakışlarımı tekrar Angel'ın durduğu noktaya çevirdiğimde, o gitmiş ve yerine sadece varlığıyla bile beni epey kızdıran bir kişi gelmişti.

"Konuşmamız gerek," diyor.

"Hayır, yok." Angel'ın Dominic'e sarıldığını görmek için onun yanından geçip bakıyorum, eli hemen karnına yöneliyor.

"Evet, var. Yüzüğün bende."

Mavi bir kutu çıkarıp açtığında şok oldum. Hemen uzanıp kapağını kapattım. "Bana lanet bir yüzük vermesen iyi edersin."

"Sana daha önce ağzının bozuk olduğunu söyleyen oldu mu?"

"İstediği her şeyi elde edebileceğini düşünen bir pislik olduğunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Fısıldamak için eğilmeden önce sırtıyor, "Yapabileceğimi *sanmıyorum*. Yapabileceğimi *biliyorum*."

"Beni alamazsın," diyorum tabureden çantamı alıp etrafından dolanırken.

Beni yakalamak için uzanmıyor. *En azından bu bir ilerleme.*

Sikerim böyle işi! Zaten gitmek üzereydim. Son içkimi de içtim ve hâlâ Dominic'in yanında olan Angel'a doğru ilerledim.

"Gidip tatlı yemek ister misin?" Ona soruyorum, o da başıyla onaylıyor ve dışarı çıkarken elimi tutuyor.

"Çok kızacak," diyor Angel biraz neşeyle. "Bırak kızsın.

Umurumda değil."

"O yüzüğü bugün aldı. Kuyumcуда çok uzun sürdü." Bana muzipçe yan gözle bakıyor.

"Onunla gerçekten evleneceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" "Elbette düşünüyor," diyor Crue, arkamızdan yaklaşarak.

"Aman Tanrım, *lütfen* beni rahat bırak." Aramızda bir el sallıyorum. "Bu takım olayı bir sonraki seviye."

"Benimle yemek ye, ben de seni yalnız bırakayım. En azından bir süreliğine." "Seninle yemek yemem için bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsun? Bunu yapmamış mıydık?

şarkı ve dans zaten? Başarısız oldu, hatırladın mı?"

"Akşam yemeği ve sana söz veriyorum. Seni biraz yalnız bırakacağım."

Kabul etmezsem bizi yalnız bırakmayacağı gibi sinir bozucu bir his var içimde ve şu anda birlikte vakit geçirmek istediğim tek kişi en iyi arkadaşım. *Onun* izni olmadan onunla vakit geçiremeyeceğimi fark etmek beni deli ediyor. Ama onu görmeyeli de çok uzun zaman oldu.

Angel'a dönüyorum. "Daha sonra boş musun?" diye soruyorum.

Crue'ya bakıyor ve sonra başını sallayarak bana dönüyor. "Elbette."

Crue'ya döndüm. "Tamam, seninle yemek yiyeceğim. Sonra da beni rahat bırak," diyorum.

"Nasıl isterseniz." Sırıttıyor ve hemen ardından bir başka şık siyah araba köşeyi dönüp kaldırıma park ediyor.

Dominic'in az önce sürdüğü arabayla onun arasına bakıyorum. İçimde bir öfke kıvılcımı çıkıyor. *Puşt herif sonunda onunla gideceğimi biliyordu.* "Her zaman hazırda bekleyen adamların mı var?" Kuru bir sesle soruyorum, kibrine çok sinirlenmişim.

Ukala bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ve hatta daha fazla kadın."

Crue'nun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi midemi alışık olmadığım bir şekilde yakıyor. Aklı başında herhangi bir kadının bu pisliğe aşık olmayı nasıl düşünebileceğini merak ederek onu uzaklaştırıyorum. Yine de, onunki gibi bir görünüşle herkesi elde edebilirdi.

Benim için kapıyı açarken takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. Ben içeri giriyorum, o da diğer tarafa yürüyüp yanıma geçiyor. Pencereden dışarı baktığımda Dominic'in bir düdük çaldığını ve Angel'ın küçük bir el salladığını görüyorum.

Onları böyle mutlu bir aile olarak görmek hâlâ aklımı başımdan alıyor. Bunca yıl sonra, onları biliyordum. Evliliklerini değil. Ama yine de onları görmek, yıllar önce geride bıraktığım on altı yaşındaki arkadaşımdan çok farklı.

"Hâlâ birlikte olduklarına inanamıyorum," diyorum.

"Ve hala birbirlerine dayanılmaz derecede aşıklar. Bu mide bulandırıcı."

Ona dönüyorum ve yüzündeki tiksintiyi görüyorum. "Aşka inanmıyorsunuz?" Soruyorum.

"Öyle mi?"

"Muhtemelen," diyorum omuz silkerek.

"Bilmiyorum. Bu sadece ölene kadar birbirinize duyduğunuz bir takıntı. Çünkü takıntılar her zaman yapar."

Ona yan gözle bakıyorum, bu açıdan bile çekiciliği beni çileden çıkarıyor. Yoldan geçenleri izlerken yumruğunu çenesinin altına kapatmış. Merakla değil, sanki kendi alanında bir kral gibi, yoluna çıkmalarından rahatsız olmuş gibi.

Adamın aşka inanmamasına şaşırdığımdan değil. Belli ki içinde zerre kadar ilgi ya da nezaket yok. Ama bunu zehirli bir şekilde söylüyor. Eski bir sevgilisi olabilir mi? Belki de anne ve baba sorunları vardır. Tanrı biliyor ya, hepimizde var. İncelediğim ve etkileşimde bulunduğum tüm suçlular arasında, en acımasızca kesilmiş olabileceği izlenimine sahibim.

"Bir fotoğraf çek prenses. Daha uzun süre dayanır."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, bakışlarımın bu kadar uzun sürmesinden rahatsız oluyorum. Ve daha da kötüsü, ne zaman baktığımı her zaman biliyor gibi görünüyor.

Araba yavaşlayarak duruyor ve o da arabadan inip yanıma geliyor. Kapıyı açarak bana elini uzatıyor ama ben elini tutmayı reddederek dışarı çıkıyor ve çantamı kendime doğru tutuyorum.

Hala mantıklı gelmiyor.

Tek konuştuğu şey evlilik.

O aşka inanmayan ve istese dünyayı ele geçirebilecek bir adam. Öyleyse neden beni takip ediyor?

"Peki evliliğin amacı ne?" Restorana girip hostesin yanından geçerek arka taraftaki bir kabine doğru ilerlerken soruyorum. İçeri girmem için el sallıyor ve ben oturduktan sonra karşıma oturuyor. Tüm bunların bizim için bu kadar uygun bir şekilde hazırlanmış olmasından nefret ediyorum. Onunla geleceğimi biliyordu ve ben bunu çok sinir bozucu buluyorum.

"Evlilik sadece başka bir sözleşmedir," diyerek suya uzandı ve bize birer bardak doldurdu. "Bu iki kişi arasında yapılan bir anlaşma ve bu anlaşma size akıllıca yarar sağlayabilir. Sadece statü sahibi olmakla kalmaz, aynı zamanda gelmiş geçmiş en korkulan kadınlardan biri olursun."

"Mahkeme salonunda olmadıkça korkulmak umurumda değil," diyorum ona. Arkasına yaslandı ve beni içine aldı. O soğuk, sert bakışları sanki bir karar veriyormuş gibi üzerimde.

Benimle ne yapacağını. "Neden buradayım?"

Kutuyu tekrar çıkarıp garson kız gelirken aramızdaki masaya koyuyor. Tam önümde duran lanet kutuyu görünce keskin ve dar bir nefes alıyorum. Sadece kutuya bakarak bile bu yüzüğün küçük bir servete mal olduğunu anlıyorum. Bu lanet kutu benim ölümüm olacak. Kutuyu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum ama bu sefer de dört ayak üstünde sürünerek kutuyu ona geri getirmemi isteyecek.

O bir biftekte sipariş edip benim konuşmamı beklerken ben menüyü tarıyorum.

"Yeşil körümlü buddha kasesi alayım, lütfen." İşim bittiğinde ona menüyü uzatıyorum ama bakışları Crue'da. Onun bakışları da bana sabitlenmişti.

"Neden et yok?" diye sorarak garsonu etkili bir şekilde kovar.

"Yıllar önce karar verdiğim ve asla geri dönmediğim bir şey," diye cevap veriyorum, bakışlarım onun yüzünü bırakıp kutuya düşüyor.

"Açabilirsin."

Bir parçam gerçekten istiyor, sadece aldığı şeye bakmak için, çarpıcı olacağını bilerek. Ama diğer yanımda bunun ne kadar aptalca olacağını biliyor - yüzüğe bakmak bile ona umut verecek, ki bunu ona vermek istemiyorum.

Onun yerine bakışlarını tekrar karşılıyorum, ilgisizliğim onun oyununa gelmeyeceğimi yeterince kanıtıyor.

"Ne kadar zamandır görevdesin? Bugünlerde buna ne diyorsunuz... mafya babası mı?" Göz devirerek söylüyorum.

Dostça olmayan bir gülümseme takınıyor ve eğiliyor. "Baban bizim bir parçamız, o zaman bu tavır niye?" Ben cevap veremedim kaşlarını kaldırdı. "Kingpin mi?"

Omuz silktim. "Kulağa hoş geliyor. Uygun, gerçekten."

"Ben sadece 'patron' demeyi seviyorum." Garson kız elinde bir şişe şarapla geri döndüğünde sırtıyor. Sessizce kadehlerimizi dolduruyor ve şişeyi masaya koyup tekrar uzaklaşıyor, belli ki geldiğimizden beri ona zerre kadar ilgi göstermediği için gücenmiş. Nedenini bilmiyorum ama nedense bu güçlü adamın tüm dikkatinin üzerimde olması hoşuma gidiyor. Kafayı yemiş olsa bile. *Kahretsin, kaşınımı kaşımak için gerçekten bu kadar çaresiz miyim?* Şaraptan bir yudum içiyorum, bu adamın derimin altında sürünüyor gibi görüldüğü tüm tehditkâr yollardan kurtulmak için çaresizim.

"Herhangi bir kadınla evlenebileceğinden eminim," diyerek kutuyu işaret ediyorum. "Benim istediğim sensin."

"Beni tanımıyorsun bile," diye hatırlatıyorum, sonra bir yudum daha alıyorum, o da bir yudum almadan önce bunu neredeyse eğlenceli buluyor gibi görünüyor.

"Ve seni tanımıyorum."

"Öyle değil mi?" diye soruyor, eğilerek.

"Pekala, ateşli çocuk. Benim hakkımdaki izlenimin nedir?" Bir yanım ona bu soruyu sorduğuma ne kadar pişman olacağımı merak ediyor -sanki hakkımda ne düşündüğü umurumdaymış gibi- ama meydan okumayı ve birinin yanıldığını kanıtlamayı seviyorum.

"Hayatın her alanında kazanmayı seviyorsunuz. Özel hayatınızla ilgili çok fazla şey açıklayan biri değilsiniz ve Angel da bunu doğrulayabilir. Doğru yanıtı ihtiyaç duymadığın sürece çok fazla soru sormuyorsun. Seni sinirlendirdiğimi biliyorum."

Bunun üzerine gözlerimi devirip bir lokma daha alıyorum ama o devam ediyor. "Bana bakarken dudakların seğiriyor, sanki beni öpmekle küfürler savurmak arasında kalmış gibisin." Ona dik dik bakıyorum. "Yine yaptın." Ve şimdi kendimden utanıyorum. Bu kibirli, ukala piç. Bardağını kaldırıp dudaklarına götürüyor. "Benim hakkımda bir şeyler bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum.

Ama yine de anlatmaya devam etti. "Ben bu iş için seçilmedim. Bu işin içinde doğdum. Erken yaşlardan itibaren, bugün olduğum kişi olmak için şekillendirildim. Temsil ettiğim şey olmak için eğitildim ve öğretildim."

"Neymiş o?"

"Güç. İtaat. Ve kazanç."

"Klasik kingpin," diye alay ediyorum. "Kendini büyük görüyorsun ve hepsi bu."

Yavaşça arkasına yaslanıyor ve beni değerlendiriyor. Pek çok kişinin ona böyle seslendiğinden şüpheliyim ve acaba bu hayattan kurtulma kararlılığım mı beni öfkeliyor? Ya da belki de mahkemede ya da mahkeme dışında herhangi bir adamın üzerimde hüküm sürmeye çalışmasına izin veremememdir.

"Babam gurur duyardı, ta ki onu öldürdüğüm güne kadar."

"Özür dilerim, sen ne?" İnanamayarak söylüyorum. Crue ölümcüldür, gerçektir.

"Monti ismine sahip olmanın getirdiği yükler var. Kendi görevleriniz için buralarda olsaydınız, eminim bunu anlayabilirdiniz."

Keskin tırnağımı masaya vurmaya başladım, yüzeye atlamaya ve bu adamı boğarak öldürmeye hazırdım.

"Babamın düşüşü, beni bir kılıç olarak o kadar bilinçli bir şekilde parlatmasıydı ki, Monti adı olsun ya da olmasın, adamlarının beni kendisinden daha çok dinlediğini fark ettiğinde, her iki varisini de öldürmeyi planladı. Zaten benim olan tahtını bırakmaya hazır olmayan bir adamdı."

"Sana inanmıyorum," diye açıkça inkâr ediyorum. Babamın dünyasının siyasetinden uzak kalmış olabilirim ama her şeyden önce ailenin önemli olduğunu biliyorum. Özellikle de bir oğul.

"Gerçek bu prenses. Ben zalimlikle büyüdüm, şefkatle değil. Sevgi hiçbir zaman ihtiyaç duymadığım bir şey ve bu yüzden bu kadar ilerledim. İşte bu yüzden aşka ihtiyacım yok. Sadece evliliğe ihtiyacım var. Başka bir sözleşme. Size de eşit fayda sağlayacak bir sözleşme." Bir yudum almadan önce kadehini şerefe kaldırıyor.

Kibrine rağmen, kendi babanızın size suikast düzenlediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Babam pek çok şey olabilirdi ama asla böyle bir şey yapmazdı.

"Senin için üzülüyorum."

Neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor, tabii böyle bir duyguya sahip olabilirse.

"Annen seni sevmedi," dedi kesin bir ifadeyle. Bu gerçeğin farkına uzun zaman önce varmamış olsaydım, neredeyse incinecektim. Bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyordu. Sözde annem bir sosyopatın tüm özelliklerine sahipti. Dışarıdan umursuyormuş gibi davranabilir ve sosyal becerilerini o kadar bolca taklit edebilirdi ki neredeyse onu bir dolandırıcı kadın olarak düşünebilirdim. Ama içten içe bir boşluktan başka bir şey değildi. Her şekilde kendine hizmet ediyordu. Elbette, beni yanına aldığı için babamdan düzenli olarak aldığı yüklü ödemeleri öğrendiğimde içim acımişti. Ama oradan kaçmak için onu kullanmayı öğrenmiştim. Bu süreçten kârlı çıktıysa, ne mutlu ona.

Babam zor hayatına ve ne kadar korkmuş olmasına rağmen yine de umursuyor. Belki diğer babalar kadar değil ama yine de umursuyor. Beni hiç sevgi yağmuruna tutmadı, gerçi Honey'nin bunu anladığından eminim. Ondan değil ama üvey annemden. Ne kadar şanslı olduğunun asla farkına varamayan Honey'e tapıyor.

"Onun sevgisine değil, sadece desteğine ihtiyacım vardı." "Ülkeyi terk etmek için," diye onaylıyor.

"Evet."

"Gördüğünüz gibi, birbirimize sandığınızdan daha çok benziyoruz." "Benzemiyoruz."

"Sen öyle diyorsan." Yemekler geldiğinde göz kırpmıyor ve biz yerken sessizleşiyor. Sonra benim tabağıma bakıyor.

O an geçiyor ve ben kendimi, hiç bahsetmediği annesi hakkında soru sorabilecek kadar organik bulamıyorum.

"Evlenmemiz için neye ihtiyacın var?" diye sorar.

Sinirli bir nefes daha çekiyorum. Büyük bir patrona göre, sesi kesinlikle bir papağana benziyor.

"Neden bu kadar ısrarcısın?" Ben soruyorum.

"Çünkü benim alternatifim peşinde olduğum şey değil." "Alternatif mi?"

"Evet. Otuz dört yaşına kadar evlenmem gerekiyor. Bu beklenen bir şey. Aileler bir düşün ve bir varis bekliyor."

"Peki ya bu beklentiyi karşılayamazsanız?" diye sordum. "Dediğin gibi patron sensin. Yeni kurallar koyamaz mısın?"

Çatalını bırakıyor ve yüzünü silmek için peçetesini alıyor. "İşler öyle yürümüyor. Evet, potansiyel olarak bundan kaçınmaya çalışabilirim. Ama görüyorsunuz, her şey iş nedeniyle bu kadar sorunsuz ilerliyor. Pişirilen uyuşturucular, tüm işlerle ilgilenen uşaklar, ailenin güçlü kalmasını bekliyor ve sen ters davrandığında bu güven kırılıyor."

"İçeri girip ödemeyi geciktirdikleri için onları öldürebiliriz ama yine de saygılarını kazanırız çünkü sonuçta ne bekleyeceklerini bilirler. Bunlar biz doğmadan önce bizi bağlayan kurallar. Güçlü ailelerin bizimle sözleşmeleri var, sizinki de dahil, bunu kabul eden. Onları evlilik yoluyla birleştiriyoruz. Sonra, bir sonraki nesil başka bir güçlü aileye gidecek. Her şey birbiriyle bağlantılı. Eminim baban sana anlatmıştır."

Bana bazı şeyler anlattı. Ancak tüm bunların nasıl ve neden olması gerektiğinin iç işleyişini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Ama evlendirileceğimi öğrendiğim an, kendimden başka kimseye ait olmayacağıma dair kesin bir kararlılıkla koştum. Yine de o burada oturuyor, o tasmayı boğazıma takmak isteyen kişi ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

"Peki tekrar hayır dersem ne olur?"

"Otuz dört yaşına geldiğimde evlenmiş *olacağım*," diyor ve sunduğu tek açıklama bu.

BÖLÜM 15

Crue

B Güzel ve kötü, şu anda karşımda oturan kişi.

Yemeğini yerken onu izliyorum, kendi zihninde kaybolmuş. Bunu hep yapar. çok. Sanki bir tür karmaşık cebir çözüyormuş gibi bir şeyler düşünmek için geri çekiliyor. Sivri, cilalı tırnağına düşünceli bir şekilde vuruyor. Ona çok fazla şey anlatmak istemedim. Onun konuşmalarını *defalarca* dinledim ve kim olduğunu çok iyi biliyorum. Yine de bu, sadece benim görebildiğim yepyeni bir versiyon. Gözlerindeki ateş. Meydan okuyan ruhu. Cinsel işkence. Onu bir kaide üzerine koyabilirim çünkü bana bunların hepsini yapıyor. Kasıtlı ya da değil.

Onun kim olduğunu biliyorum.

Ve tam olarak istediği şeyi.

Başka biriyle evlenmeyi düşünmüyorum çünkü sadece o evlenebilir. İnatçı olacağını hissetmiştim. Ne de olsa Bay Ricci'nin kızı ve o adam çok sert biri. Kızın peşinden gideceğimi söylemek için evine gittiğim gün bana inanmadı, bu da onun aptallığıydı. Gerçekten, şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi çünkü ne demek istediğimi söyler ve söylediğimi yaparım.

Şarabını eline alıp bir yudum alıyor. Yüzündeki meydan okuyan ifade babasından çok şey görüyorum. Henüz farkında değil ama bu aileye katılacak en büyük varlıklardan biri olacak. Sadece suç dünyasında inanılmaz saygı gören güçlü bir avukat değil, aynı zamanda konsantre ve sofistike bir güce sahip. Akli başında biri, muhtemelen bu yüzden benimle evlenmeyi kabul etmeyecek. Onu benim yapmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmiyor.

"Sana dünyayı verebilirim," diyorum ona.

Rya'nın bakışları tekrar mavi kutuya kayıyor ve ben de kutuyu ona doğru yaklaşıtıyorum. "Gerçekten işe yarayacağını mı düşündün... sen ortaya çıktın ve

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Muhtemelen. Babanı öldürmekle tehdit ettikten sonra bunu yapacağını düşünmüştüm."

"Yani ne yapacaksın? Tehditle evlenmemi sağlayacaksın, sonra ne olacak? Tam olarak ne yapmamı bekliyorsun? Seni öpmemi mi? Sevmemi mi? Seni becermemi mi?" Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Bana ellerimi o vücudun her yerinde gezdirmemi düşünmediğini mi söylüyorsun?" Bir sonraki yudumunda boğazının kasıldığını görüyorum. "Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sana gerçek tatlının ne olduğunu gösterirken bacaklarının arasına uzanıp onları iyice açmamı düşünmedin mi?" Gözleri irileşiyor ve garson kız şarap şişesini alıp bize bir bardak daha doldururken öksürüyor.

O gittiğinde, Rya soğukkanlılığını koruyarak eğilir.

"Benimle ne yapacağını bilemezsin." Sırıttıyor. Zalim bir gülümsemeyle ona "Sana bana patron dediklerini söylemiştim" diyorum.

"Ve bana her Cumartesi gecesi Candy diyorlar," diyor sıkılmış gibi davranarak. "Tamam, bahse girelim."

"Bahis mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Ne üzerine?"

"Eğer gelmeni sağlayabilirsem, benimle evlenirsin. Eğer yapamazsam, giderim ve seni bir daha rahatsız etmem."

"Bu..." Başını iki yana sallıyor. "Bu delilik."

"Ne yapabileceğimi ve bir kadını nasıl memnun edeceğimi biliyorum. Elimde oyuncak olursun." Ona sırıttım.

"Hayır."

Masanın diğer tarafına uzanarak elini kendi elimle kapatıyorum ve parmak ucumla arkasına rastgele şekiller çiziyorum. İzliyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış.

Savaş ya da kaç. Bana teslim olacak mı? Yoksa geri mi çekilecek? "Seni becermek istiyorum prenses ve senin de beni becermek istediğini biliyorum."

Elinin arkasına hayali imgeler çizmeye devam ederken elini çekmeden, "Çekmiyorum," diyor.

"O gece... neydi onun adı?" Düşünüyormuş gibi yapıyorum, oysa gerçekte o pezevenğin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Andrew," diye fısıldıyor.

"Bu doğru. Andrew ile hiç yatmadın. Ve senin gibi bir kadının

rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. İhtiyacın olduğunda onunla sevişmeyi planladın, değil mi? Hayır.

ilişki, sadece seks. Neden bunu yapamıyoruz?"

Rya elini geri çeker ve masanın altına koyar. "Çünkü benimle evlenmek istiyorsun, işte bu yüzden."

"Yani seninle evlenmek istemediğimi söylersem, seni becerebilir miyim?" Bir dakika daha sessiz kaldığında yüzük kutusunu alıp cebime yerleştiriyorum. "Bitti! Senin evinde mi benimkinden mi?"

"Bunu asla kabul etmedim. Çok sapkınsın. Seni becermemi nasıl beklersin?"

"Tercihen sırt üstü yat ki boşalırken o lanet gözlerinin sulanmasını izleyebileyim." Garsonun dikkatini çekmek için elimi havada sallıyorum, sonra masaya yaklaştığında ona kredi kartımı veriyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Rya'ya elimi uzatıyorum. Sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor. Biri izliyor olsaydı yeterince kibar olurdu ama "Seninle *yatmıyorum*" derken ses tonundaki zehri tamamen ben duyuyorum.

"Ama sen öylesin." Daha yakına eğildim. "Artık evlilik konuşmak yok. Anlaşma bu." "Hayır."

"Tamam." Yüzüğü geri çıkardım ve tek dizimin üzerine çöktüm. Yüzü kıpkırmızı oldu ve insanlar bana bakıp fısıldamaya başladı.

Bana doğru uzanarak, "Kalk" dedi. "Hangi seçenek?" Kutuyu açmaya gidiyorum.

Kapıyı kapattı. "Seninle evlenmeyeceğim." "Yani beni becerecek misin?"

"Bunun birini baştan çıkarmak için gerçekten tuhaf bir yol olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor.

"İnsanlar bir cevap bekliyor."

Bakışları bana dönmeden önce restoranı hızla tarıyor. "Ayağa kalk."

"Hangi seçenek?"

"Tanrı aşkına." Başını sallıyor ve yürümeye çalışıyor ama bileğini yakalayıp onu geri çekiyorum.

"Hangi seçenek?"

"Hâlâ taşaklarına diz çöktürebilirim," diyor memnun bir sırıtışla.

"Beni becerme düşüncesi senin için bu kadar kötü mü?" diye soruyorum. Öyle olmadığını biliyorum ama ne kadar dürüst olduğunu görmek için bekliyorum.

"BEN..." Kekeleyesine dayanamıyorum.

"Sevişiyoruz," diyorum kesin bir ifadeyle.

Rya geri adım atmaya çalışıyor ama bileğini h    elimde tutuyorum. Onu arkamdan çekiştirerek dışarı çıkarken garsondan kredi kartımı alıyorum. Arabaya ulaşıyoruz ve şoför kapıyı açıyor. İtaatk r bir şekilde arabaya biniyor ve ben kapımı arkamdan kapatır kapatmaz etrafımızı saran araba kalabalığının içine dalıyoruz. Sessiz, dudakları peşinde ve çenesi yüksekte. Bu güzel cadaloz bana hiç hakkı olmadığı halde eziyet ediyor. Elimi eteğinin hemen altından kalçasına koyuyorum ve keskin bakışları bana kilitleniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor şaşkınlıkla ama beni durdurmak ya da elimi çekmek için hiçbir hamle yapmıyor. "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim. Beni eve götür." Bakışları elime yapışmış, ne yaptığımı izliyor. şansımı denemek için kalçasına yavaşça inip çıkmaya başlıyorum. Eğer gerçekten istediği buysa, beni itmesi için ona fırsat vermek istiyorum.

Ama yapmıyor.

Orada öylece oturup izliyor.

Elim biraz daha yukarı çıkarken bacakları genişliyor.

"Eve gitmek istiyorum," diyor tekrar, ama bu sefer nefes alış verişi ağırlaşıyor, gözleri kararıyor ve istediğinin bu olmadığından emin oluyorum.

Sikeyim.

BÖLÜM 16

Rya

H eli kalçamda gittikçe yükseliyor ve ona durmasını söylemek için çaresizim.

Neden ona durmasını söyleyemiyorum? Yani, söyleyebilmeliyim.

Bu adamı pek tanımıyorum.

Evet, onunla yıllar önce tanıştım ama hayatıma tekrar girdiğinden beri tek ortak noktamız sürekli onunla evlenmemi talep etmesi. Bunun beni şaşırttığını söyleyemem, ama aynı zamanda tamamen garip ve iğrenç ve talep çok çirkin.

Belki de anlaşmasını kabul etmeliyim - onunla seks yapmalıyım ve o da bana evlenme teklif etmekten vazgeçmeli. Yani, gerçekten istediğim zaman beni seks yapmaktan alıkoydu. Belki de bana bir şey borçludur. En azından arabanın arka koltuğunda otururken kendime bunu söylüyorum. Nereye gittiğimize bile dikkat etmiyorum, sadece hareket ettiğimize ve elinin hala kalçamda olduğuna.

Eteğimin altında olmayan boştaki eli elimi tutuyor ve sikinin üzerine koyuyor. Pantolonunun içinden sertliğini hissedebiliyorum. Eli kalçamda yukarı doğru hareket ediyor ve bacaklarım daha da genişliyor. Arabanın yavaşladığına eminim ama şu anda pek dikkat etmiyorum. Külotuma ulaşıyor ve dantelin arasından ıslaklığımı hissedebildiğini biliyorum. Nefesini içine çekiyor ve önüme eğiliyor. Neyse ki bu arabada çok yer var. Çok yakınımda ve eteğimi yavaşça yukarı doğru kaydırırken gözleri üzerimde. Eğiliyor ve ağzını dizime dayıyor, dudakları bacağıma öpmeden önce bir an oyalanıyor.

"Benim için çok ıslaksın prenses." Parmakları külotumu yana kaydırıyor ve onu tam ihtiyacım olan yerde hissediyorum.

Ona durmasını
söylemeliyim. Bunun
doğru olmadığını.

Ama bu sadece seks.

Ve eğer seks yaparsak, beni yalnız bırakmasını
sağlayabilirim. Bu benim için bir kazan-kazan.

En azından, başı aşağı inerken ve eteğimi yukarı çekip parmaklarını
ağzıyla değiştirirken kendime söylediğim şey bu.

Sikeyim.

Dili klitorisimle buluştuğunda nefesim kesiliyor, dantel hala yana
çekilmiş, ağzı daha sonra girişime doğru hareket ediyor.

Tadıma bak.

İnliyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeden önce omuzlarını
okşamak için ellerimi yanlarımdan kaldırıyorum. Beni nasıl iyi
hissettireceği konusunda yönlendirmeye ihtiyacı yok. Crue ne yaptığını ve
ağzını nasıl kullanacağını biliyor, bu kesin.

Parmağı içime kayıyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden
oluyor. Dili klitorisimin etrafında yavaş dairesel hareketlerine devam ediyor
- sıcak ve harika hissettiriyor.

Ağzıyla hızını kesmeden bir parmağını daha sokarken başım koltuğa
yaslanıyor ve o narin yapı içimde daha sıkı sarılmaya başlıyor. Bu kadar
çok sevmekten nefret ediyorum. Bana ne kadar zevk veriyor. Ve dilini daha
derine sokmasını isteyerek - hayır, buna ihtiyaç duyarak - ona karşı hafifçe
itmekten kendimi alamıyorum. Boşalmaya başladığımı hissedebiliyorum ve
onun da bunu hissedebildiğini biliyorum.

"Prenses, benim için gelecek misiniz?"

Söyleyecek sözüm yok. Tek yapabildiğim Crue'nun kafasına uzanmak
ve onu ait olduğu yere, bacaklarımın arasına geri koymak. Yüzüne
sürtünüyorum ve o da bana izin veriyor. Ellerim daha sıkı kavrayana kadar
hızını mükemmel tutuyor ve küçük bir çığlık atarken vücudum çözülmeye
başlıyor. Nefesimi tutmaya bile fırsat bulamadan hareket ediyor. Artık
bana dokunmamasına rağmen hala o inkar edilemez zevk dalgasının
içindeyim.

Bir fermuar sesi duyuyorum, sonra da bir paketin yırtılma sesi. Sonunda
gözlerimi açtığımda beni bacaklarım kucağına gelecek şekilde çekiyor.
Kalçalarım onun etrafında kilitlendiği anda, sikini bacaklarımın arasında
hissediyorum ve ona baktığımda, o da yukarı bakıyor.

"Cesaretin varsa al." Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, onu tokatlamak istiyorum. Sanki onu becermek tehlikeliymiş gibi.

Benim kim olduğumu bilmiyor mu?

Sadece bir ceza avukatı olarak gördüğüm ve uğraştığım şeyler bile çoğu insanı korkutmaya yeter.

Ama bu bok beni sadece daha güçlü yaptı. Bu yüzden ona gülümsedim.

"Artık evlilik teklifi yok," diye hatırlatıyorum ona. Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

İçime girmeye hazır olduğunu hissediyorum ama bir elimi göğsüne bastırarak onu durduruyorum. "Bana kabul ettiğini söyle." Yüzünü avuçlarımla arasında kavıyorum ve gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum.

"Cesur prenses."

"Bana aynı fikirde olduğunu söyle," diye tekrarlıyorum, kendimi alçaltarak. Crue kabul etmese bile, kendimi geri çekecek iradem olmadığından oldukça eminim. Bunu istiyorum. Vücudum bunu istiyor. Daha fazla salınım istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir erkek beni sadece ağzı ve parmaklarıyla bu kadar hızlı boşaltmamıştı.

"Eğer isteğiniz buysa prenses." Sırıttıyor ve kalçalarını kaldırarak kendini içime doğru itiyor. Donup kaldım, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken hareket edemiyordum. Pantolonunun içinden onu hissettiğimde, büyük olduğunu biliyordum... ama kahretsin. "Dilin var mı?" diye soruyor, eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Yavaşça ısırtıyor, sonra geri çekilip bir yalamayla beni serbest bırakıyor.

"Bana fırlattığın her şeyi kaldırabilirim," diyorum. Keşke bu kadar soluksuz olmasaydı ve onun ukala ses tonuna daha uygun olsaydı. *Ama ne kadar da iri.* Tekrar geri geliyor, bu sefer dudakları dudaklarımı kaplıyor, beni öpüyor, dili ağzımın içine kayıyor. Onda kendimin tadını alabiliyorum. Ama aynı zamanda onun da tadını alıyorum. Bu adam tatlı şarap ve baştan çıkarıcı gibi.

Bunu yapmamalıyım.

Durmam lazım.

Kalçaları duraklıyor ve o da geri çekilerek dudaklarımızı ayırıyor. Eli bacağımla arkasından kıkıma doğru kayıyor ve onu sertçe sıkıyor.

"Sorun nedir prenses?" İçime giriyor ve ben daha da geriliyorum. Ellerim omuzlarında, hareket etmesini engellemeye çalışıyorum. Ama üstte olan ben olsam bile üstünlük onda.

"Şunu yapmayı kes." Omzuna bir şaplak attım.

"Ne! Bu mu?" Ve tekrar itiyor. Ben daha ağzımı açamadan kalçalarımı kavırıyor ve şehvetten başka bir şey düşünmeden hareket etmeye başlıyor.

Gözleri bana bakıyordu.

O büyülü noktaya vurmaya devam ediyor ve gözlerim zevkten kapanıyor. Beni beceriyor -üstte olmama ve tam kontrolde olmam gerekmesine rağmen- her hareketimi kontrol ediyor. Dudaklarımdan çıkan her inilti, bunu ne kadar istediğimi bilmesini sağlıyor. Onunla yaşadığım bu cinsel karşılaşmanın her saniyesinden ne kadar zevk aldığımı.

Elleri sırtımda dolaşıyor ve sonra kıcımlı tokatlıyor. Sertçe. Tekrar yapıyor, bu sefer diğer eli diğer kık yanağımı tokatlıyor, sonra bir eli boynuma doğru kayıyor, sonra saçlarıma giriyor, geri çekilmeden önce yumruğunun etrafında döndürerek boğazımı açığa çıkarıyor. Ona binerken ellerim omuzlarından arkamdaki dizlerini kavramak için hareket ediyor.

Yoksa hala beni kontrol mü ediyor?

Şu anda her şey birbirine karışıyor.

Ve sanırım bu raundu kazandığımı biliyor.

Lanet olsun! Ve kazanmasından nefret ediyorum.

Bu adamın yakınında olmak istememeliyim. O bir suçlu, patronumu ve sevgilimi öldürdü. Ama yine de yarın yokmuş gibi beni becermesine izin veriyorum.

Ama çok iyi hissettiriyor.

Sırtım eğiliyor ve ağzı boynumu buluyor. Isırıyor ya da emiyor, hangisi olduğundan emin değilim ve yine de onu durdurmak için çaresizim. Boşalıyorum ve ben boşalırken saçlarıma biraz daha sert çekiyor, sırtımı daha fazla büküyor. Aleti o mükemmel noktaya çarpıyor ve çılgılık atmama neden oluyor.

Hem de çok.

Ağızma ulaşana kadar boynumu öpüyor ve kontrolü ele alıyor, kalçaları daha hızlı pompalanırken iki eli de yüzümü kavlıyor. Boşaldığında bunu hissediyorum ve ikimiz de birbirimizin içine düşüyoruz. Keskin ve acı verici bir farkındalık içeri girene kadar mutluluğu yaşıyorum. Rasyonel düşünce ve disiplin eksikliği mideme batıyor. Nedenini anlamam ve geri çekilmem sadece bir saniyemi alıyor.

"Şimdi iğrenemezsin prenses. Az önce bu kadar sert boşalmışken olmaz." Kıkırdıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Üzerinden indiğimde tutuşu gevşiyor ve yumuşak da olsa siki büyük. Lanet olsun. Bana çılgılık attırabilmesine şaşmamalı.

"Bana göğüslerini göster, ben de seni tekrar sikeyim." Ben eteğimi indirirken o dudaklarını yalıyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Senin dairende."

İçimi çektim, rahatladım. "Güzel. Güle güle. Beni arama." Kapının kolunu tutup açmaya çalışıyorum ama o bana uzanıyor ve elini çeneme koyarak başımı çevirip ona bakmamı sağlıyor.

"Veda öpücüğü yok mu? 'Bana çığlık attırdığın için teşekkür ederim' yok mu? 'Başka hiçbir erkek beni daha önce böyle sikmedi' yok mu?" diye sorar.

Duruyorum. Ve sırtıyorum.

"Veda öpücüğü yok. Ve evet, daha önce daha tutkulu ve daha çok yarakla sikilmiştim. Ama seni en azından ilk 10'a sokabilirim."

Çenemdeki tutuşu gevşedi ve ben de o anı değerlendirerek arabadan çıktım.
Araba.

Pislik.

Bu kelimeyi çok kullanıyorum ama çok açıklayıcı.

BÖLÜM 17

Crue

“T ilk on,” diye mırıldandım. “İlk on, kışımın kenarı.”

“Sen neden bahsediyorsun be?” Angel kayarken sorar ayakkabılarının üzerinde.

“Angel,” diye uyarıyor Dominic ama o sadece gözlerini devirerek kapıdan çıkıyor, adamlarımızdan biri de onunla birlikte gidiyor. Benim yerime Rya'yı görmeye gideceğini bildiğim için içimde bir öfke kıvılcımı çıkıyor. Ama Rya'nın şartlarını kabul etmek zorundaydım. Vazgeçtiğimi düşünmesine izin verebilirim, ama onu karım yapmak için her türlü niyetim var. Sadece bunun farkına varması gerekiyor ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

“Neden ilk on hakkında mırıldanıyorsun?” Dominic yanıma oturarak soruyor. Bana bir yığın evrak ve bir kalem uzatıyor.

İmzalanacak daha çok bok var.

Rya'yı bırakalı birkaç saat oldu ve bana onun ilk onunda olduğumu söyledi.

Beni kızdırmak için söyledi. Biliyorum.

“Nedir bu?” Formları tutarak soruyorum.

İlkini işaret ediyor. “Aileler evliliğinizi soruyor.

Ne zaman bitecek?”

“Ailelerin canı cehenneme,” diye homurdanıyorum.

“Bu, evlendiğinizde elde ettiğiniz ekstra mülkiyettir.” Kâğıtta son derece kârlı işlerin anlatıldığı bir bölümü işaret ediyor. İstedğim ama henüz erişemediğim işler.

Sadece evlendiğimde benim olacaklar.

“Şimdi, neden ilk on hakkında homurdanıyorsun?”

Evrakları tarıyorum. Orada ezberlemediğim hiçbir şey yok. Yakında benim hakkım olacağını biliyorum.

Bunların hepsini şimdi istiyorum.

Kurucu aileler bu sözleşmeyi imzaladı. Yönetmek istediğim işlere artık ulaşabilirim. O kadar yakın ki hissedebiliyorum. Ve en güçlü kadın olarak yanımda duran Rya ile dokunulmaz olacağız.

"Rya'nın söylediği bir şey," diye mırıldandım.

"Gerçekten onu seninle evlenmeye ikna edebileceğini düşünüyor musun? Uzun zamandır bizim dünyamızda değil."

"Ama o dünyayı biliyor ve biliyorsun ki o hep oydu." Onu gördüğüm andan beri ona saplanmış durumdayım. *O benim*. Sözleşmeli ya da değil. O karşı koydukça, ben onu daha çok kırıp boyun eğdirmek istiyorum. Güzel küçük cadalozun benim olduğunu kabul etmesini izlemek için. Ve sadece benim.

"Evet ve sanırım yattığın diğer tüm kadınlar da bunu biliyor." Gülüyor. "Tiffany'yi sikerken saçını boyamasını ve lens takmasını istediğin zamanı hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Çok sinirlenmişti ve senin odandan birini öldürmeye hazır bir şekilde çıkmıştı."

"Karamel rengi saçları olan kadınlara karşı bir ilgim var," diyorum gülümseyerek.

"Evet, sanırım bunu hepimiz biliyoruz." Dominic ayağa kalkıyor ve sırtıma vuruyor. "Söylemeliyim ki, mırıldanmana rağmen daha az stresli görünüyorsun. Sonunda biriyle yattın mı?"

Rya'nın beni kucaklayışının canlı anısına gülümsüyorum ve bu benim sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Kahretsin, yapmışsın. Kimdi o kadın?"

"O kadındı."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Vay be. Yani düğünü planlıyor muyuz?"

"Sevişmemiz karşılığında ona evlenme teklif etmekten vazgeçeceğime dair bana söz verdirdi."

Buna sırtıyor.

Ben de öyle.

BÖLÜM 18

Rya

F ya da iki gün üst üste Angel'ı gördüm. İşten sonra onu ziyaret etmek ve ardından birlikte akşam yemeği yemek güzel. *Onu* henüz getirmedim. kalkmak için can attığını biliyorum.

İlk gece bana boynumdaki izi sordu. O piç üzerimde hak iddia etmişti ve hiçbir makyaj koyu mor lekeyi tamamen kapatamazdı. Gizemli bir adam olduğunu söyleyip geçiştirdim. Ama ikimiz de Crue'nun başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeceğini biliyoruz. O zamandan beri her gece rüyalarımı ziyaret ettiğini düşünürsek, bu acı verici derecede sinir bozucu ve bir o kadar da seksi.

Tekrar istememeliyim.

Ondan nefret ediyorum.

Ama bedenim hain bir şey.

Ve bunun hayatımın en iyi seksi olduğunu itiraf etmek bana acı veriyor.

Bu gece Angel karşımda oturuyor, hamileliğiyle ışıldıyor ve içimde soracağına dair bir his var. Tepkilerimi ölçmek için laf arasında ondan bahsetti. Ve ben ona hiçbir şey vermedim.

Anlatacak ne var?

Şöyle mi demeliyim, *"Hey, kayınbiraderini becerdim ve seks harikaydı. Şimdiden tekrar ne zaman olacağını hayal ediyorum. Ama onun bir psikopat olduğunu ve onu kızdıran insanları öldürdüğünü biliyor muydun?"* Yani, büyük ihtimalle bunları zaten biliyordur.

Oturma odamdaki kanepede oturuyoruz, arka planda televizyon çalışıyor ama ikimiz de yemeklerimizi bitirirken televizyonu izlediğimizden değil.

İç çekiyor. "Bundan gerçekten keyif aldım. Tekrar bir araya gelmek için bu kadar beklememeliydik."

Başımı sallayarak onayladım. Hayat çok hızlı bir şekilde meşgulleşiyor gibiydi. Aradan on dört yıl geçmiş olmasına rağmen, Angel'ın New York'taki dairemde olması hiç de garip gelmiyor. Sanki aramızdan hiç zaman geçmemiş ve onca zaman önce olduğumuz yere geri dönmüşüz gibi.

Beni izlerken kasıtlı bir duraklama oluyor.

"Söyle, Angel."

Gülümsüyor. Hiçbir zaman utangaç ya da lafı dolandıran biri olmadı. Bana karşı değil. Kimseye karşı değil. Ve en köklü suç ailelerinden birinden bir adamla evlendiğini düşünürsek, bu da bir şey söylüyor.

"Eve dönmeyi düşünüyor musun?" "İtalya'ya mı?"

Başını sallıyor.

"Hayır. İlgilenmiyorum. Burası artık benim evim."

Angel bu sözler karşısında biraz üzgün görünüyor ama yemeğinden küçük bir ısırık alırken başını sallıyor.

"Adın memlekette çok dolaşıyor, biliyorsun." "Bu evlilik meselesi yüzünden mi?"

Başını sallıyor.

"Benimle hiçbir ilgisi yok. Ben bunu asla kabul etmedim."

Bakışları boynuma iniyor ve yanağımnda hafif bir sıcaklık hissediyorum. Bir kadının ihtiyaçları vardır. Sorun şu ki, bunu tekrar yapmayacağımı tamamen inkar edemem. Bir kadının kendini bu kadar kontrol etmesine imkân yok. Adam nasıl sikileceğini biliyor ve bu gerçek beni çağırıyor.

"Birazdan geri dönmem gerekiyor ve Dominic de benimle geliyor," diyerek su bardağına uzanıyor. Onun işaretini takip ederek kırmızı şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Bebek için mi?" Karnını işaret ederek soruyorum. Aşağı bakıyor ve yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle karnını ovuşturuyor. Onu böyle görmek bana hâlâ tuhaf geliyor. Ailelerimizin içkilerini gizlice içen ve fırsat buldukça kaçamak yapan gençler olduğumuzu düşünmek ve şimdi... şey, her şey değişti.

"Evet. Bebeğin burada doğmasını istemiyoruz. Crue uzun vadede burada kalmayı planlasa bile, burası yaşamak istediğim bir yer değil."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bu çok tehlikeli," diye fısıldıyor.

"Bence her yer tehlikeli olabilir."

Başını sallıyor ve şöyle diyor: "Memlekette Crue'nun yetkili olduğunu biliyorlar ama burada ismini ve sınırlarını eski haline getirmesi gerekiyor. Buradaki pek çok aile güce aç hale geldi ve Crue spor için kan döküyor. Hepsi Monti ismine saygı duyulmasını ve ondan korkulmasını sağlamak için."

Böyle bir hareketin biraz zaman alacağını söylemeye gerek yok. Sadece birkaç haftalığına burada olmaktan çok daha uzun.

"Ne zamandır burada?" Bardağımı yere bırakarak soruyorum. "Yıllardır," diye itiraf ediyor.

Bu beni neden şok etti bilmiyorum ama ediyor. Neden şimdi, o kadar zaman varken, kendini yeniden tanıtıyor? Evlilik sözleşmesini yerine getirmek için bir yıldan az zamanı olduğu için mi? Öyleyse neden daha önce harekete geçmedi? Neden otuzuncu yaş günümde beni ziyaret edip tüm kutlamamı mahvetmek için bekledi? Bu tam bir pislik hareketiydi.

"Patronumu öldürdü," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, o konuşmaya ben de kulak misafiri oldum." Elindeki çatala çikolatalı pastasını karıştırdıktan sonra ağzına bir ısırık attı ve yüzüne mutluluk dolu bir gülümseme yayıldı. Angel'ın tatlı ikramlara karşı her zaman mide bulandırıcı bir takdiri vardı. Çikolata bulaşmış çatalını bana doğrulttu. "Patronun pis biriydi ama. Sadece o da değil. Senin üzerinde de bir şeyler vardı."

"Ben mi?" diye sordum, şaşırarak. Brian'la yıllarca çalışmışım. Belki acımasızdı. Ama kirli? Bundan şüpheliyim.

"Kadınlar tuvaletine kameralar yerleştirdi ve seninle ilgili tüm dosyaları sakladı. *Sadece seninle ilgili*. Pis bir sapıktan başka bir şey değildi."

Koltuğumda geriye doğru yığılıyorum. "Hayır, bunu yapmazdı," diyorum başımı sallayarak. "Biliyor olmalıydık."

"Crue pek çok şey olabilir ama yalancı değildir. Ve birini öldürdüğünde her zaman bir sebebi vardır."

"Crue, kendisine yanlış baktığı için birini öldürecek türden bir insan."

Omuz silkiyor ve zengin çikolatalı pastadan bir lokma daha alıyor. "Andrew'u o öldürdü," diye ekliyorum. "Bunun için bir sebep yok."

"Evet, onu ben de duydum." Alt dudağını ısırıyor. "Onunla çıkmaman için seni uyarmadı mı?"

"Evet ama o benim patronum değil," diyorum savunmaya geçerek. "Hayır, o sadece senin patronunu öldüren adam." Touché.

İçimde bir öfke kabarcığı yükseliyor. Angel'a kızdığımın değil. Bu konuşmada ne kadar sakin olduğumuzdan. Büyük olasılıkla, ikimiz de kendi payımıza düşen pisliği ve cesedi gördüğümüz içindir. Bu yeni bir şey değil ve ben Andrew'a bağlı değildim. Ama lanet olsun. O bunu asla hak etmedi.

"İçeri girip Andrew'u öldürmeye hakkı yoktu. Ne hissediyor olursa olsun."

"Ama onun kafasında, sen onunsun."

En iyi arkadaşına bile uzanan kontrolü çileden çıkarıcı. Ve sevgilimi gerçekten öldürmeyeceğini düşünmem de benden başka kimsenin suçu değil.

"Ben onun değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Ben bir insanım ve kendime aitim."

Bunun üzerine geniş bir gülümsemeyle gülümser. "Bunu biliyorum. Neden onun parasının karşılığını vermenden bu kadar keyif aldığımı sanıyorsun? Birinin sonunda ona haddini bildirdiğini görmek güzel. Benim hoşuma gitmek için biraz fazla talepkâr." Gülüyor. "Ve sen de aynısın, bu yüzden cennette yapılmış bir eşleşme... ya da cehennem." Tekrar gülüyor.

Şarabımdan bir yudum daha alırken gülümsemeden edemiyorum. "Biliyor musun, tüm bu durum berbat."

"Bilmiyor muyum? Ama onunla yatan ben değilim." Meraklı bir kaşını kaldırıyor.

Tatlı olarak kullandığım kırmızı şaraptan bir yudum daha almadan önce, "Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim" dedim.

Çikolatalı pastasından bir çatal daha alıyor, sözleri boğuk çıkıyor. "Görünüşe göre ateşle oynayan tek kişi Crue değil."

BÖLÜM 19

Rya

[Brian'ın öldürölmesinin üzerinden iki haftadan az zaman geçti. Ve yeni rolü kabul etmediğim için, eşyaları ofisinde duruyor. O gerçekten Bir ailesi vardı ve eski karısı bile eşyalarını toplamak istemiyordu. Boşanmalarının ne kadar sorunsuz geçtiğinin bir kanıtı.

Bu yüzden erkenden geldim, ne aradığımdan tamamen emin değilim. Ama Angel'ın iddiasını doğrulayabilecek herhangi bir şey. Brian'ın o tip bir adam olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Yakın değildik ama bana bu şirkette her fırsatı vermişti. Ve onun böyle bir şey yaptığını düşünmek? Ama ne gibi bir sebebi olabilir ki? Kişisel bir koleksiyon ya da gerektiğinde bir tür şantaj için belki? Her ikisinin de aynı derecede mümkün olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardaydım.

Üst çekmecelerini arıyorum, tarihi geçmiş belgeler ve açılmamış küçük bir viski şişesiyle hayal kırıklığına uğruyorum. Dizüstü bilgisayar, telefonu ve bilgisayar ekranlarının hepsi alınmış. Polis cinayeti daha fazla araştırmak istediğinde onları almıştı. Bu kadar kolay kapanan bir davada, onları iade etmişlerdi ama kimse onları geri koymayı umursamadı. Yani, sonuçta gitmişti.

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ilk etapta bunu araştırdığım için yarı deli hissediyorum. Yani, o öldü. Ama bilmek zorundayım.

Cam kapıya hafifçe vurulması çekmecelerini karıştırmamı yarıda kesti. Başımı kaldırdığımda Bay Luca'nın kapıyı açarken biraz şaşkın göründüğünü fark ediyorum.

Kahretsin.

"Rya?"

"Günaydın," diyorum nazik bir gülümsemeyle ve çekmeceleri karıştırmaya devam ediyorum. Eğer durursam, kesinlikle şüpheli görüneceğim.

"Günaydın. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ses tonundaki şüpheyi fark ediyorum.

"Brian'a bir dosya vermiştim ve burada bir yerde olabileceğini umuyordum. Ama görünüşe göre şansım yok." Sahte bir kızgınlıkla elimi sallıyorum.

"Bilgisayarındaki her şeyi yedeklemiyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Sadece üzerine notlar yazdığını biliyorum, bu yüzden onu bulmayı umuyordum. Ama onsuz da gezinebilirim elbette."

Uzun bir sessizlik oldu.

Ben de belden aşağı vurdum. "Gitmiş olması hâlâ çok garip."

Bay Luca'nın mavi gözlerinde sanki anlamış gibi bir şey parlıyor. Brian'ın ölümü beni pek etkilemedi. Yıllar geçtikçe ölüme karşı duyarsızlaştım. Ama en uzun süre onun yıldız öğrencisiydim. Ve bu durumdan kurtulmak için bunu kullanabilseydim, kesinlikle kullanırdım.

"Hepimizi çok derinden yaraladı." Kapıya dönüp bakıyor ve sıradan bir parmağını kapıya doğru fırlatıyor. "O kapının kilitli olduğuna yemin edebilirim."

Kafam karışmış gibi davrandım. "Hayır, içeri girebildim. Belki temizlikçiler açık bırakmıştır?" *Aslında, kilidi açtım.*

Cevabı bir "hıh" oldu.

"Neden bu kadar erken geldin?" Şirket çalışanlarının çoğunun bir saatten önce mesaiye başlamadığını fark ederek soruyorum. Bay Luca, Brian'ın ölümünden beri çok daha fazla ortalıkta ve acaba bunun nedeni en büyük yatırımlarından birinin etrafında bir sürü soru işareti dönmesinden endişelenmesi mi? Ya da belki de babası onun kirli işlerini yapmasını istiyordur.

"Ben sadece yardım ediyordum, bilirsiniz, hasar kontrolü falan."

"Ah." Anlamak için başımı salladım. "Madem bulamıyorum, ben de hafızamı sileyim." Masanın etrafından dolaşıp kapıya yöneldim.

"Bu Torrisi davasıyla mı ilgili?" diye soruyor.

Yüzümü ona döndüm. "Hayır, farklı bir vaka. Nedenmiş o?"

"Kapatmaya çok yakınsınız, hepsi bu. Ve durum sizin lehinize görünüyor."

Kendimden emin bir gülümseme sunuyorum. "Her zaman öyledir."

"Sadece onlarla çok zor bir sorun yaşamadığınızdan emin olmak istiyorum. Andreas'ın çok korkutucu olabileceğini biliyorum. Geçen günkü toplantınız

yoğun görünüyordu." Neyi kastettiğini anlamam bir anımı alıyor. Sonra kafama dank etti. *Crue'yu soran Andreas Torrisi ile görüşmem.*

"Hepsi göz korkutucu olabilir. Ama bu yüzden ben en iyisiyim," diye hatırlatıyorum ona. Ve yönetim kurulunun bana Brian'ın işini neden teklif ettiğini söylemeye gerek yok. Ama o bana daha fazla soru sormadan, "İyi günler Bay Luca" diyerek kapıdan çıkıyorum.

Sikeyim.

Angel'ın iddialarını doğrulamaya da yaklaşmış değilim.

BÖLÜM 20

Crue

A Onu görmeden, tekrar tatmadan geçen bir hafta beni yavaş yavaş öldürmeye başlıyor.

Ama parçaları yerine koymalıyım ve mesafemi korumalıyım ki üstün olduğunu düşünüyor.

Yapmıyor.

Ama o bunu çok yakında anlayacak kadar akıllı bir kadın. Ona anlaşmamızın ne kadar süreceğini hiç söylemedim.

Haberleri izliyorum, ki bunu hiç yapmam. Ama bugün izlememin bir nedeni var. Rya kanalda, Torrisi davası hakkında yorum yaparken röportaj yapıyor. Görünüşe göre dava birkaç hafta içinde sona erecek ve Rya son altı aydır bu dava üzerinde çalışıyor. Tüm kanıtlara ve Torrisi'nin oğlunun yakın zamanda kendini göstermesine rağmen, olayı gizli tutuyor.

Ekranda güzel, güçlü ve tereddütsüz görünüyor. Tüm kıvrımlarını vurgulayan diz boyu siyah bir elbise giyiyor ve saçlarını sıkı bir topuzla sarmış. O topuzu çekiştirmek ve karamel saçlarını serbest bırakmak istiyorum. O sikilebilir dudaklarını öpmek istiyorum. Başkalarının bu küçük cadalozun ekran dışında ne kadar ateşli olduğunu bilseler ne düşüneceklerini merak ediyorum. Sikim seğiriyor. Mahkeme salonu dışında nasıl biri olduğunu asla paylaşmayacağımdan değil. Bu sadece benim gözlerim için.

Monti ismini koruyabilecek ve eşim olarak yerini alabilecek tek kişi kesinlikle o.

Ofisimin dışında hafif bir konuşma duyuyorum. Annem ve Angel bebek için çırpınıyorlar. Angel'ın hamilelik haberinden beri annem bana her gün bir varis sağlama zamanımın geldiği konusundaki sorumluluğumu hatırlatıyor.

Benim yaşımda ailem Dominic ve beni çoktan doğurmuştu. Bunun bir önemi yoktu. Mecburiyetten bir varise ihtiyaçları vardı ama babam asla çocuk istemedi. Bu bize tepeden bakmasından ve bize davranışından belliydi. Dominic bunu daha az görüyordu çünkü babamın ilgisi daha çok en büyük oğul olarak benim üzerimdeydi.

Babamın ne iş yaptığını biliyordum. Beni birçok odaya götürmüştü ve orada insanları hiç uyarmadan öldürmüştü. Hatta bir keresinde anneme yanlış çeşit çorba getirdiği için bir garsonu öldürmüştü. Cesedin yanına gitmek şöyle dursun, restorandaki hiç kimse çılgılık bile atmadı. Ve sallanan ayaklarımdan birkaç santim ötede kan birikirken rahatça yemek yemeye devam etmek zorunda kaldık. O zaman beş yaşımdaydım.

Beni en iyi yapmak için yaptığı şeyleri nasıl yapabildiğini ve aynı zamanda zalimliğini nasıl haklı çıkarmaya çalıştığını asla bilemeyeceğim. İlk cinayetimi işlediğimde on iki yaşımdaydım. Beni evdeki boş bir odaya getirdi. Çocukken birçok kez çalıştığım bir odaya. Bir adam koltuğa zincirlenmiş, kukuletalı, ağzı tıkalı ve kanlar içindeydi.

Ama o zaman farklıydı. Babam sosis parmaklarını omzuma vurup purosunu üflerken havadaki değişimi hissedebiliyordum.

"Kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi, evlat," diyerek yanımdan geçip çantayı kaslı adamın kafasından çekip aldı.

Yüzümden kan akıyor.

Curtis.

On yıl boyunca aileme hizmet etti, Dominic'in ve benim kişisel korumamdı. Ve şimdi burada yarı kırık bir halde oturuyor. Babam elime bir silah tutuşturunca gözleri kocaman açıldı.

Elini tekrar omzuma koyuyor. "Daha önce çalıştığımız gibi. Kafasından vur onu."

"O ne yaptı?" Sesim duygudan yoksun bir şekilde soruyorum. Babamın yanında en ufak bir zayıflık titremesi göstermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Ya da herhangi birinin yanında.

"Bize ihanet etti," diyor babam kesin bir ifadeyle. "Bilmen gereken tek şey bu. Bu bir emirdir."

Kaşlarım hafifçe birbirine çarptı. Bir sürü insanın öldürüldüğünü görmüştüm. Bazıları beni öldürmeye çalıştıkları için. Ama ilk kez hayatlarının bedenlerini terk etmesinin nedeni ben oluyordum. Babamı nasıl beslediğini gördüm. İçinde

Bazen bundan acımasızca zevk alması, bazen de kayıtsız kalması. Bu kişi onun için daha büyük ve daha iyi şeylere giden yolda bir engelden başka bir şey değildi.

Bu bana nasıl hissettirecek? Onun gibi mi olacağım? Bunun için yetiştirildim, değil mi?

"Yoksa bıçaklarını mı istiyorsun?" diye soruyor babam, sanki tereddüt etmemin nedeni buymuş gibi sinirlenerek.

Curtis ağzındaki tıkaçtan bir şeyler bağırmaya çalışıyor. Bizi koruyan ve hatta bize şefkat gösteren böylesine güçlü bir adamın bu kadar kolay kırılmasını garip buluyorum.

"Beşe kadar sayacağım," dedi babam. "Bir."

Silahu kaldırdım ve o daha ikiye kadar saymadan ateş ettim.

Taleplerini yerine getirmezsem sonuçlarını biliyorum.

Hedefim tam isabet ve Curtis sandalyesine yığılıyor, yüzünden kan sızarken kafası sallanıyor.

Babam tek bir kelime bile etmeden odadan çıkıyor ve benim küçük bir parçamı da yanında götürüyor. Aldığı parçamın ne olduğunu bilmiyorum ama hiçbir şey hissetmediğimi biliyorum. Ne pişmanlık, ne acı, ne de içten bir veda. Ama zevk de yok. Babam gibi değil. Ama belki de bir katil olmaktan zevk almaya başlayacağım.

Ancak birkaç yıl sonra, yirmi yaşına geldiğimde babam için nasıl bir tehdit haline geldiğimi fark ettim. Beni o kadar iyi keskinleştirmişti ki, adamları benim emirlerimi dinlemeye, hatta bazıları doğrudan onunkilere itaat etmemeye başlamıştı. Ve bana, başka bir eş alıp çok daha genç bir varisi zorlayabilmek için annemi ortadan kaldırma niyetiyle bana ve Dominic'e bir suikast düzenlediği bildirildiğinde, harekete geçme zamanının geldiğini biliyordum.

Onu öldürmek, bir can almaktan ilk kez zevk aldığım andı. Yarı dövülmüş bedenini, bir zamanlar beni ilk cinayetimi işlemeye zorladığı o odaya sürüklerken bunu neredeyse şiirsel buluyordum. Beni bu kadar genç yaşta bu dünyaya getirdiği için ondan asla nefret etmedim. Beni ben yapan buydu. Güçlü. Korkulan.

Ve bu sefer, silah yerine bıçakları kullandım, beni baltaladığı tüm zamanları hesaba katarak. Beni birçok kez dövdüğünü düşündüm. Bir şey için ceza alan anneme vurduğu zamanları.

Dominic'in ya da benim yaptığım en ufak bir şey. Dominic'i bundan saklamaya çalışmışım. Ama o zaman bile kendi payına düşen cinayetleri işlemişti.

Ama sonra... farklıydı.

Ve babama eğlence olsun diye işkence ettiğim ve onu gözlerinin ortasından vurduğum gece, ailenin reisi olarak resmi hakkımı kullanarak farklı bir hal aldı.

Şimdi merak ediyorum, Rya gibi bir kadın hayatımızda olsaydı beni nasıl savunurdu? Onun ya da bir başkasının ne düşündüğünü umursadığımdan değil... ama merak ediyordum.

BÖLÜM 21

Rya

T Crue'yu görmeyeli ya da ondan haber almayalı iki hafta oldu. İlk başta bu durum beni gerdi ama sonra normal günlük hayatıma geri döndüm. Ben

Davalarımı kaybettim ve Bay Luca'ya ve yönetim kuruluna Torrisi davasını sonuçlandırmadan yeni görevi kabul etmeyeceğimi açıkça belirttim. Bu davaya çok fazla basın ve para bağlı ve beni tamamen tüketti. Bunu dengelemek ve her boş saniyede Angel'la buluşmak arasında, Crue'yu neredeyse unutmam anlaşılabilir, sanki o canavar benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi.

Tam pes etmek üzere olduğunu düşündüğüm anda masamdan başımı kaldırıyorum ve ofisime girerken donup kalıyorum.

"Burada olamazsın," diye tıslıyorum.

Kapıyı kapatırken, merakla bu tarafa bakan bazı meslektaşlarıma bakıyorum.

Bu çok kötü.

"Prenses," diyor kibirli bir gülümsemeyle.

"Gitmeniz gerekiyor." İzleyenlerin farkında olarak ayağa kalktım.

Tedirginliğimi görmezden gelerek ofisimi kontrol ediyor. "Senden haber alamadım. Kocan olarak incindim."

"Sen benim kocam *değilsin*," diye bağıryorum. Bilgisayar ekranıma göz attığında, notlarımı hızla toplayıp üst çekmeceme atıyorum. Sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Ne istiyorsun, Crue? Beni rahat bırakacağına söz vermiştin."

"Aradım ve aradım. Ama bu sabah e-postamı görmezden geldiniz ve bu acil bir mesele."

"Seninle randevuya çıkmak acil bir mesele *değil*."

Boynunu bir o yana bir bu yana sallıyor. "Bunu bir randevu olarak değil, yeni ödülümü göstermek olarak değerlendiriyorum."

Birdenbire bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. "Ben senin ödülün değilim."

Masamdaki bir fincanın içindeki birkaç kalemle oynuyor ve bunu beni kızdırmak için bilerek yaptığını biliyorum. Kalın kirpiklerinin altından yukarı bakıyor, ne kadar sinirlendiğimi anlayınca o kibirli gülümsemesi genişliyor.

"Saat dokuzda orada görüşürüz." "Hayır."

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Meseleleri daha net görene kadar meslektaşlarını teker teker vurmaya başlayayım mı?"

"Yapamazsın." Bunu söylerken bile kendimi aptal gibi hissediyorum. Aksini defalarca kanıtladı.

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Yoksa seni bu masanın üzerine yatırıp itaatini hatırlayacağın kadar sert sıksem daha mı ikna olursun? Belki de iki hafta özgürce dolaşmana izin vermek için çok uzun bir süreydi."

Crue'nun beni bu masanın üzerinde domalttığı düşüncesi içime doluyor ve ardından donuk bir sızı bırakıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Vücudumun ona verdiği tepkiden o kadar nefret ediyorum ki. Ve onun kibirli, zalim gülümsemesi bunu biliyor.

"Patronumun elinde benim görüntülerim olduğu doğru mu?" diye sordum.

Çenesi titriyor ve ifadesi kararıyor. "Angel sana söyledi." Soru değil. Ve ona sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Crue'yla tekrar karşılaştığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman bir pazarlık yapılabileceğidir. Onda benim istediğim bir şey var. Ve o da beni istiyor. Ya da öyle diyor. Ama bana bakışını inkar edemiyorum.

"Onu rahat bırak," diye uyarıyorum.

Kaşları tekrar kalkıyor. "Bana emir veremezsiniz prenses."

"Bana kanıt gösterin, ben de sizin şu 'sık sallama' partinize geleyim."

"Çük sallama mı?"

"Öyle değil mi? Gösterişli olmak, kolunda bir Ricci'yi göstermek?"

"Herhangi bir Ricci değil, onları parmaklıkların arkasına koyabileceği kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkarabilecek bir kadın. Bunun bazı ortaklarım için ne kadar elverişli olabileceğini görebilirsiniz."

Bir elimi masaya dayadım ve düşünceli bir şekilde tırnaklarımı birbiri ardına çıtlattım. "Ama Angel'a bir şey yaptığını öğrenirsem, seni kendi ellerimle vururum."

İçinden karanlık bir kahkaha yükseliyor ve pantolonunun içinde kabaran şişkinliği görebiliyorum. Nasıl bir his olduğunu hatırlayınca beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Onun sikine binmenin ne kadar tatmin edici olabileceğini.

"Tamam, prenses. Anlaştık. Dokuzda görüşürüz."

Bu binadaki tek cesur ruhun kapısı yumuşak bir şekilde çalınıyor. İkimiz de Andreas'ın beklediğini görmek için dönüyoruz. İş arkadaşları masalarının arkasına saklanıyor. Odada birden fazla katilin olması hiçbir zaman iyi bir şey değildir. Özellikle de yıllarca hiçbir sonuç almadan paçayı kurtarmış katillerden.

"Şimdi, ofisimden defol git. Ve bir daha buraya gelme. Ciddiyim, Crue."

"O zehirli dudakları nasıl da özlemişim."

Siyah takım elbise ceketimi düzeltirken onu kapıdan dışarı ittim.

Crue ve Andreas birbirlerine bakıyorlar. Bir yırtıcı diğerini ölçüp biçiyor.

Bu kesinlikle iyi değil.

"Bay Monti, bir süredir New York'ta olduğunuzu duydum. O kadar emin değildim. Sizi bulmak inanılmaz zor." Ses tonundaki gerginliği, ince tehdidi hissedebiliyorum.

Crue'nun keskin bakışları kötülükten başka bir şey yaymıyor. "Kendimi sadece önemli kişilere gösteririm," diye kuru bir şekilde cevap veriyor, sonra bakışları bana dönüyor. "Ben yokken uslu bir kız ol."

Gidişini izlerken keskin tırnaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü söylersem tüm bu insanların önünde patlayacağım.

"Bay Torrisi, bugün için planlanmış bir toplantımız yoktu," diyorum sıkı bir gülümsemeyle. Dikkatim hâlâ Crue'da, şimdi iki adam tarafından kuşatılmış durumda. *Hangi cehennemde saklanıyorlardı?* Dominic onlardan biri ve omzunun üzerinden bana bakarak özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor.

"Konuşmadık. Sadece sona ermek üzere olan mahkeme davası için bazı ince ayrıntıların üzerinden geçmek istedim." O da Crue'nun gidişini izliyor. "Bay Monti'yi tanımadığınızı söylediğinizi sanıyordum."

Keskin bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Müşteri meselelerini tartışma yetkim yok." "Müşteriye benzemiyor."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, onu içeri almak için kapımı açıyorum. "Tabii ki öyle," diyorum neşeyle. "O yüklü bir banka hesabı olan bir suçlu. En sevdiğim müşteri tipi."

BÖLÜM 22

Rya

I Hazırlandığım süre boyunca öfkeliyim. Sırf onu kızdırmak için bol bir pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle çıkasım geliyor. Ve yine de, buluyorum

dar kırmızı bir elbise ve en sevdiğim Louis Vuitton topuklu ayakkabılarımla. Bu gece bir kurtlar sofrasına gireceğime hiç şüphe yok. Daha da rahatsız edici olanı, oradaki en tehlikelisinin ayaklarının dibinde oturuyor olacağım.

Crue'nun benim için gönderdiği şoför özel bir restorana benzeyen bir yerin önünde durdu. Yolcu tarafından bir koruma iniyor ve benim için kapıyı açıyor, hemen yanıma geliyor. Nefesimin altında küfrediyorum. *Ciddi olamaz.* İtalya'yı en başta terk etmemin nedenlerinden biri de tam olarak buydu. Hayatımdaki aşırı korumacı erkeklerle işim bitmişti.

Ama bunun korumanın suçu olmadığını biliyorum. O sadece emir alan lanet olası bir ahmak.

Girişe ulaştığımda kapıyı açıyor ve hostes beni nereye gideceğime yönlendirmeden önce isim sorma zahmetine girmiyor. Kapıyı iterek açtığında, müzik ilk beni vuruyor. İğrenç derecede gürültülü. Her yerde insanlar var ama aşırı kalabalık değil. Daha üst sınıf bir gece kulübü, davetiye usulü gibi bir şey.

"Beni takip edin, Bayan Ricci." Bir dizi merdivene ulaşana kadar insan kalabalığının arasından dolanıyor. Yukarı doğru işaret ediyor ve ben de bakışlarımla onun yönünü takip ediyorum. Crue'yu hemen fark ediyorum, etrafında birkaç adamla oturuyor, öne doğru eğilmiş, dudaklarından bir puro sarkıyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor. Muhtemelen öyledir de. Ama attığım her adımı izlemesi bu durumu daha az sinir bozucu yapmıyor. Ona bakmadığım zamanlarda bile gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Ona ulaştığımda, şans eseri ona bir bakış atıyorum ve koyu erimiş kahverengi gözlerinin beni içine çektiğini görüyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım atıyor ve eğiliyor, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde çarpıyor. "Bu gece çok fazla dikkat çekebilirsin."

Gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyi eğriltiyorum. "Bunu kendi başına çok yapıyorsun, pislik."

Purosunun dumanını yana doğru üflerken yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Mükemmel bir çift o zaman."

Bir adım geri çekiliyorum, bu adamın yakınlığına dayanamıyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki, yine de vücudum bir sonraki dokunuşunu arzuluyor. "Bana kanıtları göster."

"Sana söyleneni yapana kadar olmaz," diye karşılık veriyor, sonra da bir masanın etrafında oturmuş, uyuşturucu çeken, puro içen ve viski yudumlayan adamları işaret ediyor.

"Demek bu o," diyor adamlardan biri, kadehini kaldırıp bir yudum alarak.

Crue masanın başına otururken bir kadın gelip bana bir kadeh şampanya ikram ediyor. Acı tadı için minnettar olarak kadehi alıyorum. Birlikte olduğum adamlar için çok uygun. Crue'ya dönüp baktığımda onu hâlâ dudaklarının arasında purosuyla beni izlerken buluyorum.

Neyi görmek için?

Diğerleriyle iyi geçinirsem?

Bardağı tekrar dudaklarıma götürerek ona "Sigara içmek iğrenç bir şey," diyorum.

"Öyle mi?" Bir nefes daha çekiyor ve dirseğini masaya dayıyor. "Bunu sana üflesem tadın nasıl olurdu merak ediyorum." Bir duman bulutu daha üflüyor, ışıklar pusun içinden parlarken havada kalıyor. Kalçalarım otomatik olarak birbirine kenetleniyor ve bu fark edilmiyor. Asla fark edilmez.

"İlk iki, kesinlikle." Ona göz kırpıyorum, o da sırtarak sigarasını söndürüyor ve bacağına dokunuyor. Bacağının üzerine oturmayaçağım, çok teşekkür ederim. Karşısına oturuyorum ve adamlarının bizi izlediğini fark ediyorum ama sessiz kalıyorlar.

"Komik bir şey mi buldun, Dawson?" Crue soruyor.

Arkamı döndüğümde arkamda bir adamın durduğunu görüyorum. Beyaz bir takım elbise giymiş ama her nasılsa bunun altından kalkıyor. Onun kendini beğenmiş, hatta hoş bir çocuk gibi görünmesini beklersiniz. Ama tehlikeli görünüyor, Crue kadar ölümcül değil ama yine de aynı enerjiye sahip.

"Hiç de değil." Muhtemelen herhangi bir kadının ya da erkeğin ayaklarını yerden kesecek bir gülümseme sunuyor. Sonra bana başıyla selam veriyor ve ben de elimde olmadan Dawson'a yukarıdan aşağıya bakıyorum. Son derece kibar biri, bu da onu belki de en iyi

bu odada oturan en tehlikeli adamlar. En azından Crue'nun bir mil öteden tehlike koktuğunu biliyorsunuz. Buna kıyasla, Dawson daha sofistike görünüyor.

"Rya." Bakışlarım tekrar beni dikkatle izleyen Crue'ya kayıyor. "Ben olsam gözlerini benden ayırmazdım." Şampanya bardağını dudaklarıma götürürken hastalıklı bir gülümseme sunuyorum. "Dawson, müstakbel eşimle tanış." İçkimi yudumlarken boğuluyorum, elim göğsüme gidiyor.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Crue bana sizden çok bahsetti." Dawson yanımdaki boş sandalyeye oturuyor ve elini uzatıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Sana ne söyledi?"

"İnanılmaz bir avukat olduğunu ve onunkine rakip bir tavrın olduğunu ve sana söyleyeyim, bu yenilmesi zor bir şey." Bana göz kırptıyor ve ben de sırttan Crue'ya dönüp bakıyorum.

Lanetleneceğim.

Belki de bir arkadaşı vardır.

Sadece bir tane.

Çünkü başka biri Crue hakkında bunu söyleseydi, büyük olasılıkla onu vururdu.

"Sana şu eş meselesini bırakmanı söylemiştim," diyorum ona sessizce, böylece sadece o ve Dawson beni duyabilsin. Beni göstermek mi? Tabii, her neyse. Onlara karın olduğumu mu söyleyeyim? Hayır. Benden bu kadar. "Sanırım gitme vaktim geldi." Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanıyorum, ama Crue orada, elleri belime dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Prenses, birbirimizle yeterince dalga geçmedik. Onun yerine doğrudan sikişmek ister misin?"

"Eş olayını bırakacağını söylemiştin," diye yineliyorum. "Bıraktım. Sana evlenme teklif etmedim."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Tıpkı benim temsil ettiğim her davada yaptığım gibi, onun da olaylarda boşluklar bulmasından. Arkamı dönüyorum, o da bana izin veriyor ama ellerini belimde tutuyor. Etrafımızdakilerin bakışlarını hissedebiliyorum ama o umursamıyor gibi görünüyor. "Oturalım. İçelim. Sonra..." Geri çekiliyor ve beni de kendisiyle birlikte işgal ettiği koltuğa çekiyor. Tekrar yanındaki koltuğa oturmaya gidiyorum ama bu sefer beni kucağına çekiyor.

Dawson sanki isteğim dışında zaptedilmemişim gibi bana şampanya kadehimi uzatıyor. "Demek avukatsın?" diye soruyor.

"Evet, ya sen?"

"Birkaç işle uğraşıyorum. Çoğunlukla eskortluk." Onun bu rahat itirafı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Eskortlar mı?"

Başını sallıyor.

"Dawson tüm Amerika'nın en iyi erkek eskortu" diyor Crue. "Peki sen onun için ne yapıyorsun?" Crue'ya soruyorum.

"Koruma," diye yanıtlıyor beni kendine daha da yaklaştırmadan önce. Dawson başka biriyle konuşmaya başlıyor ve Crue bir kutu çıkarıyor. Gördüğümde donup kaldım.

Başka bir lanet yüzük kutusu.

"Düşündüğün gibi değil. Sadece aç." Gözlerimi dikip baktım, emin değildim. Bu bir numara olabilir. Gerçekten bilmiyorum ve işi şansa bırakmak istediğimden emin değilim. "Al şunu. Bu bir yüzük değil," diyor bana.

Bu sefer dediğini yapıyorum ve kutuyu açıyorum. Titreyen ellerimle içine bakıyorum ve eminim ki bir yüzük değil. Ve rahatlayarak iç geçiriyorum.

"O kadar rahatlamış görünme," diyor kulağımın dibinde.

"Bu bir bilezik mi?" Onu elime alarak söylüyorum. Kolye olamayacak kadar küçük. Tılsıma dokunuyorum ve bir C harfi olduğunu fark ediyorum.

"Hayır, bu bir halhal. Ayağa kalk." Kucağından indiğimde o da ayağa kalkıyor, sonra tekrar oturmam için işaret ediyor. Halhalı kutudan çıkarıyor ve önümde diz çöküyor. Ayağımı kalçasına dayıyor, sonra zinciri çözüp bileğime doluyor ve tekrar bağlıyor.

"Neden halhal?" Ayağa kalkıp yanıma oturduğunda sordum.

"Böylece bacakların başıma dolandığında, kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen?" Öfkeyle soruyorum.

"Tabii ki öyleyim." Bir içki daha alıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı benimkinin üzerinde oluyor. Elleri üzerimde ve o beni tüketirken müzik kesiliyor.

Bunu bu kadar kolay yapabilecek güce sahip olmasından nefret ediyorum. Aynı hızla geri çekiliyor, sonra ayağa kalkıp bana bakıyor.

"Bu sefer seni yatağымda istiyorum." Bana elini uzattı. "Ve ben senin bir numaran olacağım."

Tatlı bir gülümsemeyle, "Keşke öyle olsa," diyorum. İçim sıcaklıkla dolup taşıyor. Bedenim bana bir kez daha ihanet ediyor. "Bu gece geldiğim için bana bir söz vermiştin."

Buraya ne için geldiğimi hatırlayabilmemden etkilenmiş gibi ukala bir gülümseme takınıyor. Kapalı bir kapıyı işaret ediyor. Açıp içeri giriyorum ve buranın küçük, kapalı bir özel bar olduğunu fark ediyorum. Ayrı, boş bir oda.

Arkamı döndüğümde dudakları dudaklarıma çarpıyor. Baştan çıkarma öncesinin tüm vaatleri. Bedenim onunkinin içinde eriyor, beni kapıya doğru iterken dişlerim sıcak bir istekle alt dudağını sıyrıyor. Onun büyüdüğünü hissediyorum, pantolonundaki şişkinlik karnıma baskı yapıyor.

"Gerçekten buraya bu kıyafetle girebileceğini ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündün?" Boğazımı kavrarken dudaklarını çenem ve kulağım boyunca gezdiriyor, yumuşak tenime morartıcı öpücükler konduruyor.

"Crue," diye inlemeyi başarıyorum. "Söz vermiştin." Sözcüklerim dudaklarımdan zorlukla dökülüyor; şu anda acı dolu bir dünyadayım.

Çenemi tutuyor ve bakışlarımızı kilitlemeye zorluyor. Ne zaman yanıma gelse vücudumun onun için yanmasından nefret ediyorum. "Sana ne zaman yalan söyledim ki? O tatlı amcığı hissetmeden ve tadına bakmadan iki hafta geçirdim."

Barın üzerinde duran siyah dosyayı fark ettiğimde midemde bir gerilim oluşuyor, büyük olasılıkla söz verdiği kanıt. Ama siktir et. Parmakları kalçalarımı sıyrıyor, elbisemi kalçalarıma doğru kaldırıyor ve kendini ıslak sıcaklığıma bastırıyor.

Eli çenemde güçlü bir şekilde duruyor. "Benim olduğunu söyle." "Siktir git!" Nefes veriyorum.

Diğer eli külotumun altından kayıyor, parmakları zaten gergin olan sinirlerimin üzerinde narin kıvrımlar yapıyor. İnlemeye başlıyorum.

Çenemi sıkıca kavırıyor. "Söyle."

Sersemlemiş gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Bir erkek beni nasıl bu kadar iyi hissettirebilir? O koyu kahverengi gözler her türlü kötülüğü vaat ediyor. Ve ben kimim ki hayır diyeyim? Nasıl hayır diyebilirim ki? Hayır dememin imkanı yok!

"Crue." Adı dudaklarımdan bir inilti olarak çıkıyor.

Bu onun felaketi oluyor ve dili sert ve sabırsız bir şekilde benimkini itiyor. Tırnaklarım sıcak bir istekle göğsünü tırmıklıyor. Asla onun olduğumu söylemeyeceğim. Ama bedenim, aynı talepkârlıkla, kelimelerin asla ifade edemeyeceği şeyleri ifade edebilir.

Kemerini umutsuzca yırtıyorum, o kendini beğenmiş gülümseme kulağımın altına bir öpücük konduruyor. "Acelen ne prenses?"

Dizlerinin üzerine çöktü.

Bu güçlü adam önümde diz çökmüş, külotunun üzerinden beni yalıyordu. Danteli bana sürterek lezzetli bir sürtünmeye neden olurken beni tadıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. "Crue, sik beni artık."

Kıkırdıyor, tekrar ayağa kalkıyor ve pantolonundan kurtulduğunda sertleşmiş sikini ovuşturuyor.

"Şu deri kanepenin üzerine eğilmeni istiyorum. *Şimdi*." Talebi bir emirdi ve ben ona karşı gelemeyecek kadar çaresizdim.

Tanrım, onu istiyor

muyum?

Kahretsin, ona

ihtiyacım var.

Dediğini yapıyorum, kanepeye doğru eğilirken bacaklarımı iyice açıyorum. Prezervatifi yırtarak açıyor ve iri aletin üzerine kaydırıyor. Şimdi onu böyle sert gördüğümde ağzım sulanıyor. Çok büyük ve beni içine almak üzere.

Bakışları kıkımda ve bronzlaşmış bacaklarımda geziniyor. Kıkıımı avuçlarken açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu. Sertçe.

Acı verici. Hükmedici. Sahiplenici.

Külotumu yana kaydırıyor ve girişimi dürtüyor. "Bunun için ne yapmaya hazırsın prenses?"

"Tanrı aşkına, Crue."

Sertçe itiyor, adı ağzımdan aniden çıkan tatlı bir dua gibi çıkıyor.

Kendimi destekliyorum, tekrar tekrar içime girerken canımı kurtarmak için tutunuyorum, vücudum her itişte onun altında sarsılıyor. Bunu istememeliydim ama Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Eli boğazımı bir tasma gibi sararken göğsü sırtıma bastırıyor. Kavrayışı sıkılaştıkça ve itiş gücü hızlandıkça zorlukla nefes alabiliyorum.

Bacaklarım neredeyse gevşerken saf mutluluk bedenimi sarsıyor. Kulağıma fısıldıyor, "Hoşuna gitti mi prenses? Seni doldurmamı ister misin?"

"Evet," diye inliyorum. Daha fazlası için yalvarmak elimden gelen tek şey. Bunun hiç bitmesine izin vermemek için.

Başımı çeviriyor ve iniltilerimi yutmak için ağzımı alıyor, beni her yönden sahiplenirken dili de hamleleri kadar güçlü.

Başım dönmeye başlıyor, acaba çok mu fazla geldi diye düşünüyorum ve tam o sırada boğazımdaki tutuşunu bırakıyor, eli sırtımdan aşağı inerek başparmağını göt deliğimin etrafında dolaştırıyor.

Onunla oynuyor, başparmağı yavaşça kıcıma girip beni gererken siki içimdeki o noktaya tekrar tekrar vuruyor. Ham, sert, sahiplenici ve cehennem gibi sıcak.

Bacaklarım titremeye başlıyor, çünkü birikinti kalçalarımın yukarı doğru çıkmaya başlıyor. "Siktir, prenses," diye bağıyor. "Benim için gel."

Bu bir soru değil, bir emirdir.

Ve bu adama karşı ne kadar meydan okusam da, dudaklarımda onun adıyla patlarken bedenim her yönden hain. İçimden bir ürperti geçiyor. Ve homurdanmadan önce siki içimde bir kez daha seğiriyor, sertçe nefes alırken gücü içime akıyor.

Kolunun beni sardığını ve elinin tekrar boğazıma dolandığını hissettiğimde kendimi toparlamam birkaç dakikamı alıyor. Üzerime eğilirken sıkıyor. "İki hafta boyunca beni deli ettin prenses." Çekilip uzaklaşırken ve pantolonunu düzeltirken, takdirle kıcımı tekrar sıkıyor.

Elbisemi aşağı indirirken elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Aklımı mı kaçırdım ben?

Ama bakışlarımız kilitlendiği an, pişman olamam. Sanki hayattaki kişisel göreviymiş gibi vücudumda nasıl gezineceğini bilen bu güçlü adamdan pişman olamam.

"İlk iki mi?" diye soruyor kibirli bir gülümsemeyle.

Omuz silkiyorum ve dosyaları almak için cıvalı ahşap bara doğru yürürken saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Puro yoktu. Yani, gelişme yok, gerçekten."

Dosyayı açıp içindekileri kısaca tarıyorum. İlk resim Brian'ın yalanları için yeterli bir kanıt. Kadınlar tuvaletinde duş alırken çekilmiş bir fotoğrafım. İşten önce sıcak yoga dersime gittiğimde sık sık yaptığım bir şey.

"Bir kurşunu hak etti." Crue arkamda belirliyor.

Ona doğru dönerken dosyayı kapattım. "Belki, ama ben Tanrı olmaya çalışmıyorum."

"Bir ara sen de denemelisin." Bakışlarıyla buluşmam için çenemi tutuyor. "Bence denemekten korkuyorsun çünkü hoşuna gideceğini biliyorsun."

Ona hastalıklı ve tatlı bir gülümseme sunuyorum. "Benim için kötü olan yeterince sevdiğim şey var zaten."

"Ama hoşuna gidiyor. Sana başka nelerden hoşlanabileceğini göstereyim." Karnımın alt kısmına tekrar sıcaklık doluyor.

Hay sikeyim! Eğer bunu yaparsak, bütün gece birbirimizin içinde kaybolacağız. Bunu istememeliyim.

Beni tekrar dürtüyor ve dikkatimi çekiyor. "Prenses, aklın başka yerlerde dolaşıp duruyor."

"Buraya ne için geldiysem onu aldım," diyorum onu iterek geçerken. Şaşırtıcı bir şekilde odadan çıkmama izin verdi.

Sonra on adamın tüm bu süre boyunca odanın dışında olduğunu hatırladım. Başımı dik tutup Dawson'a selam veriyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Aslında hiçbir umurumda değil, ama uzaklaşmaya başladığımda durumu daha az garip hale getiriyor.

Arkama bakmam *gerekmiyor* ama Crue'nun kalabalığın içinde beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Ve daha önceki aynı koruma yanımda.

Dışarıdaki serin havaya ulaştığımızda Crue'yu açıyorum. "Ayrıca, korumalarımın olmasından hoşlanmıyorum. Kendimi koruyabilirim."

"Saldırganın taşaklarına tekme atarak mı?" Gülümsüyorum. "Etkili, değil mi?"

"Crue." Biri onun adını söylüyor ve hiç düşünmeden sesin geldiği yöne dönüyorum. Bir adamın silahını kaldırışını dehşet içinde izliyorum. Eski püskü kıyafetler giymiş ve günlerdir duş almamış gibi görünüyor. "Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Büyük bir patlama sesi gecenin içinde yankılanıyor. İlk aklıma gelen Crue'ya vurduğu oluyor ama Crue'nun eli sırtıma dokunuyor. O olduğunu nereden bildiğimi sormayın, biliyorum işte. Gözlerimi açtığımda, silahı olan adamın yerde yattığını görüyorum, soğuk betonun üzerinde kan kaybederken etrafında kan birikiyor.

"Onu eve götüreceğim." Crue'nun adamlarından birine bakıyorum - daha otuz saniye önce ihtiyacım olmadığını söylediğim korumaya. Silahını kaldırıyor, bu adamı öldürmekten hiçbir şekilde etkilenmemiş.

"Doğruca onun evine gidin. İçeri girdiğinden emin olun ve bir sonraki emre kadar kapısında bekleyin." Adam sanki bu her gün verilen bir emirmiş gibi başını sallıyor. Belki de onun için öyledir çünkü az önce kendisine ne yapması gerektiği söylendiği için gözünü kırpmıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Crue'ya dönüyorum.

Her şeyin bu kadar hızlı gerçekleşmesi beni çok şaşırtıyor ve sonra yüzüme uzanıyor. "İyi geceler prenses." Eğilip ağzımın kenarını öpüyor ve sonra çekip gidiyor.

"Lütfen hanımefendi, sizi eve götürelim," diye cesaretlendiriyor koruma.

Ne? Gerçek. Sikeyim mi?

BÖLÜM 23

Rya

W Eve döndüğümde, zincirin ayak bileğimdeki küçük kopçasıyla sanki derimi kavuruyormuş gibi mücadele ediyorum. Uzun tırnaklarım zinciri koparmak için hiçbir şey yapmıyor.

çıkarıyorum. Sonunda lanet şeyi çözdüğümde, masamdaki siyah dosyanın üstüne atıyorum ve doğruca duşa gidiyorum. Koruma kapımın önünde duruyor ve onu içeri davet etmek umurumda değil. Hâlâ bir korumaya ihtiyacım olmadığı fikrindeyim ama kendimi neyin içine soktum?

Elbisemin arkasındaki fermuarla boğuşuyorum, giderek daha sinirli ve sabırsız oluyorum. "Lanet olsun!" Sonunda elbisenin fermuarını açana kadar boş odaya doğru bağıyorum. Külotum ve sütyenimle birlikte yatağın üzerine atıyorum. "Renkli giymeyi bırakmalıyım," diye homurdanıyorum sanki tüm bunlar bu yüzden oluyormuş gibi.

Duşu kavurucu hale getiriyorum, sonra altına dalıyorum, yanması ve cezalandırmasıyla rahatlıyorum. Başımı eğerken ellerimi duş duvarına bastırıyorum, su sırtımdan aşağı doğru akıyor.

Benim neyim var böyle?

Crue kötüdür. Yasak. O

kaos. Güçtür.

Ve şeytanın kendisi reenkarne oldu.

Ama en önemlisi, o benim bilerek kaçtığım her şeydi. Eski hayatımı terk etmemin sebebi oydu.

Ve ben burada ne için bu fikre kapılıyorum... İyi seks için mi?

Heyecan mı?

Bir meydan okuma mı?

Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum.

Crue ve benim aramdaki şey bunların sınırlarını aşıyor. Daha da kötüsü, kelimelere dökemediğim bir şey çünkü bu oyuna gelmeyeceğim.

Crue ile olamam.

Ve hiçbir koşulda onunla evlenmeyeceğimden eminim.

İç çekiyorum ve ellerimi göğsüme yaklaştırarak suyun altında dönüyorum. Tüm banyo buharla doldu ve bir parçam bunun içinde boğulmayı diliyor.

Düşüncelerim bu gecenin erken saatlerine kayıyor. Crue'nun dokunuşum altında nasıl hissettiğini.

Bana hissettirdikleri. Beni doldurma şekli.

Bir elim onun dokunuşunu bir kez daha talep eden noktaya doğru sürüklenirken içimde hafif bir zonklama hissediyorum. Lanet okuyorum ve gezinen elimi geri çekiyorum.

Hay sikeyim. Aklımı mı kaçırdım ben?

Musluğu çeviriyorum ve vücudumun her tarafına sarsıcı soğuk su fışkırtarak beni kendime getiriyorum. Tam da ihtiyacım olan şey.

Hayır, sadece istediğimi elde etmek için Crue'yu kullandım, kendime yalan söyledim. Gerçi bunun bir kısmı doğru.

O videoların kanıtını istiyordum. Ve şimdi elimde. Dava kapanmıştır.

Duş musluğunu kapatıyorum ve beyaz, kabarık havlumu etrafımda döndürüyorum. Banyodan çıktığımda elbiseye bakıyorum ve onu alıp doğruca çöpe doğru yürüyorum ve kararlılıkla içine atıyorum. Bundan sonra kesinlikle sadece siyah giyeceğim.

Telefonum sehpanın üzerinde yanıyor.

Angel'dan üç cevapsız arama.

Beş kısa mesaj.

Angel: Dominic az önce Crue ile gitti. Ne oldu lan? Angel: Sen iyi misin?

Angel: Crue bana evde olduğunu ve bir koruman olduğunu söyledi ama emin olmak istiyorum.

Angel: Rya, beni geri ara, burada stres yapıyorum!

Angel: Rya, hamileyim ve yemin ederim bu bebeği erken doğurmak zorunda kalırsam, seni vaftiz anneliğinden indireceğim.

Bu mesaj üzerine duraksadım. Benden resmi olarak vaftiz annesi olmamı istemedi, ama bu düşünce içimde garip bir girdap yarattı - sorumluluk sahibi olmak gibi bir şey

içimde yuvarlanıyor.

Aman Tanrım, Rya, topla kendini. *Çocuğu kendin doğurmuyorsun, diye düşünüyorum kendi kendime.* Ama bu gece beni çok etkiledi.

SONUNDA ANGEL'A CEVAP VERDİM.

Ben: Ben iyiyim. Sadece bu gece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yarın konuşuruz.

BİR SANİYE SONRA, yanıtı geliyor.

Angel: Söz mü?

Telefonu kapatıyorum ve kendime bir bardak kırmızı şarap dolduruyorum çünkü Tanrı biliyor ki bu geceden sonra buna ihtiyacım var. Bir adamın gözümün önünde öldürülmesinin şok edici yanı bu değil - bunu daha önce de görmüştüm - ama Crue'nun lanet büyüsü altında kendimi kaybetmeye devam ettiğim için. Tepelere doğru kaçmam gerekirken ondan uzaklaşamıyorum. Buraya normal bir hayat için geldim, yani elimden geldiğince ve kendimi işe verdim.

Siyah dosyaya bakarken bardağı alt dudağıma sürtüyorum. Kendi payıma düşen lanetleyici kanıtlara baktım, ama diğer tarafta olmak farklı hissettiriyor. İstilacı ve çileden çıkarıcı.

Bir yudum daha alıyorum, bardağı bırakıyorum, dosyayı topluyorum ve fotoğraflara bakmak için koltuğuma geri oturuyorum. Duştaki ben. Saçımı yaparken. Tuvalette otururken. Eww! *Bu ne lan?*

Bunu bana karşı mı kullanacaktı, yoksa sadece garip bir sapkınlığı mı vardı? Crue bunu ne zamandır biliyordu? Bu yüzden mi sonunda harekete geçti? Hayır, olamaz. Olabilir mi?

Crue'nun bunu nasıl öğrendiğini bilmek bile istemiyorum. O bu tür pislikleri öğrenmekte herkesten daha yetenekli. Kuşkusuz, muhtemelen

benden daha iyi.

Bardađımı elime alıp tavandan tabana pencereye dođru yűrűrken tırnađımın ucunu dűřűnceli bir řekilde cama vuruyorum. Kurduđum hayat yavař yavař parçalanıyor ve bu sadece Crue'nun tekrar hayatıma girmesiyle bařladı.

Ama omzumun űzerinden Brian'ın aleyhindeki kanıtlara bakarken, ona bunu gerçekten çok gűrebilir miyim? Ama sonra oturma odamda Andrew'un űldűrűlműř cesedinin yattıđı yeni halıya da bakıyorum.

Hayır.

Crue tehlikelidir.

Ve uzak durmalıyım.

Ama Tanrım, bu kadar zor olmamalı.

BÖLÜM 24

Crue

“I kartvizitinizi aldınız," diyorum boş bir depo gibi görünen bir yerde sandalyeye zincirlenmiş adama. Gerçek şu ki burası bir yer Uyuşturucu trafiği için düzenli olarak kullandığımız limana yakın. Tabii bu adam bunu öğrenecek kadar uzun yaşamayacaktı. Adamın nereden geldiğini, daha doğrusu ona kimin emir verdiğini bulmamız sadece dört saatimizi aldı. Ve bana göre bu üç saat çok uzun bir süreydi.

Dominic arka duvara yaslanmış, benimle adam arasında bakışıp duruyor. Havada rahatlatıcı bir elektriklenme var. Genellikle kızdığımında ortaya çıkan bir şey. Ve şu anda çok öfkeliyim.

"Siktir git, Monti." Adam yere bir çizgi kan tükürür. İki dişi çoktan gitmiş.

Gülümsüyorum, yanına yaklaşıyorum ve ona öyle sert bir yumruk atıyorum ki kemik çıtırtılarını duyuyorum ve kırılanın benim kemiklerim olmadığından adım gibi eminim. Sandalyesinin kenarından tutarak devrilmek yerine dik durmasını sağlıyorum.

Adam ağzından kan akarken nefes nefese kalıyor. Tehditkâr kırmızı madde, derinin kemik üzerinde yarıldığı yerden parmak eklemlerime bulaşıyor.

"Ben makul bir insanım," diyorum boşluğa doğru rahatça. Adamlarım birbirlerine bakıyor, cevap verip vermeyeceklerinden emin değiller. "Bana bilmek istediklerinizi söylersen ölümünü çabuklaştırırım. Söylemezsen, ölümünü inanılmaz, dayanılmaz derecede yavaşlatabilirim. Her iki şekilde de memnuniyetle yaparım, kararınızı verin." Hızlı bir hamleyle, her zaman elimin altında olan bıçağımı bacağına sapladım. Adam çığlık atıyor ve ben bıçağı çekip çıkarırken bileğimi sallayarak kanının yere sıçramasını sağlıyorum.

"Bu gece beni vurmaya gelen adamın, zaten *benim* olan *bölgeyi* geri almam yüzünden işini ve ek işini kaybetmiş olabileceğini biliyorum. Ama senin ya da onun böyle bir plan yaptığını düşünmemem gerektiğini biliyorum. Ayrıca planın bu kadar kötü uygulanmış olmasından da rahatsızım."

"Delirdin mi lan sen!" Sarsılıyor, onu çok düzgün bir şekilde bağlayan adamlarımın olağanüstü becerisinden kaçmaya çalışıyor.

"Bana pek çok şey denildi," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda en çok ne olduğumu biliyor musun?" Dramatik etki için duraklıyorum. "Kızgın. Aynen öyle çok kızgınım. O küçük numaradan önce harika bir akşam geçiriyordum." Onu boğazından yakalıyorum, damarlarımda saf adrenalin dolaşıyor. "Bana suikastı yapan kişinin adını ver."

Adam boğuluyor, nefesi kesiliyor ve gıcırıyor. Acınası!

Boğazındaki tutuşumu bırakıp kulağımı yaklaşıtıyorum. "Seni duymadım."

"To-" Öksürüyor. "Torrise ailesi yaptı."

Bilmem gerekirdi.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş." Ona sırtımı dönüyorum, sonra silahımı pantolonumdan çıkarıyorum ve ona doğru dönüyorum, kolum ona doğru dönük.

Bang!

Sakinleştirici ses son yalvarışını susturur.

"Şunu temizleyin. Torrise ailesi ve şu anda kimin yetkili olduğu hakkında toplayabildiğin kadar çok şey istiyorum." Adımlarımı kapıya doğru attım ve Dominic de beni takip etti. Andreas'ın lanet bir sorun olacağını bilmeliydim. Ve Rya'nın yeğeninin davasında çalışıyor olması işleri daha da karmaşıktırıyor. Umurunda olduğundan değil ama bu, ilişkimiz yüzünden hedef alınma ihtimalinin küçük de olsa var olduğu anlamına geliyor.

"Crue, bu kadar çabuk harekete geçmek istediğinden emin misin?"

Kafam karışmış ve onu doğru duyamadığımdan neredeyse emin bir şekilde ona dönüyorum. "Ne?" Tısladım.

"Daha fazla kafa kesmeden önce kanın kurumasını beklemek isteyebilirsiniz."

Onu duvara doğru ittim, bıçağımı boğazına dayadım. "Orada sikişiyordu, Dominic."

Ellerini savunmak için kaldırmış ve gözlerini kocaman açmış. "Ben düşman değilim," diye hatırlatıyor bana. Ona bakıyorum, o kadar öfkeliyim ki dünyayı ve içindeki herkesi yakmak istiyorum.

Dominic tereddütle ekliyor: "Ondan geri dönmesini istediğiniz dünya bu."

"O zaman onun güvenliğini sağlamak için gerekirse New York'taki tüm kurucu babaları keserim." Onu bırakıyorum, bıçağımı cebime koyuyorum ve saçlarımı düzeltiyorum.

"Neden onun için bu kadar ileri gidiyorsun? Bu... *senin yapacağın bir şey değil.*"

"Çünkü o benim müstakbel eşim. Zayıflık göstermeyeceğim, onun aracılığıyla bile."

Dominic sözlerini dikkatle değerlendirdikten sonra, "Sanırım çoktan yaptın, kardeşim," dedi.

Ona dik dik bakıyorum. Çıplak ellerimle şahdamarını koparmak istiyorum.

Ellerini tekrar havaya kaldırır. "Ne yapabileceğimi bulacağım," diyor sessizce uzaklaşmadan önce.

Ve ben karanlıkta tek başıma kaldım, Rya'nın ve benim gecemi mahvetmenin intikamını almak için New York'un yarısını öldürmek istedim.

BÖLÜM 25

Rya

M Etrafımı saran bebek kıyafetleri ve oyuncak yığınları karşısında yüzüm buruşuyor. Bebeklere ya da çocuklara karşı olduğumdan değil. Şahsen ben böyle bir mağazada bulunmakla ilgilenen biri değilim.

"Peki ya bu?" Angel pembe bir elbiseyi kaldırarak sorar.

"Bence bir noktada kredi kartınıza sınırlama getirmeliler." Çünkü ayaklarının ne kadar ağrıdığını söyleyen hamile bir kadın böyle fırtınalar kopararak alışveriş yapamamalı. Ya da en azından keşke öyle olsaydı da ben de çektiğim acılardan kurtulsaydım.

"Ha. Ha. Çok komik. Ama haklısın. Belki de şuradaki daha canlı olanla devam etmeliyim." Ben kendi kişisel cehennemimde boğulurken, o onu yerine koyuyor ve paytak paytak odanın diğer tarafına geçiyor.

"Peki, Dominic'in bunu neden seninle yapmadığını bana tekrar hatırlat."

Gözlerini deviriyor, yine de arkadaşlıktan hoşlandığını söyleyebilirim. "Bu hafta işle meşguller."

Bu kez, "iş" terimine gözlerimi deviriyorum. "Peki bu hafta hangi küçük yan iş onların gazabına uğruyor?" Şaka yapıyorum.

Elbiseyi yere bıraktı ve bana baktı. "Rya, geçen gece olanlar oldukça ciddiye. Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun anlamıyorum." Sanki gündelik konuşmamızı rapor edebilirmiş gibi korumasına bakıyor.

İki gece önce Crue'ya sadece bir mesaj göndererek korumayı uzaklaştırmazsa onunla bir daha asla seks yapmayacağımı bildirdiğim için yeterince minnettarım. Bu tehdidi tam olarak yerine getirmeye niyetli olduğumdan değil, ama oldukça etkili görünüyordu.

"Bunu biliyorum. Ama hadi, biz de kendi payımıza düşeni gördük. New York'ta böyle şeyler her zaman olur. Kabul etmek gerekir ki, Crue bariz nedenlerden ötürü çoğu kişiden daha büyük bir hedef ama hayat devam ediyor."

Angel yorgun bir şekilde yan gözle bana bakıyor. "Sanırım bunu senin için yapıyor."

"Benim için mi?" Boğuk bir sesle söyledim. "Crue'nun benim için yapmak istediği tek şey fırına bir çörek atmak ve sözleşmesini yerine getirebilmek için beni bir kaleye kilitlemek. Hayır, teşekkür ederim."

"Endişeleniyorum, Rya. Hayır cevabını kabul etmeyecek."

"Bu sadece seks. Bunu açıkça belirttim."

Gözleri açıldı. "Biliyordum!" Koluma bir şaplak attı.

"Ow." Ağrıyan yeri ovuyorum. "Sadece bir kez oldu. Aslında iki kez."

"Rya!"

"Ne?" Gülüyorum. "Crue Monti'yi becerdiğim için aklımı mı kaçırdım? Evet. Seks harika mı? Maalesef o da evet."

Gülüyor. "Benimle bu konular hakkında hiç konuşmaman çok garip," diye itiraf ediyor.

"Neden yapayım ki? Erkekler mevsimler gibi gelir ve gider."

Bana eşit bir bakış atıyor. "Crue'nun bir sezon olmaya niyetli olduğunu sanmıyorum, Rya."

"Cehennem donana kadar öyle."

"Ne dilediğine dikkat et. Çoktan dilemiş olabilirsin." Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez gözleri büyüyor ve "Ooh, bu çok tatlı" diye cıvıldıyor.

İç çekiyorum. Ama Angel'ın ses tonundaki uyarı beni biraz tedirgin etmeye yetiyor.

Crue asla bir sezondan fazla olmayacak. Kafama silah dayasa bile.

BÖLÜM 26

Rya

S Crue'nun bana verdiği geceden beri halhalı takmadım ve bir daha takacağımdan da emin değilim. Aslında, onu tekrar görmek istediğimden de emin değilim.

Seks harika, ama bu bir katilin yatağınıza geri dönmesine izin vermek için yeterli mi? Crue'yu hayatımdan çıkarmam gerektiğini ne kadar mkemmел bir şekilde anlatırsam anlatayım, bir o kadar da çileden çıkıyor ve bir daha onu ne zaman tadacağımı ve acımasız, sert bir sikiş için vücudunu ne zaman kendime yaslayacağımı hayal ediyorum.

Bu hafta Crue'dan pek çok e-posta aldım ve hiçbirine yanıt vermedim. Ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor çünkü göndermeye devam ediyor ve parçacıklar halinde bana gününü ve bana ne yapmayı planladığını anlatıyor. Dürüst olmak gerekirse, her gün eve geldiğimde onu kapımda görmeyi bekliyorum ve orada olmadığında bir yanım rahatlarken, diğer yanım neden denemediğini merak ediyor.

Ne de olsa Crue bu.

Ve onun takipçi seviyesi gerçek bir anlaşıma.

Bayan Ricci

*Umarım bu e-postaları okuduktan sonra siliyorsunuzdur. Ve dürüst olalım, onları okuduğunuzu biliyorum. Tıpkı **benim** bildiğim gibi, siz de şu anda bunu okurken büyük olasılıkla bana dudak bkyorsunuz.*

*Tatlı da dahil olmak üzere her ana öğünde
sana sahip olmayı planladığımı söylemek için
yazıyorum. Bana yapılanların tadına bakarken
dilimin bacaklarının arasından kayması
hoşuna gitti mi?
Unutma, yalan söyleme.
/Bu hafta nerede olduğumu merak ediyor
olabilirsiniz, zira daha önceki e-postalarımda
çalıştığımı söylemiştim.
Yarın döneceğim.
Bekliyor ol, prenses.
Bu sefer cevap ver.
Crue*

O E-POSTAYI DÜN ALDIM.

Bugün eve geldiğimde onu kapıda beni beklerken görmeyi umuyordum.
Ama haftanın geri kalanında olduğu gibi gelmedi.

Kapıyı açıyorum ve hemen kilitliyorum, bu onu durdurmak için hiçbir
şey yapmasa da. Telefonum çalıyor, başka bir e-posta için beni uyarıyor.

*Bayan Ricci
Tüm kıyafetlerinizi çıkarmanızı, çantanızı
oturma odasında bırakmanızı ve yatak odanıza
çıplak gelmenizi öneririm.
/Seni cezalandırmadan önce beş dakikan var.*

Crue.

Beni cezalandırmadan beş dakika önce mi? Bu da ne demek oluyor? Beni nasıl cezalandıracak?

"*Yatak odama* girmesen iyi edersin!" Bağırıyorum. "Bu senin takipçiliğini bir sonraki seviyeye taşıyor."

Kıkırdadığını

duydum.

Ve cevabımı al.

"Dört dakika," diye sesleniyor.

Neye dört dakika kaldı? Çantamı yere bıraktım ve telefonumu elime aldım. Soyunup yatak odama girmeyeceğim. Böyle düşünüyorsa hayal görüyor demektir. Acaba bir tür silah alsam mı diye düşünüyorum ama bu adamın bana asla zarar vermeyeceğine dair bir his var içimde. Bunun yerine içeri girip kışına tekmeyi basarak dışarı çıksam mı diye birkaç dakika düşündüm.

Kanepeye oturdum ve televizyonu açtım. O adam benim patronum değil, bu kesin. Saatin ilerleyişini izliyorum çünkü beş dakikayı gösterdiğinde gelip beni bulacağını biliyorum. Bu adam hakkında çok fazla şey bilmiyorum, ama içimdeki her şeyle birlikte, söz konusu ben olduğumda söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

Üç dakika.

Hiçbir şey anlamadan ekranı izliyorum.

İki dakika.

Ellerim terliyor.

Bir dakika.

Kafamda geriye doğru sayıyorum ve beş saniyeye ulaştığımda, ellerin boğazımda kaydığını hissediyorum ve o olduğunu anlıyorum.

Baskı uyguluyor ve nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Bana itaatsizlik mi etmek istiyorsun prenses?" diye soruyor alçak ve muzip bir sesle.

"Sen benim patronum değilsin,"

diye hatırlatıyorum ona. "Değil miyim?"

"Hayır." Ona bakmak için başımı yana çevirmeye çalışıyorum. "Şimdi elini çek." O zaman adamın gömlek giymediğini fark ediyorum. Beni bırakıyor ve kanepenin etrafından dolaşıyor. Bakışlarım ona kilitleniyor ve çıplak olduğunu görünce şaşıyorum. Gözlerimin ona dikilmesi onu zerre

kadar rahatsız etmemiş gibi görünüyor.

tepeden tırnağa tarıyorum. Gerçekten elimde değil. Bronzlaşmış ve tonlanmış. Gövdesinde biraz mürekkep izi var. Tam önümde durup televizyonu kapatırken hiç utanmıyor. Ve dikkatle beni izliyor.

"Seni özledim," diyor.

"Seni özlemedim." Gülümsüyorum ama bu mutluluktan çok alaycı bir gülümseme.

"Emin misiniz? Gönderdiğim her e-posta alındıktan sonra iki dakika içinde açıldı."

"Bunu neden takip ediyorsun?" Bakışlarım zıplayan sikine kayarak soruyorum. Sertti. Ve kalın. Ve uzun. Ona yukarı aşağı bakıyorum ve gözlerine ulaştığımda sırtıyorum.

"Sevdiğim şeylerin izini sürerim." Yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde eğiliyor. "Beni özledin mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"İşte bu bir yalan. Birbirimize yalan söylememek için bir kural koyalım." Parmakları çeneme dokunuyor ve göz göze gelmemiz için kaldırıyor. Bu pozisyondan memnun kaldığında elini boynumdan aşağıya doğru yavaşça kaydırıyor. Ama orada durmuyor. Bir eliyle gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Benimle göz teması kurarken ellerim yanlarımda kalıyor, hareket edemiyor ya da onu durduramıyorum. "Bir gün sana karım diyeceğim," diyor bana.

"Öyle olacağını düşünüyorsun," diye cevap verdim. "Yoksa anlaşmamızı unuttun mu?"

"Sana bir daha sormadım, değil mi?" Crue diyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan gömleğim tamamen çözülüyor. Aşağı baktığımda eteğime doğru yöneldiğini görüyorum. İki elini birden kullanıyor ve kolayca çekip çıkarıyor, bunu yapmak için beni kaldırıyor. Ben bir şey söyleyemeden beni omzunun üzerinden atıyor ve kıcıma bir tokat atıyor. Sertçe. Üzerimde bir G-string vardı, bu yüzden kıcıma az önce tokatladığı yere sürttüğünde, onu hissediyorum.

Odama giriyor ve beni yatağın ortasına yerleştiriyor. Kalkmak istediğimde bileğime bir şey dolandığını hissediyorum. Sonra elime doğru ilerliyor, onu da bağlamadan önce avucumu kaldırıp öpüyor. Diğer elimi tuttuğunda onu da çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Elime tekrar uzanıyor ama diğer bacağıma gitmeden önce nazikçe tutuyor.

"Esaret mi? Gerçekten mi?"

Yerden bir şey almak için yataktan uzaklaştı. Bana döndüğünde elinde bir bıçak vardı.

"Onunla bana dokunamazsın," diye uyarıyorum, bağları çekerek. Crue yaklaşırken bir şey söylemiyor, sonra elinde bıçağıyla yatağın ucunda duruyor.

Gözlerinde bir şeyin parıltısını görüyorum. Bakışları beni bir aşağı bir yukarı dolaşırken dudaklarında neredeyse şakacı bir gülümseme beliriyor.

"Crue," diye uyarıyorum.

Benimle göz göze geldi. "Adımı tekrar söyle."

"Pislik herif!" Bağıyorum ve bağları çekiyorum.

"Seni boşalttığımda adımı haykırsan iyi edersin. Bunu yaptığında dudaklarında hatırla." Eğiliyor, kalçamdaki G-string'imın kumaşını kaldırıyor, sonra bıçakla kesiyor.

"O çok pahalı bir iç çamaşırıydı," diyorum ona.

"Sana daha fazlasını alacağım," diyor yatağın kenarına geçmeden önce, zaten düğmeleri açık olan gömleğimi üzerimden kesmeye devam ediyor ve beni sadece sütyenimle bırakıyor. "Tek parça kaldı." Bıçağı tutan eliyle karnıma dokunuyor. Parmaklarını yukarı doğru sürüklüyor, bıçak tenimde kayıyor. Hem sıcak hem de soğuk hissediyorum; parmaklarından sıcak, bıçaktan soğuk. Göğüslerime ulaşmadan önce sütyenimi kaldırıyor ve bıçağı kumaşın altından kaydırarak onu da kesiyor.

"O sütyeni sevdim."

"Sana tüm dükkânı satın alacağım," diyor ve bıçağı bırakıyor. Tekrar yatağın ucuna doğru ilerliyor ve bana bakıyor. Eli sikinin etrafını sarıyor ve elini devasa sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırırken başka tarafa bakamıyorum. "Şimdi, unutma, yalan yok." Büyülenmiş bir halde onu izliyorum. "Beni özledin mi?"

"Hayır," diyorum hemen.

Crue sikini bırakıyor ve klitorisime sert bir tokat atıyor. Sırıttıyor ve elini geri çekiyor. "Belki de doğru soruyu sormadım." Kolları şimdi yanlarında sallanıyor ve amım az önce yediği şaplak yüzünden karıncalanıyor. "Kukun beni özledi mi?" Parmağını kaldırdığında ağzımı açacak oluyorum.

"Yalan söylersen cezalandırılırsın. Bana doğruyu söyle, ben de seni ödüllendireyim." "Hayır," diyorum tekrar, bağları çekiştirerek.

Dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Crue, bana verdiği gece zorla çıkardığımdan beri dokunmadığım halhalla geri geliyor. *Bunu istediğim için gerçekten aklımı kaçırmışım, değil mi?* Halhalı bağlamak için eğiliyor.

Sarkan C harfi ayak bileğimin teninde serinliyor. Hediyesinin bir kez daha bedenimi süslemesinden memnun, eğiliyor ve klitorisimi tekrar tokatlamadan önce bacaklarımın arasına hafifçe üflüyor. Nefret ediyormuş gibi yapsam da kalçalarım isteğim dışında yukarı doğru itiliyor ve o da bunu fark ediyor.

"Kes şunu," diyorum.

"Gerçekten durmamı istiyor musun? En son içine girdiğimde oldukça zevk almıştın." Bu sefer ağzını eğip tadıma bakıyor, diliyle amımın dudaklarını aralıyor.

İnliyorum.

Kahretsin.

"Birini isteği dışında tutmak normal değil. Aslında bu yasa dışıdır," diye bilgilendirdim onu.

Kıkırdıyor. "Şanslısın ki suçlarla uğraşmayı seviyorum." Tekrar eğildi ve beni tekrar yaladı.

Kahretsin, neden dili orada bu kadar iyi hissettirmek zorunda? Kıçım yataktan kalkıyor ve o bunu tekrar tekrar yapıyor. Ta ki ağzını çekene kadar ve ben onu bulmayı umarak kalçalarımı kaldırıyorum. Gözlerimi açtığımda beni izliyordu.

"Gözlerini açık tutacaksın," diye emrediyor. Başımı sallıyorum çünkü şimdi iyi bir kız olmak ve bana vaat ettiği şeyi almak istediğim kısma geldim. "İlk on, ha?" diyor, başımın yanına gelene kadar yatağın etrafında dönüyor. "Neden bunun bir yalan olduğunu hissediyorum?" Sikini yumrukluyor, öne eğiliyor ve ucunu dudaklarıma sürüyor. Yalıyorum, dilim daireler çiziyor. "Gördün mü presnes, sen çok iyi bir kızsın. Senden bunu yapmanı istememe bile gerek yoktu."

Ben bağları çekiştirirken Crue takdir dolu bakışlarını vücudumda gezdiriyor. Ama ben onun kendini okşayışına takılmış durumdayım. Kollarındaki kaslar nasıl şişiyor ve beklentiyle üzerimde duruyor. Bu yavaş, güzel bir işkence. "Bağlandığında çok güzel oluyorsun."

Geri çekiliyor ve kalçalarını öne doğru itip karnıma boşalmadan önce elini sikinde yukarı aşağı kaydırmaya devam ediyor. Aşağı bakıyorum ve amım ihtiyaçla sıkılıyor.

Bu nasıl sağlıklı olabilir?

Bunu nasıl isteyebilirim?

Bir cevabım yok ama eminim ki var.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi tokatlamak istiyorum ama elim kolum bağlı. Yani bu imkansız.

Yatağın ucuna döndüğünde kapı çalıyor.

İkimiz de bir an donup kalıyoruz ve anahtarın kilitte döndüğü duyuluyor. Sert bakışları benimkileri buluyor. "Anahtarlar kimde?" diye sertçe soruyor.

"Ne?"

"Başka bir adamla görüşüyorsan bana söylemeni öneririm. Yerleri tekrar kirletmek istemem." Yerdeki bir şeye uzanışını izliyorum ve ayağa kalktığında elinde bir silah var.

Sırıttıyor ve dışarı çıkıyor.

Çırlçıplak.

Beni yatağa bağlı bırakarak.

BÖLÜM 27

Crue

F Anladığım kadarıyla, öldürdüğüm adamdan başka bir erkekle temas kurmamış.

Ben mi? Evet, öyle bir şey olmayacak!

"Sen yürüyen bir kırmızı bayraksın, bunu biliyorsun, değil mi?" diye bağıyor.

"Şanslısın ki siyahın yanı sıra en sevdiğin renk kırmızı," diye bağıyorum. Bu gerçeği biliyorum. Her zaman kırmızı iç çamaşırı giyiyor ve ben buna bayılıyorum.

"Rya?"

Sesi duyunca duruyorum. Bu bir erkek sesine benzemiyor. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda silahı saklamaya çalışmak için aletimin önünde hareket ettiriyorum. Kadın görüş alanıma girdiğinde geri çekiliyorum. Kim olduğunu hemen anlıyorum; Rya'ya çok benziyor ama biraz daha yaşlı. Bana baktığında gözlerinde bir şeylerin eksik olması dışında. Ve ben o bakışı biliyorum. İçten içe ölmüş, duygudan yoksun birinin bakışı.

Sonra gözleri irileşiyor ve dudaklarında bir sırıtış oluşmadan önce beni tarıyor. "Bunu görmeyi beklemiyordum," diyor.

"Anne, gözlerini kaçır," diye bağıyor Rya yatak odasından. Yavaşça geri çekilmeye devam ediyorum.

"Bana bir dizi anahtar verdin. Ne zaman istersem gelebileceğimi söyledin. Geçen hafta sana uğrayacağımı söylemiştim. Çok yoğun çalışıyorsun ve seni görmek için tek şansım geceleri." Rya'nın yatak odasından inlediğini duyuyorum. O sırada annesi bakmaya devam ediyor. "Peki sen kimsin?"

"O hiç kimse," diye sesleniyor Rya.

Elimi uzattım - silahımı tutmayan ve aletimi örten elimi.

"Crue, kızınızın müstakbel kocası."

Elime bakıyor ve tutuyor. "O *değil!*"

Rya yüksek sesle karşı çıkıyor.

"Annenizi sizinle konuşması için göndereyim mi prenses?"

"Hayır. *Hemen* buraya gel. Anne, mutfakta bekle lütfen. Uzun sürmez."

"Sen öyle diyorsan canım." Annesi arkasını döner ve uzaklaşır. Mutfğa giden koridora geldiğinde omzunun üzerinden bakıp sırtıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve aceleyle yatak odasına dönmeden önce onun gitmesini bekliyorum. Rya'yı hâlâ yatağa bağı buluyorum, dölleri karnından aşağıya ve yatağa damlamış.

Ve...

... çok öfkeli.

"Bu ne cüret! Çöz beni," diye homurdanıyor ben kapıyı kapatırken. Yatağa çıkıp bacaklarının arasına giriyorum, eğiliyorum ve dilimi am dudaklarının arasından geçirip son bir kez tadına bakıyorum. Çünkü şimdi kızgın, beni dışarı atabilir. Ama ben buraya onun için geldim ve en azından dudaklarımda onun tadıyla gitmeyi planlıyorum.

"Kesin şunu! Aman Tanrım..." İlk iki kelime öfkeyle söylendi, ama son üç kelime? Onlar sadece devam etmem için beni teşvik ediyor. Tekrar yapıyorum, bir parmağımı sokmadan önce onun tadına bakıyorum, sıkı kanalınn parmağımın etrafında hemen sıkılaştığını hissediyorum.

"Prenseler."

"Hmm." O annesinin burada olduğunu tamamen unutmuştu ama ben unutmamıştım. Tam sırtı kamburlaşırken duruyorum ve geri çekiliyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana dik dik baktı.

"Yeni kayınvalidenin gözlerini kamaştırma zamanı." Rya'ya göz kırpiyorum, sonra bağları yavaşça çözüyorum. Acele etmediğim için onun bakışlarını üzerimde hissediyorum. İçime işliyor.

Kızgın.

Ve gülümsememi saklayamıyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor bileğine uzanırken. Serbest kaldığında, diğerini yapmak için hareket ediyorum. İki elini de göğsüne doğru çekip oturuyor. Halhal gözümeli ilişiyor ve sikim sertleşiyor.

Bu bileği bir noktada omzuma atmayı planlıyorum, böylece ayakları havadayken kime ait olduğunu asla unutmayacak. *Bana*.

Rya ayağa kalkıyor ve yaklaşmadan önce boynunu bir o yana bir bu yana uzatıyor. Genellikle gümüş rengi olan gözleri kararır ve

Tırnaklarını tenime geçirirken elleri belimi kavlıyor. Dudakları sikimin başını sarıyor ve beni ağzına alıyor.

Siktir, bu iyi hissettiriyor.

Saçlarını tutuyorum, elimi savuruyor ama olduğu yerde kalıyor, başı aşağı yukarı sallanıyor, beni derinlere çekiyor. Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum ve bu ezici his karşısında içimden bir inilti yükseliyor. Sesi duyunca geri çekiliyor. Gözlerimi açtığımda onu ayakta, dolabına doğru yürümeden önce elinin tersiyle dudaklarını silerken buluyorum. Maksi bir elbise alıyor, üzerine geçiriyor ve kapıdan çıkarken yaramazca sırtlıyor.

"Kendini bitir. Çünkü sen gittiğinde, ben de kendim için tam olarak bunu yapacağım."

Cehennem gibi, yapacak.

BÖLÜM 28

Rya

M Annem beni gördüğünde gülümsüyor. Tezgâhtaki taburede oturduğu yerden kalkıyor ve beni kucaklamak için kollarını açıyor. Ben de Kendi anneme sarılırken kendimi hep garip hissederdim. Yakın zamana kadar nedenini hiç anlamamıştım. Sanki bunu benim istediğimi düşündüğü için yapıyormuş gibi inanılmaz derecede zorlanmış hissediyorum. Bu fikre nereden kapıldığından emin değilim ama onu asla geri çevirmem. Onu itip kakmayacağım da.

Biz çok farklı iki kadınız. Benzer olduğumuz tek şey ne kadar hesapçı olduğumuz. Bu hayatta annemin iyi olduğu bir şey varsa, o da insanları tam olarak istediği şeyi yapmaları için manipüle etmektir. Buna karşılık ben, müvekkillerimin masum olduğuna başkalarını inandırmak için mahkeme salonunda gerçeği manipüle etme konusunda uzmanım. Bir gün onu iş yerinde iş başında görene kadar bunu hiç anlamamıştım. Bir ürünün fiyatından şikayet ediyordu ama sonra sanki on dakika boyunca o ürünü kötülememiş ve bana kesinlikle o fiyata değmeyeceğini söylememiş gibi başka birine satmaya devam etti. Ancak karşısına bir müşteri çıktığında maskesi düştü ve o ürünü beş dakika içinde sattı.

"Bu oldukça iyi bir girişti," diyor açıkça. Bunu ballandıra ballandıra anlatacağını düşünmemiştim zaten.

Annem yalnız yaşıyor, bu yüzden birden fazla erkekle görüşme fırsatı var. Dairesi pahalı ve lüks bir şekilde dekore edilmiş ve ben her zaman bunu ödeyecek parayı nereden bulduğunu merak etmişimdir. Annemin özelliği zengin erkeklerden hoşlanmasıdır. Ve bu ona iyi hizmet etti.

Onun hiç istemediği şey bir çocuktur. Ama babamla birlikteyken, babamın tek istediği buydu. Bu yüzden, evlendiklerinde sağlıklı bir evlilik sözleşmesi karşılığında, boşanma şartlarında ona bir çocuk sağlayabilirse,

çocuk babamda kalacaktı ve ona her ay binlerce dolar ödenecekti. Bunu ancak hayatımın ilerleyen dönemlerinde öğrendim. On altı yaşındayken bunu bilseydim ve onunla yaşamayı seçseydim, muhtemelen bunu asla yapmazdım. Bunun gibi küçük gerçeklerin nasıl fark yaratabildiği komik.

"Siz ikiniz birlikte misiniz?" Annem soruyor.

Geri çekiliyorum ve meyve suyu almak için buzdolabına gidiyorum, "Hayır" diye cevap veriyorum.

Odanın diğer tarafından "Evet," sesi geliyor. Crue giyinik bir şekilde içeri giriyor ve annemi geçerek yanımda duruyor. "Hemen döneceğim. Halletmem gereken bazı işler var." Beni öpmek için eğiliyor ve ben geri çekiliyorum. Alnımdan öpmeden önce sadece sırtıyor. "Akşam yemeği getireceğim."

"Geri gelme," diye arkasından sesleniyorum. "Ona seks için para ödedim ve o istediği gibi gelip gidebileceğini sanıyor. Gerçekten, bu fahişelerin hiçbir fikri yok," diyorum ve kapıya doğru giderken duraklamasına neden oluyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için hafifçe dönüyor. "Ödemeyi sonra yapacağım." Sözleri keskin ve kızgın mı yoksa eğleniyor mu anlayamıyorum. Anneme başıyla selam veriyor ve sonra gidiyor. Kapının kapanıp kilitlendiğini duyuyorum ve hemen o adamın dairemin anahtarını nasıl aldığını öğrenmek istiyorum.

Kafamı kaldırdığımda annemin beni incelediğini görüyorum. Telefonunu eline alıp kontrol etmeden önce bana eğlenerek bakıyor.

"Babanın adamlarından biri mi?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü onda da aynı enerji var. Siz çocuklar bugünlerde buna ne diyorsunuz? Evet, doğru, büyük penis enerjisi. Bu söz fiziksel ve zihinsel olarak doğru." Elini yüzünün önünde sallıyor.

"Aman Tanrım, az önce onun penisini kastetmedin."

"Lütfen evlat, annen senden daha çok penis alıyor."

"Yani, bilmek istediğim bir şey değil."

Sırtıyor ve telefonunu yerine koyuyor.

"Soruyorum çünkü *bu dünyanın* tehlikeli olduğunu bilmenizi istiyorum."

"Umurunda mı?" diye sordum. "Saygısızlık etmek istemem... ama beni o dünyada bıraktın ve ben bunu senden daha iyi biliyorum."

Başını sallayarak onaylıyor. "Sanırım haklısın. Yine de o erkekler... çok fazla güce alışkın olan o erkekler, biz kadınlardan çabucak bıkıyor ve bir sonraki en iyi şeye geçiyorlar. Sen öyle değilsin. Sen hiç durulmadın çünkü durulmuyorsun. Ama inanıyorum ki sonunda bunu yaptığında, her şeyini ortaya koymuş olacaksın."

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum. Benimle hiç böyle konuşmazdı. Hep yüzeysel şeyler, onun için önemli olmayan şeyler.

"Evet, tabii ki. Bu ebeveynlik işinde berbat olduğumu biliyorum. Bu yüzden babanla anlaşmayı kabul ettim. O harika bir babaydı, değil mi?"

"O harika bir baba," diye düzeltiyorum onu.

"Evet, tabii ki." Alt dudağını çiğniyor. "Hiç çocuk istemedim ama güç ve para istedim." *Bunu zaten biliyorum.* "Bu yüzden benimle yaşamaya başladığında buna alışmak zorunda kaldım... sana. Ve benim eksikliklerime rağmen, sen olağanüstü bir çocuktun ve şimdi de olağanüstü bir yetişkinsin. Bu hayatta pek çok şeyle gurur duymuyorum, ama sen... şey, kahretsin. Sen var olan en iyi avukatlardan birisin ve seninle çok gurur duyuyorum."

Ona gülümsüyorum, ters bir iltifat ya da bir rica bekliyorum. Ama hiç gelmiyor.

"Teşekkürler anne. Bu bana söylediğin en güzel şey."

"Bir nokta var." Bir parmağını kaldırıyor. "Sırf o adamın harika bir siki var ve muhtemelen onu kullanabilir diye tuzağına düşme. Kontrol sende. Bunu unutma."

"Anladım!" Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi bana her şeyi anlat çünkü bir erkek bana onun sana baktığı gibi bakmayalı uzun zaman oldu." Yüzüm kızardı ve acaba bu onun için de bir dönem mi diye düşündüm.

Çünkü benim için o sadece başka bir sezon.

Kapı açıldığında geç olmuştu. Kanepeye kıvrılmış, Netflix izliyorum ve yarı uykuluyum. Yarın işim yok, bu yüzden beynimi köreltme ve kapatma eğilimindeyim. Bunu da televizyonda bir şeyler izleyerek yapıyorum.

Hemen yemek kokusunu alıyorum ve harika kokuyor. Crue'nun elinde bir çantayla odaya girişine bakıyorum. Sehpaya doğru ilerliyor, yemeği masaya bırakıyor ve yanıma oturmadan önce masayı kanepeye yaklaştırıyor.

"Kendini evime sokmaya devam edemezsin," diyorum ona.

"Yapabilirim ve yapacağım," diyor. Sonra bana döndü. "Daha fazla ziyaretçi almayı planlıyor musun?"

"Hayır, ama eğer yapsaydım-"

"Bir dahaki sefere seni yatağa bağladığımda kapıyı sürgüleyeceğim," diyor çantadan yiyecekleri çıkarırken rahatça.

"Bu da ne? Bir dahaki sefere olacağını kim söyledi?"

"Annem senin için yaptı." İki kap çıkardı. "Annen mi?"

İnanamayarak sordum.

"Evet. Burada New York'ta ve Angel ve Dominic'le birlikte İtalya'ya dönecek." Duraksıyor. "Ve seninle tanışmak istiyor."

"Annenle tanışmak istemiyorum." Alay ettim.

"Neden olmasın?" diye soruyor, bana makarna dolu bir kap uzatırken. "Et yok," diye ekliyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve "Çünkü biz sevişmeyi seven insanlarız. Başka bir şey yok."

"Sen öyle diyorsan." Göz kırıyor ve kendi makarnasına yumuluyor. Ben de onun benimkine sapladığı çatalı alıp bir ısırık alıyorum. Gerçekten çok güzel. "Harika bir aşçı," diyor Crue.

"Öyle," diye katılıyorum. Bu bana evi özletiyor, sadece birazcık. Gençliğimden beri geri dönmedim çünkü hayatım çok yoğun. Ama geri dönmeyi planlıyorum. Umarım yakında bir gün. "Gerçekten neden buradasın?" diye soruyorum.

"Çünkü öylesin." Cevabı basit ve samimi görünüyor. Televizyona odaklanıyorum ama artık ne olduğunu bile bilmiyorum çünkü o beynime yerleşmiş durumda. Ve sıkışmış durumda, hem gerçek hem de mecazi anlamda gitmiyor.

Bir kase makarnayı yiyorum ve bitirdiğimde benden alıp sehpanın üzerine koyuyor, ayakkabılarını çıkarıp bacaklarımı onunkilerin üzerine çekiyor ve battaniyeyi üzerimize örtüyor. Televizyondaki bir şeye gülüyor ve ben ağzının etrafındaki ince çizgilere bakıyorum. O gerçekten mükemmel yaratılmış bir insan. Onunla normal bir insan olarak tanışmış olsaydım - yani patronumu öldürmemiş olsaydı - ve bana çıkma teklif etseydi, başka biriyle konuştuğunu düşünürdüm. İşte bu kadar yakışıklı. Ama temiz, güzel bir çocuk gibi yakışıklı değil. Sert ellerini görebiliyorum. Bana dokunduğunda onları hissettim. Hiç durmadan öpmek isteyeceğiniz dudakları var. Gerçekten bu adamı öpmekten asla bıkmayacağımı düşünüyorum.

Yine de tüm bunlar onunla evlenmek istediğim anlamına gelmiyor. Ona aşık olmak istememe de neden olmuyor. Belki başka bir hayatta

birlikte olabiliriz. Ama biz farklı şeyler istiyoruz. Tamamen farklı hayatlarımız var.

Aşağıya doğru k a y ı y o r u m ve o televizyon izlerken ayaklarımı yoğuruyor. Bu çok iyi bir duygu ve yorgun bedenim teslim oluyor.

Ve ne olduğunu anlamadan uykuya daldım.

BÖLÜM 29

Crue

W Onu yatak odasına götürdüğümde gözlerini bile açmadı. Onu yere yatırdım ve tereddüt etmeden maxi elbisesini çıkardım. Bunu yaptığım da hafifçe kımıldadı. Sonra battaniyeyi onun çarpıcı vücudunu örtecek şekilde yukarı çektim ve banyoya gittim. Döndüğümde yine sızmıştı.

Onu alnından öptüm ve geri döneceğimi söyledim. Ve şu anda saat sabahın altısı ve ben hala dönmedim.

Onun yerine, altın dişleriyle bana gülümserken aşırı jöleli saçlarına çok fazla jöle sürmüş gibi görünen bir adamın yanında duruyorum.

Altın dişler hâlâ moda mı? Elbette değil, bu günlerde çok kaba ve kaba görünüyor.

"Annesi bugün bir dedektif tutmuş," diyor. Sümüklü Jim onun adı ve sümüklü bir piç olabilir ama bilgi bulma konusunda iyidir. Ağzına biraz daha yemek tıkıştırıyor ve "Hızlı hareket ediyor" diye mırıldanıyor.

"Araştırmacı kimdi?" Ben sordum.

Gülüyor, sonra bana altın dişlerine yemek sıkışmış, boktan bir sırtış atıyor. "Ben."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki oydu. "Ve?"

"Seninle ilgili kirli çamaşırları ortaya çıkarmamı istiyor." "Bu onun isteği üzerine mi? Yoksa kızının mı?"

"Söylemedi." Omuz silkiyor.

İlginçti ama şaşırtıcı değildi. Rya'nın annesi bir süre bu dünyayla uğraştı ve edindiği bilgiler değerliydi. Ya da belki de gerçekten

kızı. Ama nedense bundan şüpheliyim. Bu kadının nasıl biri olduğunu biliyorum. Belki de benim gerçekte kim olduğumun büyüklüğünü anlamıyordur.

"O zaman ona biraz toprak ver. Onunla ne yaptığını görmek istiyorum." Kaşığı duraklıyor ve bana bakıyor. "Ciddi misin sen?"

Ellerimi sıkıyorum. Genelde biri kişisel işlerime burnunu soktuğunda onu öldürürüm. Burnunu sokmaması gereken yerlere sokan birinden iyi bir şey çıkmaz ve kolay çözüm onları öldürmektir, tıpkı geçen hafta Torrissi'yi düşünerek yaptığım gibi.

"Evet, ama kullanabileceği bir şey değil. Umurumda bile değil. Yine de beni bilgilendir. Ona *tam olarak* ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Nefes almasına izin vermeyi mi planlıyorsun?"

"Lanet olsun Jim, soru sormayı bırak ve yap şunu." Restorandan çıkıyorum ve çıkarken kapıyı çarpıyorum. Kötü bir ruh hali içinde arabaya bindiğimde Dominic beni bekliyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor ve sigarasını yere atıp üzerinde tepiniyor.

"Anne bir sorun olabilir."

"Rya'nın annesini öldürmeni hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Belki."

"Yapmayacak," diyor Dominic ve arabaya biniyor.

Kahretsin, bu fikir de gitti.

BÖLÜM 30

Crue

I koleksiyoncunun karşısına otur.

Daha doğrusu, ikisi birden. Kız kardeşi, Anya Ivanov, evinde oturuyor. ahşap masa. Arkasındaki birkaç muhafız bizi dikkatle izliyor. Zengin porselen bir teni ve kalın, parlak kızıl saçları var. Erkek kardeşi Aleksandr da sağında duruyor ve Anya'nınkiyle aynı tonda kızıl saçlarıyla dikkatle bizi izliyor. İkisi de yaşlanmamış görünüyor ama aşağı yukarı benim yaşlarımda olduklarını tahmin ediyorum. Farklı rolleri olan eşit ortaklar. Başka bir aile hanedanı.

Dominic ve Dawson arkamda duruyor. Diğer iki adamım dışarıda bekletildi.

"Sizi bugün burada gördüğüme şaşırdım Bay Monti," diyor Anya. "Eğer istihbaratım doğruysa, birkaç yıldır New York'ta yaşıyorsunuz ama etkinliklerimize hiç ilgi göstermediniz. Neden şimdi?" Gülümsemesi kibar ama bakışları vücudumda gezinirken gözleri ona ihanet ediyor. *Arzu*.

"Yakında bir mirasa konacağım söylenebilir. Burada, New York'ta erişim alanımı ve işlerimi genişletmek istiyorum."

Kardeşine yan gözle bakıyor. "Eminim bu tür etkinliklere ve müzayedelere katılan pek çok güçlü ailemiz olduğunun farkındasınızdır. Niyetinizin saf olduğunu umuyorum."

Alay etmemeye çalışıyorum. *Saf mı?* Yürüttükleri iş düşünüldüğünde bu çok ironik. "Bu güçlü ailelerin arasına ait olmadığımı mı söylüyorsun?"

I
Soru.

Gülümsemeye başladı. "Tam tersine. Umarım müşterilerimi korkutup kaçırmazsınız."

Aleksandr sonunda, "Ani ilginiz karşısında neden tereddüt ettiğimizi anlayabilirsiniz," diye konuşuyor. Sesi de kız kardeşininki kadar tatlı. İki

kendi yollarını bulma konusunda eşit derecede yetenekli bireyler.

Çoğu ile.

Ama sabırsızlanıyorum ve odadaki atmosfer değişiyor.

Anya hemen, "Elbette katılımınızı kabul etmekten büyük mutluluk duyarız," diyor. "Ancak yeni üyeler genellikle bir tür bağış teklifinde bulunurlar."

"Bağış mı?"

Elini sallıyor. "İki milyon standarttır. Ama sanırım siz sıradan biri değilsiniz." Bu kez öne doğru eğiliyor, bakışlarında kötülükten başka bir şey yok. "Ve belki de... akşam yemeği."

Kardeşi alay ediyor. "En son ne zaman bir erkekle yemek yedin?"

"Farklı türde lezzetler var." Alt dudağını ısırarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Ben evliyim." Onu susturdum.

Muhtemelen birkaç hafta önce teklifini kabul ederdim çünkü neden olmasın? O, tanım gereği, güzel ve dengeli. Ama o Rya *değil*.

Boş yüzük parmağıma kaşlarını kaldırıyor ama bu konuda bir şey söylemiyor. "Peki ilk açık artırmada ne sunacaksınız? Cömert bağışınız dışında," diye soruyor başka bir gülümsemeyle.

Dawson boğazını temizler. "O ben oluyorum."

"Vay, vay, vay..." Takdirkâr bir bakışla arkasına yaslanıyor. "Bay Dawson kanlı canlı. Hizmetleriniz için zaten bu kadar yüksek bir fiyat alabiliyorken açık artırmada olmaktan ne elde edebilirsiniz ki?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Manzara değişikliği belki. Ne de olsa bu bir ön sevişme, değil mi?"

Anya'nın muzip gülümsemesi genişler. "İtiraf etmeliyim ki bu Cuma gecesi, gece yarısı bize katılacağın için son derece mutluyum."

Üzerinde sadece adres yazan şık siyah bir kart uzatıyor. "Ivanov Müzayedeleri'ne hoş geldiniz."

Dominic eğilip kartı alıyor ve cebine atıyor.

Çok geçmeden lüks otelden ayrılıyor ve telefonuma bakıyorum.

Rya'dan cevap yok.

Lanet olsun!

Hiç şaşırmadım.

Yine de inatçılığı dudaklarıma sıkı bir gülümseme getiriyor. Küçük cadalo.

Dawson yanımda durarak, "Belki de ben de cömert bir bağış istemeliyim," diyor.

"Belki de fiyatlarınız çok ucuzdur ve daha fazlasını istemeyi öğrenmelisiniz." Bunun üzerine kıkırdadı.

"Bundan emin misin? Bir kez yapıldıktan sonra geri dönüşü yok," diye ekliyor Dominic ihtiyatla.

Çenem titriyor ve ona ters ters bakıyorum. New York'a geldiğinden beri yöntemlerimi defalarca sorguladı. Bu evleri temizlemek için ne gerektiğini anlamıyor ve bu da başka bir temizlikten başka bir şey değil. Rya tehlikeye girdiğinde bunu kişiselleştirdiler.

Sessizleşiyor ve başını sallayarak arabanın kapısını açıyor.

Her şey yoluna girmeye başlıyor ve sırada Torrisi ailesinin yeni reisi var.

BÖLÜM 31

Rya

H İş yerimin önünde duruyor, arabasına yaslanmış beni bekliyor. Bana gününü anlatan daha fazla e-posta gönderiyor. I Yanıt vermeyişimin bir ipucu verebileceğini düşünmüştüm ama Bay Monti kendi çekilmez liginde oynadı.

Sevgili Bayan Ricci
Kestiğim küçük tatlı kırmızı parçalar için çok
özür dilerim.
İzin ver telafi edeyim.
Cevap
ver.
Crue

Sevgili Bayan Ricci
Yüzüme oturup seni yememe izin verdiğinde
çok eğleneceğim, wi/ey.
Cevap ver.

Crue

Sevgili Bayan Ricci

*E-postalarım ve taleplerime yanıt
vermemeniz sizin yararınıza değil.
Ya da belki bağlanıp kötü bir kız gibi
davranılmaktan hoşlanıyorsunuzdur.*

Cevap

ver.

Crue

Bu e-posta mesajlarından bazılarına gülümsemekten kendimi alamıyorum Ve vaat ettiği şeylerin düşünceleri kesinlikle cazip geliyor. İş arkadaşlarımdan biri gülümsediğime dikkat çekene kadar bunu yaptığımı fark etmemiştim. Şimdi bunu yaptığımın bilincinde olduğum için, aşırı farkındalığım var ve onlara herhangi bir yanıt vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Aldıktan hemen sonra açmama rağmen. Elimde değil.

"Her zamanki gibi çok lezzetli görünüyorsun prenses." Bana doğru uzandı ve beni kendine çekti. "Görüyorum ki bütün hafta e-postalarımı okumuşsun."

Başımı kaldırıp ona bakarken ellerim göğsünde duruyor. "Her gün bir tane gönderiyorsun, bazen iki kez. Ben de sana işime gelmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Aklımdan her geçtiğinde bir tane göndermeyi düşündüm ama bunun çok fazla olduğunu ve bundan etkilenmeyebileceğini düşündüm." Göz kırptıyor ve sahiplenici bir şekilde çenemi kavlıyor ve ekliyor, "Ve sen bana emir vermiyorsun." Ben cevap veremeden eğilip beni öpüyor. Önce yumuşak bir öpücük, sonra eli başımın arkasına kayıyor ve daha da

talep ediyor. Diğer eli kırımını ona daha da yaklaştırmak için aramızdaki boşluğu kapatıyor.

"Hoşça kal Rya," diyor iş arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken. *Lanet olsun.* İnsanlar onun etrafta olmasına alışmaya başladı. Geri çekiliyorum ve bakmadan el sallıyorum.

Başparmağı dudağımın altını okşuyor. "Her yerde ruj izi var" diyor.

"Çünkü beni taciz ettin," diye homurdandım.

Sırıttı, sonra geri çekildi ve arabanın kapısını açtı. Binmem için işaret etti.

"Bu gece için planlarım var," diyor ben içeri girerken.

"Planlar mı? Belki benim kendi planlarım vardır."

"Yalan söylemek hakkında ne demiştik? Seni şimdi cezalandırmamı ister misin?" Yüzü bana yakın, karanlık bakışları içime işliyor. Cevap vermemi bekliyor ama ben sadece sırtıtıyorum. Karşılığında hiçbir şey söylemediğimde kapıyı kapatıyor, kendi tarafına doğru yürüyor ve yanıma kayıyor.

"Planlar nedir?" Ben soruyorum.

"Bu gece benim evimde olacağız. Ama önce seni bir yere götürmem gerekiyor."

"Nerede?"

"Sana bir sürü kırmızı dantelli şey borçluyum gibi görünüyor." "Tam olarak iki," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, iki." Başını salladı. Ve bana verdiği tek cevap bu. Pencereden, durmadan önce rahat bir sessizlik içinde yoğun New York akşamını seyrediyorum.

"Neredeyiz biz?"

"Benim binam," diyor ve bana elini uzatıyor.

Aldım ve arabadan inip onu takip ettim. Binaya girer girmez tanıdık bir yüz görüyorum. Dawson orada duruyor ve bana centilmence bir gülümseme sunuyor. Her zaman çok kibar görünüyor. Crue beni bar bölümüne götürürken elini belimde tutuyor. Sessiz ama köşede cübbe giymiş bir grup kadın fark ediyorum.

"Red, sen mi istedin?" Dawson soruyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Evet, Dawson, kırmızı."

"Sakin ol." Başını sallıyor ve köşedeki kadına doğru ilerliyor. "Dawson'ın burada ne işi var?"

"Dawson'ın birden fazla iç çamaşırı zinciri var. Yeni koleksiyonunun bir kısmını önceden uçakla getirdi ya da sadece siz görebilirsiniz," diyor ben kadınlara doğru dönerken.

Sonra hepsi birden cübbelerini çıkarıp bize doğru yürüdüler.

Dikkatimi hemen Crue'ya veriyorum. "Bunu mu istiyorsun? Yarı çıplak dolaşan kadınlar mı?"

"İzlediğim onlar değil." Yalan da söylemiyor çünkü gözleri hep benim üzerimdeydi. Her biri önümde durup bana tam bir tur atarken kadınlara dönüyorum. Crue'ya baktığımda, şu anda arkamızda olan Dawson'a bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Tekrar kadınlara odaklanıyorum ve biri bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Kadehi alıyorum ama hâlâ neler olduğunu anlayabilmiş değilim.

"Ne yapmam gerekiyor?" Crue'ya fısıldıyorum.

Dawson arkamdan gülüyor.

Crue, "Bana en çok hangisini sevdiğini söyle," diyor.

Kadınların sergilediği kıyafetlere daha yakından bakarak, "Deri göğüs ucu kılıflı dantel" diyorum.

"Güzel. Kadınının pahalı bir zevki var," diyor Dawson.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Senin kadının" kelimesi bana doğru gelmiyor. Ben onun kadını değilim. Ben onun becerdiği bir kadını. Ve şimdi de pahalı iç çamaşırları aldığı.

"Ne kadar?" Dawson'a sordum.

"Üst kısmı üç bin, alt kısmı iki bin. Çoraplar ve jartiyerlerle birlikte tüm kombinasyonu istiyorsanız, altı binin biraz üzerinde bir fiyata bakıyorsunuz."

Bu rakama bakınca ağzım açık kaldı. Param var, beni yanlış anlamayın. Paramı iş kıyafetlerine, yemeğe, güzel sayılabilecek birkaç parça iç çamaşırına ve başka hiçbir şeye harcamıyorum. Ama fiyatlarım yüzlerle ifade ediliyor.

"Her kıyafetten bir tane alacağız. Hepsi kırmızı olsun,"

diyor Crue. "Ne kadar?" Ben soruyorum.

"En az elli bin," diye cevaplıyor Dawson sırtarak. "Siktir."

"Evet, öyle yapmayı planlıyorum. Sen onları giyerken," diyor Crue, kadınlar cüppelerini toplayıp bardan çıkarken. "Teşekkürler Dawson, artık gidebilirsin." Dawson'a el sallıyor.

Bu... çok fazla.

Crue beni bir ileri bir geri yürürken izliyor. "Ak am yemeği ister misin prenses? Dairem  st katta ve yemek sizi bekliyor."

Dönüp onunla y zle iyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ben mi?" Kafası karı mı  görünüyor. "Seni beslemeyi planlıyorum, sonra da seni becermeyi umuyorum."

"Hepsi bu kadar mı?       bir nedeniniz var gibi görünüyor."

"Peki bunun nedeni ne olabilir?" diye soruyor kulübede uzandığı yerden.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Bunu benim için hecelemeniz gerekecek." Parmakları masaya vuruyor.

"Seninle evlenmemi istiyorsun."

"Bu nedeni hiç saklamadım."

"Başka bir e  *olmayacağım*. Evinde oturan, hiçbir şey yapmayan ama bebeklerini doğuran bir kadın."

"Evde kalmakla ilgili kim bir şey söyledi?"

"Seninle evlenmeyeceğim."

Tembelce, "Demek  yle dediniz.

BÖLÜM 32

Crue

A Yirmi kişilik uzun ahşap masada Rya'nın karşısına oturuyorum.

"Neden bu kadar uzaktasın prenses? Gel yanıma otur." Sandalyeye dokunuyorum

Yanımda.

Meydan okuyan bir gülümsemeyle başını sallıyor ve bir yudum şarap alıyor. Saçları yüzünün etrafında gevşek bir kıvrımla toplanmış. Dekolteli, teni sıkkan siyah elbisesi, sivri meme uçları da dahil olmak üzere harap edici vücudunun her santimini gösteriyor.

"Beni evinizde akşam yemeğine davet ettiniz ve sonra beni bu şekilde giyinmeye zorladınız. Eğer beni takdir etmek istiyorsan, bunu uzaktan yapabilirsin."

Viskimden bir yudum alarak gülümsüyorum. Önemli değil. Onu kucığıma çekmem uzun sürmeyecek. Odaya girdiği andan beri sertleştim.

Özel şef benim için bir tabak biftek ve Rya için şefin yapmaktan heyecan duyduğunu söylediği bir mercimek spesiyalitesi ile çıkarken iki hizmetçi kenarda duruyor.

"Burada tek başına yaşadığına inanamıyorum." Avizeye bakarken gördüklerine inanamıyormuş gibi alay ediyor. "Yemek odası başlı başına bir sanat sergisi gibi."

Bifteğimi kestim. "Şu anda Dominic, Angel ve annem de çatı katının bir kanadında kalıyor."

Gözleri parlıyor. "Angel burada mı?" "Hayır, birkaç günlüğüne dışarıdalar." Sandalyesine geri yaslanıyor. "Sadece ben olduğum için üzgün müsün prenses?" "Daha iyi arkadaşlarım oldu."

Kıkırdıyorum ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. O lanet gülümseme, o dudakların tam olarak nasıl hissettirdiğini hatırlayarak sikimin seğirmesine neden oldu. Parmaklarımı şıklatarak iki adamım da dahil olmak üzere herkesin gitmesini işaret ediyorum.

Onların gidişini izliyor, ama sonra ağzını silerken bakışları tekrar bana kayıyor, yemeğine neredeyse hiç dokunmamış.

Viski bardağımı alıp masanın bir ucundan diğer ucuna yürüyerek onun yanında duruyorum.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. O hararetli bakışlar ne için burada olduğumun tamamen farkında. İddiamın. Benim olanın damgalanması.

Bunun yerine, "Mumlar hoş bir dokunuş" diyor. Masanın ortasındaki çok sayıda mumu işaret ediyor. "Seni romantik biri olarak düşünmemiştim."

Çenesini sıkıca kavrayıp bakışlarını tekrar bana çeviriyorum. Eğildiğimde dudaklarım onunkilere değiyor. "Sana ne zaman böyle bir izlenim verdim?"

Alaycı gülümsemesini hissedebiliyorum. "Bir erkek bir kıza güzel kıyafetler alıp onu yemeğe götürdüğünde... bu genellikle bir seks arkadaşının yapacağı bir şey değildir."

"Ben senin seks arkadaşın *değilim*."

Gülüyor, sikimi avuçlarken sıcak nefesi beni okşuyor. "Yani bunu istemiyor musun?"

Bu kadın ateşle oynuyor. "Seni istiyorum." *Her zaman*.

Bakışlarındaki sıcaklık değişiyor ve dilimi ağzına bastırıyorum. Sahiplenici ve talepkâr. Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu ve bundan başka bir şey düşünemez olmuştum.

Viskimi kenara koyuyorum. Sonra onu kışından tutup kaldırıyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyor. Yemeğini yere itiyorum. Gürültülü çarpışma dikkatini çekiyor ama bakışlarını tekrar bana çeviriyorum.

Kahretsin, şu gözler.

O ateşli ruh, elleri umutsuzca kemerime kayarken bile bana karşı çok meydan okuyor. Ve sonra eli silahıma uzanıyor.

BÖLÜM 33

Rya

I Silahı çıkardım ve beni merakla izledi.

O tehlikeli bir adam.

Ellerinden biri boğazımda, diğeri sıkı kavrayışıyla kalçamı sıkıca morartıyor.

"Daha önce hiç vuruldun mu?"

"Hayır. Beni vuracak mısın prenses?" Ses tonunda mizah var. Beni bir risk olarak görmemesinden rahatsız olarak silahı kaldırıyorum ve tetiği çekiyorum. Başka biri çığlık atarken kalp atışlarım hızlanıyor. Hınzır, zalim bir gülümseme dudaklarını geriyor ve sikinin iç uyluğuma çarptığını hissedebiliyorum.

Bileğimi kavıyor ve zorla sırtıma yapıştırıyor. Ona doğru eğildim, içimde bir coşku seli titreşiyordu.

"Patron?" diye bağıyor adamlarından biri kapının dışından.

"Geri çekil," diye talimat veriyor gözlerinde kötülükle. "Yeni karıma bir ders vermeliyim."

"Ben senin değilim-" Bıçağını çıkarırken sözümü kesti. Kıpırdamadım.

Eli bacağımdan yukarı kayıyor, elbisemi kalçamın üzerine itiyor. "Hiç vuruldun mu prenses?"

Hem heyecanlıyım hem de şüpheliyim. Bu adam ölümcül ve bir tehdit. Bunu bana defalarca kanıtladı.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Crue bileğimi sıktıkça silahı kavrayışım gevşiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bıçağı diğer elime koyduğunda adrenalin hala y ü k s e l i y o r . Silahı yavaşça bırakırken ona dikkatle bakıyorum.

"Hiç birini kestin mi prenses?"

Bu sessiz meydan okuma karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum ona bakarken, heybetli varlığı reenkarne olmuş bir şeytan gibi üzerimde dolaşıyor. Üzerimdeki kontrolünden nefret ediyorum. Sanki beni bu haldeyken verdiği her küçük emre uyacakmışım gibi.

"En etkili olmak için, buradan keseceksin." Başparmağını tenimde gezdirirken boğazıma bastırıyor. Hareketi açlıkla izliyor. "Ya da yavaş bir ölüm için..." Eli zorla boğazımdan çıkıp karnıma doğru ilerliyor ve sırtımın beklentiyle bükülmesine neden oluyor.

Bu beni nasıl etkiledi?

Başparmağı uyluğumun iç kısmına geliyor, aşağı doğru çekiliyor ve amıma yaklaşıyor. "İşte."

"Peki ya burayı bıçaklasaydım?" Elimi göğsüne bastırarak soruyorum. "O zaman kaçsan iyi edersin."

Sözleri kalbimi yerinden oynatıyor. Bundan etkilenmemem gerekiyor ama ona tekrar uzanmaya çalıştığımda tüm kontrolüm dağılıyor. Ama o beni yere çarpıyor ve etkili bir hızla kemerini çıkarıp pantolonunu indiriyor.

Arka cebinden çıkardığı prezervatifin ambalajını yırtıyor ve baldırlarım omuzlarının üzerine gelene kadar bacaklarımı yönlendiriyor. Takdirle, ayak bileğimi halhalla ve baş harfiyle öpüyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, bana çarpıyor. Cüssesine alışmaya çalışırken eğilmeye çalışıyorum ama diğer eli beni boğazımdan tutuyor. Daha derine itiyor ve iniltilerimi ağzına alıyor.

Boğazımı sıktıkça hava azaldığı için yavaş yavaş inlemeye dönüşen çığlıklarımı bastıramıyorum. Masa her itişte altımızda inliyor ve eşyalar yere çarpıyor. Arkamda mumların beceriksizce devrildiği yerden alevler fışkırırken bir ısı kıvılcımı dikkatimi çekiyor.

"Cru-" Boğazıma daha sıkı sarılıyor, dilimi kendi dili yerine kullanıyor, içime girerken vücudum onun ağır itişleriyle sarsılıyor. Korku iliklerime kadar işliyor.

Ama zevk... lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Yine de bunun için gerçekten bir yangında ölmeye razı mıyım?

Nefes alamamak beni neredeyse çaresiz bırakıyor, ama çok yaklaştım. Dudağının altını ısırıp kanını çekiyorum. Alçak bir hırıltı çıkıyor.

Hiç düşünmeden bıçağı aldım ve boğazına dayadım.

"Prenses?" diye fısıldıyor büyüleyici bir gülümsemeyle. İticileri yavaşlarken eli boğazımda gevşiyor.

"O ateş bana ulaşmadan önce beni boşaltsan iyi edersin," diye törpölüyorum boğazını keserken, ardında bıraktığı küçük bir kan izi derisi boyunca damlıyor.

Bana çarparken yine o ilkel hırıltıyı çıkarıyor. Ateş masa örtüsüne yayılırken acı ve zevk içinde haykırıyorum. Aklımı kaçırmıştım ama başka bir şey de düşünemiyordum.

İçimde vurmaya devam ettiği o tatlı nokta, zevki artırıyor. Bıçağı derisine bastırıyorum, şahdamarına doğru yaklaşıtıyorum ve inlemesi sadece bunu ne kadar sevdiğini vurguluyor.

Bir kez daha güçlü bir hamleyle içime giriyor, dudaklarımı kavrarken üzerimde kamburlaşıyor. Adını ağzına doğru haykırıyorum, içimdeki uğultu sonunda dışarı taşıyor. Alevler masa örtüsünün üzerine yayılırken beni kaldırıyor, değerli bir şeymişim gibi tutuyor.

Duman dedektörleri çığlık atıyor ve ardından tavandan su fişkırmaya başlıyor. Saf mutluluğun son dalgasını takip ederken soğuk, sert farkındalık beni ürpertiyor.

Bıçağı hâlâ boğazına dayadığım yere bakarken Crue'nun saçları nemleniyor. "Benim tehlikeli cadalozum," diye fısıldıyor hayranlıkla.

BÖLÜM 34

Crue

W Adamlarım arkamdaki duvar boyunca dizilmişken, Ivanov Müzayedeleri'nde oturup müşterileri gözlemliyorum. Burada maske takan birçok kişinin aksine kimliklerini gizliyorlar, ben gizlemiyorum. Bu odadaki herkesi tek tek tanıdığım için anonimlik çabaları bana gelince sonuçsuz kalıyor. Sümüklü Jim bana sık sık gelen müşterilerin ve zevklerinin bir listesini verdi, bu gece buraya gelmemin nedeni de tam olarak bu.

Viskimi yudumlarken bakışlarım masama yaklaşan kadına kilitleniyor.

"Bay Monti, ne büyük bir zevk." Francesca Torrisi'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Belki de bir yıldan biraz fazla bir süre önce en büyük kardeşinin kafasına bir kurşun sıktığım içindir.

"Sonunda seninle tanışmak bir zevk Francesca."

Hareket ettikçe farklı renklerle parıldayan gümüş bir elbise giyiyor. Yanında duran adamlarından biri ona bir kadeh şampanya ikram ediyor. Odanın etrafına bakıyor ve izleyicilere ters ters bakıyor.

"Benimle otur," dedim.

"Bu bir davet mi yoksa emir mi?" diye soruyor. Kaba bir gülümseme sunuyorum.

"İkisi de."

Oflayıp pufluyor ve adamlarını rahatlatıyor. "Sorun yok."

Yanımda oturuyor, sert ve hesapçı bakışları odada geziniyor.

"Sana bir teklifim var," diyorum.

Bir kahkaha attı.

"Ben Torrisi ailesinin reisi değilim. Size bir şey teklif edemem."

Aşırı kokulu parfümünden iğrenerek ona yaklaşıyorum. Ama belki de bunun nedeni Rya'nın ince gücüne alışmış olmamdır.

"Peki ya bunu senin için değiştirebilseydim?"

Bakışları benimkiyle kesiliyor. Kimin dinliyor olabileceğini görmek için şüpheyle bir o yana bir bu yana bakıyor. Işıklar loş ve açık artırma başlamak üzere. Diğerlerine göre bu dostça olmayan bir alışveriş gibi görünüyor. Tepkisine bağlı olarak öyle de olabilir.

"Aileme ihanet etmek istediğimi size düşündüren nedir? Tek yeğenime ve kalan kardeşime?"

"Varis olmak varken iki kişi kesmek için çok fazla görünmüyor, değil mi?"

Francesca'nın nasıl biri olduğunu biliyorum. Özel zevkleri var. Güç ve tanınma talebi. Bunun için adam öldürmeye hazır, özellikle de pis işleri yapmak zorunda değilse.

"Nedir bu, bir tür numara mı?"

"Ya da bir fırsat," diye karşılık veriyorum.

"Bayanlar ve baylar, Ivanov Müzayedeleri'ne hoş geldiniz." Anya geceyi başlatıyor ve biz de hoşbeşi bir kenara bırakıyoruz.

"Kardeşimi öldürdün," diye tıslıyor.

"Ve bunu diğer kardeşine de yapmayı planlıyorum. İkisi de çizgiyi aştı. Merak ediyorum..." Saçından bir parça kopardım. Bazıları bunu büyüleyici bulabilir ama o da ben de bunun bir tehdit olduğunu biliyoruz. "Kardeşlerin kadar aptal mısın, yoksa patron olmak her zaman aileyi yönetmek istediğin şekilde yeni şartlar mı yaratacak?"

Gözlerinin arkasında bir fırtına kopuyor. "Peki benden tam olarak ne istiyorsun?"

Sağını bırakıyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. "Basit. Bir partiye davetiye. Buna barış teklifi diyebilirsin." Barış teklif edecek son kişi benim ve o da hangi partiden bahsettiğimi biliyor.

Bir spot ışığı üzerimize düşüyor ve Anya, "Yeni üyemiz bu gece koleksiyonumuza çok cömert bir parça sundu" diye anons ediyor. Dikkatleri sahnenin ortasında beyaz bir takım elbise içinde duran Dawson'a yöneltiyor. Odada birkaç nefes patlaması yaşanıyor. Dawson'ın tanıtılmaya ihtiyacı yoktur, tam da bu yüzden sergilenmek için mükemmel bir parçadır.

Francesca'nın bakışları onun üzerine düşer ve dudaklarını yalar çünkü Francesca Torrisi her zaman sahip olamayacağı ya da elde edemeyeceği şeyleri ister.

Her şey harekete geçerken takdirle arkama yaslanıyorum.

BÖLÜM 35

Rya

I Crue'nun yatağıma girdiğini hissettiğimde saat sabahın üçüydü.

"İçeri nasıl girdin? Kilitleri yine değiştirdim." Homurdanıyorum
Şikayet.

"Özür dilerim prenses. İşe geç kaldım."

Ne tür bir işten bahsettiğini hayal etmek bile istemiyorum. "O zaman belki de dokuzdan beşe bir iş bulmalısın."

Beni kucaklayıp içine alırken kıkırdıyor, eli karnımda, göğsü sırtıma yaslanmış. Nefesi viski gibi kokuyor. Ama alttan alta başka bir şey de var. Kollarında iki büklüm oluyorum, ben halsizce gözlerimi açarken onun koyu kahverengi gözleri bana odaklanıyor.

Bir koku daha alıyorum. *Parfüm mü?* Hem de çok. Ondan uzaklaşıp yataktan atlıyorum.

"Ne oluyor lan?" Talep ediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar. Şaşkınlık Crue'da görmek için son derece garip bir ifade. Başını yana eğerken çenesini ovuşturuyor.

"Neden kadın parfümü gibi kokuyorsun?"

Kaşları çatılır ve sonra gözlerini devirir. Aslında, lanet olası gözlerini devirdi. O daha açıklama yapamadan ben sinirlendim.

"Bu gece bir toplantım vardı ve kızın üstü başı o maddeyle kaplıydı." "Onu becerdin mi?" Talep ediyorum.

Gözleri kısıldı. "Kıskandın mı prenses?"

Ben mi? Kıskandın mı? "Sadece hızlı bir sevişmeydi. Kıskanacak neyim var ki? Ama başka bir kadınla birlikteyken yatağıma girmene izin vermeyeceğim. Siktir git! Ve bunu *şimdi* yap!"

"Hızlı bir sikiş mi? Hâlâ böyle bir şeymiş gibi mi davranıyorsun?"

"Defol git, Crue!"

"Gitmiyorum." Daha da samimi olmaya çalışıyor. Bu adamın beni kendi evimden çıkmaya zorlamasına izin verirsem sıçarım. Yatağımın başucundaki çekmeceye atlıyorum ve bu daireyi ilk satın aldığımdan beri orada kullanılmadan duran tabancayı çıkarıyorum. Tabancayı ona doğrultuyorum ve o da karanlık bir kahkaha atıyor.

"Oh, prenses. Beni kızdırmak istemezsin."

"Size doğru silah doğrultan bir kadına bunu söylememeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Beni vurmayacaksın," diye meydan okuyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O kadar emin misin? Kimin kızı olduğumu unuttun mu?"

Bir an sessiz kaldı. Düşünceli. "Onunla yatmadım." "Ve bu gece benimle yatmayacağından da emin olabilirsin. *Siktir git buradan*, Crue."

Ellerim sabit ama vahşi bir öfke fırtınası her zerremi yalıyor. Crue'nun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi mi? Çok *saçma*. Seks yüzünden böyle hissetmemeliydim. Başka biriyle yatmışsa kimin umurunda? O benim değil ve umurumda da değil. Öyleyse neden sadece yatmış olabileceği düşüncesiyle ona silah doğrultuyorum?

Pantolonundaki şişkinliği görebiliyorum. Arzuyla dolu ateşli bakışları beni aydınlatıyor. Ve üzerimde bu kadar etkili olmasından nefret ediyorum. Bunu ne kadar istediğimi. "Sen hasta bir sikicisin, bunu biliyor musun?"

Koyu bir gülümseme sunuyor.

Silahın emniyetini kapatıyorum. "Ciddiyim, Crue. Çık dışarı," diyorum silahı göğsüne doğrulturken.

Gülümsemesi duraksıyor. "Regl mi oldun?"

Zihnim kararıyor ve inatçı bir öfkeye dönüşüyor. Yan tarafındaki başucu lambasına nişan alıyorum. Yanı başında patlıyor ve bana bakmaya devam ederken en ufak bir irkilme bile göstermiyor.

Bir ıslık çalar. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Ayağa kalktı, cüssesi boşluğu dolduruyordu. O yatağın etrafında dönerken ben de yatağın kendi tarafına geçip silahımı ona doğrultuyorum ve kapıyı işaret ediyorum.

"Sadece bu gecelik gitmene izin vereceğim prenses. Ama sana bir ders vereceğim. Kocana silah doğrultmanın hoş bir şey olmadığını bilmelisin."

"Get. Al. Siktir. Dışarı!" Kapının klik sesini duyduğumda arkasından bağıriyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Silahı yatağın üzerine bırakıyorum, içimden onu gerçekten kullanmak zorunda kaldığım için çığlık atıyorum.

Hay sikeyim. Yatağımın yanındaki kırık porselenlere bakıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp büyük parçaları toplamaya başladım. *Neyim var benim böyle?* Parçaları toplarken ellerim titriyor.

Crue'nun başkasıyla yatması umurumda değil. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama ne kadar tartışırsam tartışayım huzursuzluk hissi devam ediyor.

Crue Monti gibi birine aşık olmayacağım. Ve sabahın üçünde gerçeğin sert tokadını yedim.

Bunu hemen durdurmalıyım.

Çünkü o beni tüketiyor.

Tamamen.

BÖLÜM 36

Rya

“Y "Şaka yapıyor olmalısın." Beş dakika önce ofisime teslim edilen ve şu anda masamın üzerinde duran hediye sepetine bakıyorum. Sepet Devasa şey alanın en az yarısını kaplıyor.
Kartta şöyle yazıyor.

Bayan Ricci
Umarım bu zorlu dönemde çok fazla sıkıntı
çekmezsiniz. Dönemler zor olmalı.
/Vücudun senin tapınağın. Ve dün geceki
mantıksız davranışını mazur göreceğim.
Geçmiş olsun,
/yakında kocamız olacak

SEPETTE ÇEŞİTLİ ŞEYLER VAR. Bir buket orkide, bir kutu çikolata, küvetim olmamasına rağmen banyo bombaları ve dolabımın yarısını dolduracak kadar atıştırmalık yiyecek. *Ve... bu öksürük ilacı mı?*

Crue'nun bunlardan herhangi birini kendi başına aldığı düşüncesi beni neredeyse güldürüyor ama eminim bunu adamlarından birine organize ettirmiştir. Ve bu sepet beni ciddiye kızdırıyor. Çöp kutusuyla arasına bakıyorum. Ama çöp kutusundan daha büyük.

Telefonum başka bir e-posta ile çalışıyor.

Bayan Ricci

Sanırım sepetinizi şimdiye kadar almışsınızdır.

*Bu akşam yemekte buluşabilir miyiz, yeterince iyi
misiniz?*

Cevap

ver.

Crue.

"SENİ TALEPKAR PISLIK!" Telefonuma homurdanıyorum.

"Pardon?" Bay Luca ofisime girerken soruyor.

Sanki yasadışı bir şeyle yakalanmışım gibi telefonu saklıyorum.

"Vay canına, etkileyici bir basket." Islık çalıyor. "Gecikmiş doğum günü hediyesi mi?"

"Hayır." Elime aldım. "Ama çöpe sığmayacak kadar büyük." Ben de kutunun yanına bırakıyorum ve temizlikçilerden birinin bundan keyif almasını umuyorum.

Kapıyı arkasından kapatırken kaşları birbirine çarpıyor. "Bugün sizinle kısa bir görüşme yapabileceğimi umuyordum."

"Her şey yolunda mı?" Ona karşımdaki koltuğu teklif ederken soruyorum, ama reddediyor, ben de benimkine oturmamaya özen gösteriyorum. Düşünceli bir şekilde tırnağımı masaya vuruyorum.

"Eğer konu Brian'ın işiyle ilgiliyse, Torrisi davasını sonuçlandırmadan bu göreve gelmeyeceğimi kurula kendim söyledim."

Gülümsüyor. "Mesele o değil."

Tamam.

"Size ulaşip nasıl olduğunuzu öğrenmem gerektiğini düşündüm. Belki de son zamanlarda uygunsuz arkadaşlıklar kurmuş olabileceğinizi düşünüyordum."

"Elverişsiz şirket mi? Bunun benim işim olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"İş dışında sahip olabileceğiniz türden bahsediyorum. Bu firmayı tehlikeye atabilir."

Avucumu masaya dayadım. "Crue Monti, özellikle."

"Boş zamanlarımda ne yapmam gerektiği konusunda bana babacan bir ders mi vereceksiniz, Bay Luca?"

Düz bir gülümseme sunuyor. "Bunda babacan bir şey yok. Ben sadece bunun şirket için bir sorun olmayacağından emin olmaya çalışıyorum. Onunla olan ilişkinizi kabul etmek zorunda olmayan müşterilerimiz var."

"Peki onunla olan ilişkimin tam olarak ne olduğu izlenimine kapılıyorsunuz?"

Omuz silkiyor ve dudaklarını yalıyor. Konuşmanın benim lehime döndüğüne dair bir işaret. "Sadece bir hafta önce buradaydı. Brian'ı öldüren kişi olduğu da tespit edildi."

"Bana o adamın hapsedildiği ve öldürüldüğü söylendi."

Sıkı bir gülümseme daha sunuyor. "Haklısın. *Kötü bir* arkadaş yüzünden yaklaşan bu terfiyi tehlikeye atmanı istemem."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

Yüzündeki kan çekiliyor. "Hayır. Sadece endişelendiğim için söyledim. Diğer bazı kurul üyelerinin Bay Monti ile ilişkiniz konusunda çekinceleri olduğunu biliyorum."

"Ne gibi?" Diğer kurul üyelerinden hiçbiri ofise Bay Luca kadar sık uğramıyor ve bende onun yalan söylediği izlenimi uyandı.

"Söylememeyi tercih ederim. Lütfen bunu dostça bir endişe olarak kabul edin, hepsi bu."

Şansına, arkadaş edinme ya da ne yapacağımı söyleme gibi bir alışkanlığım yok.

"Bay Monti için endişelenmenize gerek yok. Ben ilgileniyorum." *Öyle ya da böyle.*

"Tabii ki." Sepetin içindeki açık mavi kutuyu işaret ediyor. Daha önce bilerek görmezden gelmişim. "Bunlar çok güzel inciler."

Notun bir kısmında Crue'nun bana daha sonra inci kolye olarak vereceği eş parçadan da bahsedildiğini bilseydi, bu kadar çabuk yorum yapmayabilirdi.

"Bağış kutusunun onları seveceğinden eminim," diye ekliyorum sıkı bir

gölümsemeyle.

Pislik.

37. BÖLÜM

Rya

Angel'in gözleri büyür. "Ona ateş mi ettin?"

Elimi salladım. "Ona değil. Yüzünün yanındaki lambaya."

Dominic kıkırdamasını gizlemek için ağzını kapatır. "Kahretsin, Rya, düşündüğümden daha büyük taşakların varmış."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Çok teşekkür ederim," diyorum ağzıma bir patates kızartması atarak. Angel'in canı Five Guys hamburgeri çekmişti, işte buradayız, girişin yanında iki şüpheli adam duruyor; bu da kimsenin Angel ya da Dominic'e bulaşmaması gerektiğini gösteriyor.

Kalın shake'i höpürdeterek içiyor ve Dominic'e bakıyor. Dominic bakışlarını kaçırır. "Dominic," diye uyarıyor.

"Ne var, kadın? Biliyorsun, başkalarına onun işini anlatırsam çok kızıyor."

Elini karnının üzerine koyar. "Rya'yla ilgili her şeyin onu *ilgilendirdiğinden* eminim."

İç çekiyor. "Tek söyleyeceğim, iki gece önce onunla birlikteydim ve kesinlikle kimseyle seks yapmadı. Ve yakın zamanda başka bir yere gitmeye niyeti olduğunu da sanmıyorum."

Üzerime soğuk bir rahatlama çöküyor ve bunun beni nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum. O hafiflik hissi, ama aynı zamanda böyle bir tepki verdiğim için duyduğum korku ve utanç da sürüyor. Crue'nun derimin altına girmesine izin verdiğim için.

"Sana kafayı takmış Rya," diyor Angel, Dominic'in söyleyemediğini söyleyerek. "Bu sadece seks. Sadece seksti."

"Öyle *miydi*?" diye soruyor.

"Bu işle işim bitti. Crue'yu sistemimden çıkardım ve artık hayatıma devam edebilirim."

"Crue da tartışmanın bir parçası mıydı?" diye soruyor temkinli bir şekilde. O ve Dominic bakışlarını paylaşıyor.

"Olmasına gerek yoktu. O bana sahip değil."

Başka bir bakış paylaşıyorlar. Onlar Crue'nun kontrolü altında olabilir ama ben kesinlikle değilim. Asla da olmayacağım.

"Bu yüzden mi saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum." Keskin tırnağımı masaya vurarak umursamazca omuz silkiyorum. "Torrise davası sona ermek üzere. Bu davaya bağlı pek çok şey var. Crue dikkat dağıtıcı bir unsur."

"Dikkat dağıttık mı?" diye soruyor sessizce, elini karnına sürterek.

"Hayır. Tabii ki değil. Burada olduğun için çok mutluyum." "Sadece iki hafta kaldı," diye hatırlatıyor bana.

Yine Dominic ve Angel sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Onu seninle eve dönmeye ikna edemez misin?" Dominic'e sordum. Homurdanıyor. "Crue'yu herhangi bir konuda ikna etmeye çalıştın mı hiç?"

Sandalyeme geri oturuyorum. *Touché.*

Angel eğildi ve elime uzandı. Rahatsız oluyorum ama geri çekmiyorum. "Crue'nun senin sisteminden çıktığına kendini inandırıyor olabilirsin ama ben onunkinden çıktığını sanmıyorum."

"Eğer olacaksan," diye homurdanıyor Dominic nefesinin altından.

"Parçası olmak istediğim hayat bu değil. Bu konuda her zaman çok net oldum."

Crue Monti'den ne kadar uzak olursam o kadar iyi çünkü yeniden nefes alabildiğimi ve kendi adıma düşünebildiğimi hissediyorum.

Ve daha da önemlisi, ondan nasıl kaçacağımı bulmak.

BÖLÜM 38

Crue

A Rya'nın iki gece önce beni başka bir kadınla yatmakla suçladıktan sonra yerleştii otele bakıp iç geçiriyorum. Benim küçük cadalozum Kaçıyor ve beni neredeyse hayal kırıklığına uğratiyor. Kendi evinden kaçacağını hiç düşünmemiştim. Ama daha da hayal kırıklığı yaratan şey, onu bu kadar kolay bulabileceğimi düşünmemiş olması.

Dominic yanımda duruyor. Sigarasını düşürüyor ve topuğuyla söndürüyor. "Bence bu gece içeri girmemelisin. Bazen kadınların yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

Ona ters ters baktım. "O kadın benim müstakbel karım. Her zaman yanımda olmalı. Böyle kedi fare oyunu olmaz."

Yine de kovalamacayı severim.

Ama bu gece bir işim var, o yüzden arabanın arka koltuğuna geçiyorum. Dominic motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyorum.

"İki hafta içinde ayrılıyoruz. Evdeki aileler cevaplar ve bir düğün isteyecek," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum," diye sertçe cevap veriyorum. Son teslim tarihimi hatırlatmaya ihtiyacım yok. Çekingen bir tavırla ekliyor: "O olmak zorunda değil. Herhangi biri olabilir." Ona ters ters bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor, bu kez sessiz kalıyor.

Başka biri de olabilirdi, biliyorum. Ama hep o oldu.

Rya Ricci benim karım olacak.

BÖLÜM 39

Rya

Sevgili Bayan Ricci

/Bu hafta sonu katılımınız zorunludur.

Cevap

ver.

Crue

MEllerin öfkeyle titriyor.

Allah kahretsin! Teslimattan bir dakika önce o e-postayı aldım. Otel odamın kapısına kadar geldim. Yatağımın üzerinde büyük beyaz bir kutu duruyor. Yani geçen hafta otele kapandığımı biliyor. Ve daha da kötüsü, hâlâ benden sergilenen küçük bebeği olmamı bekliyor. Bu adam ne zaman bir ipucu bulacak ya da en azından "hayalet" terimini anlayacak?

İç çekiyorum, kutuyu açarken merakım beni ele geçiriyor. Sadece bir saat dayanabildim. İçinde uzun siyah bir elbise var, dış bacağı yırtmaçlı. Önü dekolte. İnci küpeler ve elbiseye uygun bir kolye var. Son küpeleri bağışladığımı biliyor olmalı. Bir çift siyah Louis Vuitton topuklu ayakkabı kıyafeti tamamlıyor.

Acaba katılmamı bu kadar çok istediği etkinlik ne olabilir? Onu tanıdığım kadarıyla, sipariş vermek için bir paket servis aracına gitmek kadar basit bir şey olabilir ve yine de böyle bir şey giymemi isteyecektir.

"Hayır, teşekkür ederim."

Kutuyu kapatıp yatağın altına atıyorum. Atamam. Eğer nerede olduğumu biliyorsa, artık saklanamam. Ben New York'un en güçlü avukatlarından biriyim. Peki neden bu adama karşı kendimi bu kadar zayıf hissediyorum?

Kafayı takmış durumda. Kaçmak için elimden geleni yapıyorum çünkü onun bana göre olmadığını biliyorum. Onunla geçireceğim zaman güzel bir felaketten başka bir şey olmayacak.

Ana odaya giriyorum ve dizüstü bilgisayarımın hâlâ açık olduğu ve beni beklediği yemek masasına oturuyorum. Cuma günü mahkemede Torrisi davasıyla ilgili kapanış ifadelerimi vereceğim. Pazartesi günü de karar açıklanacak. Odaklanmam gereken şey bu. Bu kariyerimin en büyük davası. Dolayısıyla, Monti ya da başka bir şey, bu arada başka bir otele geçmek zorunda kalsam bile elimin tersiyle itip görmezden geliyorum.

BÖLÜM 40

Crue

I Rya'nın kıskançlığını izlemek ateşli ve büyüleyiciydi. Ama şimdi e-postalarım cevap vermiyor, buna tahammül edemem.

Dawson'ın bu kadar etkili olması beni hiç şaşırtmadı. Francesca Torrisi, Andreas'ın ellinci doğum gününü kutladıkları son partilerine kişiselleştirilmiş bir davetiye gönderdi. Elbette en yüksek teklifi Dawson'ın bir gecelik arkadaşlığı için vermişti. Birbirlerini iki kez görmüşler.

Dawson bana davetiye uzattı. "Sana davetiye vermemesine şaşırdım."

Gülümsüyor. "Sence ona kim eşlik ediyordur?"

Beklendiği gibi, ofisimde karşıma oturdu. "Sence Rya'yı gitmeye zorlamak akıllıca mı? Yeğenin davası üzerinde çalışıyor."

Viskimden bir yudum aldım. "Rya benim karım. Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

Dawson küçük bir ıslık çalar. "Sen, dostum, kadınlarla aran pek iyi değil. Ve o senin karın değil."

"Affedersiniz?" Diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir kadın bir hafta içinde evine dönmezse ve bir değil iki otel değiştirirse, sizden aktif olarak kaçıyor demektir."

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Ne önerdiğin umurumda değil." Başını sallayarak onaylıyor. "Bu çok açık."

Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve Rya'nın boş dairesinin güvenlik kamerası görüntülerini izliyorum.

Neden bana boyun eğmiyor? Ona çok mu fazla özgürlük veriyorum?

Boynumu bir o yana bir bu yana kırıyorum. Ama bana başka seçenek bırakmadı. O partiye benimle birlikte gidecek. Böylece Torrisi ailesi ona silah doğrultarak ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anlayacak.

BÖLÜM 41

Rya

T Yargıç davayı kapatır. Son soru ve cevaplar bildirildi. Jüri ve karşı taraf zaten izinlerini kullandılar. Dışarı çıktığımda çok sayıda kamera ve muhabir tarafından karşılandım. Geçici bir gülümseme gösterdim.

"Bayan Ricci, siz ve sanık şu anda nasıl hissediyorsunuz?"

Matteo'ya hızlıca bir bakış attım. Mahkeme dışında konuşmaması gerektiğini biliyor. "Müvekkilim ve ben, jürinin gördüklerinin, müvekkilimin önceki arkadaşıyla yaşadığı çıkmaza ilişkin adil bir muhakeme olduğuna eminiz. Müvekkilim sadece kendini savunabildi ve kayıpları için ailesine başsağlığı dilemekle birlikte, müvekkilim aynı zamanda ciddi bir travma yaşıyor ve bunun için zihinsel ihtiyaçlarını kolaylaştıracak bir plan hazırladık."

"Peki Matteo Torrissi'nin yakın zamanda bilinen dört çete üyesini daha öldürdüğüne dair yeni suçlamalar ne olacak?"

Gülümsemem gerginleşiyor. "Bunlar elbette mahkeme salonunda zaten tartışılmış olan suçlamalar. Her ne kadar kanıtlar net olmasa da ve bu olaydan bir gün sonra karşı tarafın banka hesabına büyük miktarda para yatırıldığı düşünüldüğünde olayların garip zamanlamasını tekrar ediyorum, umarım jüri bu konuda adil bir karar verir."

Neden mi? Çünkü Andreas Torrissi'ye, yeğeninin davasının üzerindeki baskıyı azaltmak için bu meblağı derhal isimsiz olarak yatırması talimatını verdim.

Bir saatin parıltısı gözüme çarpıyor ve midem bulanıyor. Crue arabasına yaslanmış, purosunu üflüyor. Koyu renk güneş gözlüğü takmış olsa da bakışlarının üzerimde olduğunu biliyorum.

"Bugünlük bu kadar soru için zamanım var." Onları kovuyorum ve ters yöne doğru yürüyorum. Hay *sikeyim*. O burada olamaz. Basın burada olamaz.

derneğimizin rüzgarını yakalamak. Mahkeme salonunda bu hararetli dava devam ederken olmaz.

Biz ayrılırken güvenlik basını geri itiyor ve pes edip ikinci aileye geçmeleri an meselesi.

"Nereye gidiyoruz?" Matteo soruyor.

"Kapa çeneni ve beni takip et," diye tıslıyorum.

Şikayet ediyor ama dediğimi yapıyor.

Bir ara sokağa girmeden önce birkaç blok yürüyoruz. Peşini bırakmayan lanet olası bir cehennem köpeğiyle uğraşmak için bulabildiğim en güvenli yer burası.

Ara sokağa girdiğimizde arkamıza üç gölgenin düştüğünü görüyorum. İşte o zaman kollarımı kavuşturup etrafımda dönüyorum, *onun* adını söylerken ses tonumda zehirden başka bir şey yok, "Crue."

"Prenses." Bir puro daha yakıyor ve bir elini rahatça cebine sokuyor. "Benden kaçıyordun."

"Evet, fark etmen ne kadar hoş."

"Sana bir e-posta gönderdim."

"Aslında çok sayıda e-posta," diye düzeltiyorum. "İşle meşgulüm. Küçük kaçamağınızda size katılamayacağım."

Silahı Matteo'ya doğrultuyor ve midem bulanıyor. "Ne oluyor lan?" Matteo ellerini kaldırarak ciyaklıyor.

"Ne yapıyorsun?" Müşterimin önüne geçerek tıslıyorum. Topuklarım engebeli kaldırırma çarpıyor. Bakışlarımı Dominic ve Crue'nun yanındaki diğer adama çeviriyorum ama yüzleri ifadesiz. Dominic bile şu anda herhangi bir duygu göstermiyor ve bu oldukça sıra dışı bir durum.

"Prenses, e-postamı yine silmiş görünüyorsunuz. Varlığınız gerekli. Ve eğer müvekkiliniz öldüyse, yönetecek bir davanız da yok demektir."

"Ciddi olamazsın," diye tükürdüm.

"Amcamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı dostum!" Matteo omzumun üzerinden bağılıyor.

Matteo'ya "Kapa çeneni," diyorum ve neredeyse şok olmuş gibi görünüyor.

"Amcan sana *benim kim olduğumu söylemediyse*, oldukça şımartılmış görünüyorsun."

"Oh, Tanrı aşkına. Bu ara sokakta sidik yarışı yapmıyoruz."

"Yani seni bu akşam sekizde mi alacağım? Bunu gerçekten sen istedin prenses."

"Hayır'ın hangi kısmını anlamadın?"

Yarım bir gülümseme takınıyor. Güzel, vahşi ve hınzırca. "Kimse bana hayır diyemez. Sen bile, karıcığım."

"Karım mı?" Matteo soruyor.

"Ben senin karın *değilim*! Ama mesele bu *değil*," diye bağıyorum.

"Çok sinir bozucusun, biliyor musun?"

Crue kayıtsızca omuz silkiyor. "Bir sonraki dolgun maaş çekini istiyor musun, istemiyor musun?"

Bakışlarımı ona dikiyorum. Crue bana doğru bilinçli adımlar atarken ben hâlâ çocuğun önünde duruyorum.

"Taşaklarını tekmeleyebileceğimi unutuyorsun. Ve şu anda gerçekten çok sert vurmak istiyorum," diye tıslıyorum.

Silahın namlusunu çenemin altına dayadığında o zarif gülümseme hâlâ duruyor. Neden bilmiyorum ama korkmam gerektiğini bildiğim halde hiç korkmuyorum. Bende ciddi bir sorun var.

"Beni vurmayacaksın," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Hayır, ama birini kırmanın başka yolları da var." Dudakları benimkilerden sıcak bir nefes kadar uzakta ve kalçalarım beklentiyle sıkılıyor. Hissettiğim hayal kırıklığıyla kendime bağırabilirim. *Neden bu adamdan kurtulamıyorum?*

"Seni sekizde alacağım. Sakın geç kalma." Beni öpüyor, dili benimkini isterken silah hâlâ çenemin altında. Sanki ondan uzakta geçirdiğim bu son hafta bir lütuftan çok bir lanetmiş gibi bedenim ona yaslanıyor. Kendimi onun çekiminden kurtararak geri çekiliyorum.

Kahretsin, sevdiğim her şeyi bilmesinden nefret ediyorum.

Kıkırdıyor. "Ve endişelenme prenses. Yeni adresin bende var."

Crue Matteo'ya döner. "Mahkemede iyi şanslar. Umarım bu sana birkaç gün daha özgürlük kazandırır."

"Bu da ne demek şimdi?" Matteo ellerini havaya kaldırıyor ve ben de ona dik dik bakıyorum. Bu çocuk neden bu kadar kalın kafalı? Bir avcının onu köşeye sıkıştırdığını gerçekten anlamıyor mu?

Belki ben de kendime aynı soruyu sormalıyım.

Lanet olsun.

Görünüşe göre bir etkinlik için giyinip kuşanacağım.

BÖLÜM 42

Rya

B Çok güzel.

Elbiseyi ve küçük detayları tanımlamak için kullanacağım kelime bu olurdu vücudumun şeklini saran. Crue'nun iyi bir zevki olduğunu kabul etmek beni çileden çıkarıyor.

Geç kaldım. *Yine*. Bilerek.

Asansörden çıkıp otelin lobisine doğru adım atıyorum. Başımı dik tutup en çok dikkat çeken adama doğru yürürken çok sayıda bakış üzerimde. Üzerinde siyah bir takım elbise ve altında siyah bir gömlek var. Bakışları topuklarımdan başlayıp erimiş kahverengi gözleri benimkilerle çarpışana kadar devam ediyor. Crue dudaklarını yalıyor ve beni hemen burada, hemen şimdi yutmaya hazırmış gibi görünüyor ve sonuçlarına lanet olsun.

Ama onun yerine, "Geç kaldın."

diyor. "Ve sen de çekilmezsin."

Omuzlarını düşürdüğünde gerginliği hafifçe azalıyor ve dudaklarında yıkıcı bir gülümseme yavaşça yayılıyor. Geç kalıp da bu adamdan bir gülümseme almayı başarabilen tek kişi olduğumdan eminim. Ne kadar zalim ve kurnaz olursa olsun.

Dirseğini uzatıyor.

Görmezden geliyorum ve adamlarına doğru bir adım atıyorum. "Peki, nereye gidiyoruz?" Beni izlediğini anlamak için görmeme bile gerek yok. "Crue, kışma bakmayı kes. Bu o tür bir gece değil."

Arkamdan kıkırdadığını duyuyorum. Crue'nun eli karnıma uzanıyor, beni kendine çekiyor ve nefesi boynuma sıcak bir şekilde değiyor. "Ama her zaman böyle bir gece değil mi?"

"Artık sen ve ben için değil." Soğuk ve sert ifademi korumak için elimden geleni yaparak kendimi itiyorum. Yıllardır mahkeme salonunda geliştirdiğim bir ifade. Bedenim ona ne kadar a olursa olsun, Crue'yla tekrar yatarsam kendi yenilgimi kabul etmiş olacağım.

Adamlarından biri benim için arka kapıyı açıyor ama ben onun yerine ön yolcu kapısını açıp o koltuğa kayıyorum. Üç adam birbirlerine bakıp sertleşiyorlar.

"Sorun yok," diye ısrar ediyor Crue. Sürücü tarafındaki kapı açıldığında Crue içeri giriyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

"Ne?" Arkamı döndüğümde iki iri yarı adamının arkada oturduğunu gördüm.

Crue'nun eli açıkta kalan yarıktan bacağımı kavırıyor. "Bu gece beni test etme prenses," diye uyarıyor Crue.

"Bu gece bana alfa puştluğunu yapma," diye karşılık veriyorum.

Dudaklarıma bakıyor, direksiyonu sıkıca kavırıyor ve parmakları bembeyaz oluyor. "O iğrenç dudaklar."

Başka tarafa ve pencereden dışarı bakıyorum. Sorun şu ki, bu bakışa ya da ona karşı koymak için hiçbir şey yapamıyorum ve kalamdaki tutuşu bile yavaşça yanan bir işkence, ama bundan etkilenmemiş gibi davranıyorum.

BÖLÜM 43

Rya

W Malikâneye yaklaştığımızda solgunlaştım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Mülkün uzun araba yolunda ilerlerken Crue hiçbir şey söylemiyor. Şehrin otuz dakika dışında. Buranın kimin evi olduğunu çok iyi biliyorum.

"Ben onlarla davanın ortasındaiken beni Torrissi'lerin evine götürüyor olamazsın. Onlarla samimi olduğum görülürse bunun benim için ne kadar kötü görüneceğini biliyor musun?"

Sanki az önce söylediklerimin en rahatsız edici kısmı buymuş gibi "Samimi mi?" diyor. "Müşterilerinizle bu kadar iyi bir ilişkiniz olması gurur verici olarak görülmez mi?"

"Hayır, satılmış gibi görüneceğim."

"Bunu bir fırsat olarak değerlendirin. Kartvizitinizi bile dağıtabilirsiniz. Eminim burada mahkemede savunulmaya ihtiyacı olan pek çok suçlu vardır."

Crue girişte durdu ve ona döndüm, titreyen öfkemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu adam damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyor. Sadece birkaç kelimeyle beni sıfırdan yüze çıkarıyor.

"Neden buradayız ki?"

Takım elbisesinin ceketinden bir davetiye çıkarır. "Davetiye aldım tabii ki."

Bakışlarımı davetiyeye dikeyim. Hayır, bu aileler arasında husumet var. Daha doğrusu Crue'nun çoğu insanla husumeti var, tabii ondan korkan ve dediklerini yapan çoğunluk gibi değilse.

Kapımı, ıslık ıslık gülümseyen bir ev sahibesi açıyor. "Andreas Torrissi'nin ellinci doğum günü kutlamasına hoş geldiniz. Sağ tarafınızda,

Lütfen yeni markalı Torrisi viski serisi ve özel bir sürpriz içeren bir hoş geldin hediyesi alın."

Provasını yaptığı repliklerden ürperiyorum.

Crue arabanın etrafından dolanıyor ve bana elini uzatıyor. Reddetmeyi düşünüyorum ama böyle sosyal bir durumda daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum. İster babamla ister Crue'yla olsun, akşam bitene kadar gülümsemek zorundayım.

"Gerçekten neden buradayım?"

"Çünkü sen benim karım olacaksın ve yakında Monti ailesini temsil edeceksin," diye basitçe yanıtlıyor.

"Bunu bırakacağın konusunda
anlaşmıştık."
"Sormaktan
vazgeçeceğim
konusunda
anlaşmıştık."

Başka bir personel bana beyaz ve altın rengi bir çanta uzatmaya çalışırken dişlerimi sıkıp gülümsüyorum. İçinde bir şişe viski ve bir poşete benzeyen bir şey var... "Bu kokain mi?" Crue'ya kuşkuyla soruyorum.

"Her şeye rağmen hareketli bir parti olacak gibi görünüyor." Teklifi reddediyor. "Ve cidden, bir viski hattı mı?"

Devasa malikaneye adımızı atar atmaz bir garson bize iki kadeh şampanya ikram ediyor.

"Başka bir iş için bir işin arkasına saklanmak kolay" diye açıklıyor.

Köpüklü alkolden bir yudum alırken gözlerimi deviriyorum. Kokain de muhtemelen aynı depodan alınmıştı.

Bardağı tamamen indiriyorum ve o da yarı alaycı bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Ne?" Boş bardağı yoldan geçen bir garsonun tepsisine koyarken talep ediyorum.

"Hiç değişmemişsin."

"Pardon?" Tırnaklarımı bileğinin üzerindeki kola geçirerek alay ediyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda, on altı yaşındaydın, bir şişe içki içmiştin, sonra da onu şarapla kovalamıştın."

O kadar uzun zaman öncesini hatırlaması beni bir an için hayrete düşürdü. Benim için hatıralar en iyi ihtimalle belirsiz. Ama bunun yerine bir flüt daha alırken omuz silkiyorum ve "Görünüşe göre şimdi içmek için o zamankinden daha çok sebebim var" diyorum.

Yüzlerce insanın güldüğü, puro içtiği, içki içtiği ve bazılarının kim bilir hangi uyuşturucunun etkisiyle çoktan çıldırmış olduğu evin içinden geçerken kıkırdıyor.

Arka bahçede daha da fazla insan dağılmış durumda. Bikinili kadınlar ve gömleksiz erkekler havuza atlıyor ve havuzun etrafında tembellik ediyor. Diğerleri ise en güzel kıyafetlerini giymiş, yiyecek ve içecek tepsilerinin sunulduğu masalarda boş boş sohbet ediyor.

Crue'nun adamlarına bir bakış atıyorum, arkamıza yürürken pek de dikkat çekmiyorlar. Ama güvenliği olan sadece biz değiliz. Bir partide olmamıza rağmen herkes gergin. Atmosferde güç dalgalanıyor. Bu bana babamla katılmaya zorlandığım partileri ve on altı yaşında bile bana bakışlarıyla beni rahatsız eden tüm asi erkekleri hatırlatıyor. Ama Crue yanımdayken bana iki kez bakmayı düşüneceklerinden şüpheliyim. Ve bu bir uyarı olduğu kadar bir teselli de değil.

Sonunda kalabalığın arasından tanıdık bir yüz belirir. Dawson her zamanki bembeyaz takım elbisesini giymiş, kırklı yaşlarının ortasında görünen bir kadına eşlik ediyor. Torrisi olduğunu anlamak için adını bilmeme gerek yok. Keskin yeşil bakışlarıyla beni süzüyor ve sonra Crue'ya doğru ilerliyor.

"Crue, sonunda başardın," diyor gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Sonra bana dönüyor. "Duyduğuma göre aptal yeğenimin kefaletini ödediğin için sana teşekkür etmem gerekiyormuş."

Yeğeni. Yani Andreas'ın kız kardeşi. "Henüz kazanılmış bir dava değil. Ama evet, kendime güveniyorum. Rya Ricci." Elimi uzatıyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Kocanın adını almamak ne kadar da geleneksel değil." Bu yorum beni şaşırtıyor ama yüzüme yansımaya izin vermiyorum. Elini benimkine doluyor. "Francesca Torrisi. Umarım gecenizden keyif alırsınız. Her zaman görecek çok şey vardır." Crue'ya bakarken bakışlarında muzip bir pırıltı dans ediyor.

Bakışlarında huzursuz hissettiğim bir şey var. Bu hissi bastırıyorum. Hayır, Crue güçlü bir adam. Elbette insanlar bundan etkilenir. Ve bunun benim bir yanılgım olduğu için kendimden daha da nefret ediyorum çünkü umursamamalıyım.

"Benimle oturmaya ne dersin, Rya?" Dawson neyse ki dikkatimi çekti.

"Seni Andreas'a götürüyüm mi?" Francesca Crue'ya sorar.

Bakışları Dawson'la benim aramda gidip geliyor, dikenli bir his tenimde geziniyor.

Crue eğiliyor, yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. "Geri döneceğim prenses. Ben yokken partinin tadını çıkar."

Dawson bana dirseğini uzatıyor. Omzumun üzerinden Crue'ya bakmaktan kendimi alamayarak dirseği tutuyorum. Adamlarından sadece birinin onu takip ettiğini, diğerinin ise benimle ve Dawson'la kaldığını fark ediyorum. Tüm bunların ne kadar hesaplanmış olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama söz konusu Crue olunca, başka ne beklenebilir ki?

"Yeni arkadaşlar bulmalısın, bunun farkındasın, değil mi?" Dawson beni avlunun ortasındakilerden biraz daha تنها ve sessiz olan küçük bir masaya götürürken ona söylüyorum. Arkamızda hafif bir su fıskiyesi şırıldıyor, normalde bu sakinleştirici olurdu ama gürültü beni daha da sinirlendiriyor.

Flütünü benimkine şerefe sunarken kıkırdıyor.

Dawson'ı severim. Onda dikkat çekici ve sakinleştirici bir unsur var. Ama onu tehlikeli yapan da bu. Bu eğitimli bir dış görünüş. Crue gibi biriyle ilişkili olan Dawson gibi bir adam, soruların sorulmaması gereken bir yerden geliyor.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, arkadaşımın çok ama çok hoşlanıyor gibisin," diyor.

Alay ediyorum. "Vücudunu çok ama çok beğeniyorum."

Dawson bir an için sessizleşiyor, omzunun üzerinden bakarken bile düşünceli. "Sana aşık olduğunu biliyor musun?"

Derimde kızarıklık gibi bir his hemen tırmanıyor ve öksürüyorum, bir ağız dolusu şampanyaya daha katlanarak bir başkasına el sallıyorum.

"Crue gibi biri nasıl sevilleceğini bilmez," diyorum boş bardağı dolu bir bardakla değiştirirken.

Beni düşünüyor. "Buna itiraz edecek değilim. Ama bu tür etkinliklere kendisini bu şekilde temsil edecek hiç kimseyi getirmedi."

"Lütfen," diye hayıflandım. "Crue gibi adamların sorunu, bu etkinliklere herkesi getirebilmeleri ve yine de istedikleri kişiyle ayrılabilmeleri."

"Dirseğine kadınları takmış olabilir, ama etkinlik bittikten sonra hiçbirinin adını hatırlayan olmadı. Ve oğlum, onun bir tipi vardı."

"Bir tür mü?"

"Bilirsin işte. Karamel sarısı, açık renk gözler, güzel bir yüz." Bakışları benimkilerle kilitleniyor. Dawson'ın güzel olduğu gerçeğini tartışmaya gerek yok, ama imaları beni daha çok sinirlendiriyor.

Dawson, "Aşk ile kara sevda arasındaki farkı bildiğimi söylediğimde bana güvenin," diye ekliyor.

"Bunu bana anlattığını bilse seni öldürürdü."

Diğer partililere bakarken umursamazca omuz silkiyor. "O zaman sır saklamakta iyi olduğunu umalım. Bunu daha çok arkadaşım için yapıyorum çünkü sana sahip olamazsa bu şehri diri diri yakacağını biliyorum."

Crue Monti hakkında beni korkutan şey de bu.

Çünkü tam olarak bunu ve daha fazlasını yapabilecek güce sahip.

BÖLÜM 44

Crue

I Andreas'ın karşısında özel bir odada oturuyorum.

Deri koltuklarda uzanıyoruz ve bir sehpa var.

Aramızda kokain var. Yanımızdaki şöminede ateş çıkıyor. Onun arkasında dört koruma varken, benim sadece bir korumam var. Ve burası onun evi olmasına rağmen, arkama yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum, kontrol rahatça bende.

"Keyfinize bakın." Andreas eğilip bir fırt çekerken kokaini uzatıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Sattıklarınızdan zaten kârın bir kısmını alıyorum. Bunu denememe gerek yok."

Andreas bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Şu anki anlaşmamız ele almak istediğin bir konu mu?"

Omuz silkiyorum ve Torrisi viskisinden bir yudum alıyorum. Hoşuma gitmeyen keskin bir ısırtığı var. "Henüz değil. Başka bir konuya değinmek için geldim." Dişlerini gıcırdatmasını izliyorum. Beni hemen şimdi ve burada vurmaya hayal etmek onun için çok kolay olmalı. Ama büyük büyükbabamın daha önce ailesine sağladıkları ve benim de ona sağladıklarım olmadan o bir hiç olurdu.

cömertçe şimdi sahip olmalarına izin verin.

Bir puro yakıp jöleli saçlarını geriye tararken "Ne önemi var ki?" diye soruyor.

"İki hafta önce, işyerlerimden birinin önünde biri beni vurmaya çalıştı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bu New York'taki herhangi bir aileden de gelebilir. Geldiğinizden beri bazı tüyleri diken diken ettiniz," diyerek gerçekleri dile getiriyor.

Dostça olmayan sıkı bir gülümseme takındım. "O sırada yanımda yeğeninizin avukatı da vardı, o da bu süreçte ikincil hasar olabilirdi."

Bu gerçeği fark etmesi bir anını alır. "Bu Bayan Ricci'yle mi ilgili? Ona zarar gelmesini istemediğimi biliyorsun. Biz neden isteyelim ki? Yeğenimi içine düştüğü bu durumdan kurtarabilecek tek avukat o."

"Yine de izini sürdüğümde, Morpheus adında bir adam cinayeti Torrisi ailesinin işlediğini söyledi. Bunu bana onu kafasından vurmadan hemen önce söyledi."

Yüzünde bir farkındalık belirir.

"Yani şimdi bir çıkmazımız var."

Solgunlaşır ama ilaçların etkisiyle gözleri açılmaya başlar. Adamlarından biri silahına uzanır ama Andreas ellerini kaldırır. "Hayır. Buna gerek yok. Yemin ederim, o suikastı kimin düzenlediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bulup onlarla kendim ilgileneceğim."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Ah... ama bunun yeterli olacağını sanmıyorum. Karım olacağını düşünürsek, Bayan Ricci'den oldukça hoşlanmaya başladım."

Andreas yeşilin bir tonuna döndü.

"Bir haftan var," dedim, ayağa kalkarak. Ve hayatımda ilk kez diplomatik davrandım.

"Ne için bir hafta?" diye kekeliyor.

"Bana suikast düzenleyen kişinin kellesini istiyorum. Ayrıca imzalamanız için önümüzdeki yıl boyunca bu iğrenç viskiden elde edilen tüm kârın yüzde elli birini alacağıma dair bir belge göndereceğim. Ve tabii ki o depodan gönderdiğin uyuşturucuları da."

"Yüzde elli bir mi?" diyor, miktar karşısında şok olmuş bir halde.

"Ve eğer imzalanmazsa, ailedeki herkesi tek tek öldüreceğim. Kız kardeşini. Karını. Ve altı yaşındaki küçük Whinny ile metresini. Bu arada sevimli bir çocuk."

"Nereden biliyorsun-"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ve bence Bayan Ricci

"Bok kafalı yeğenin üzerindeki sıkı çalışması için cömert bir ikramiye."

Tesadüfen, bardağımı içindekilerle birlikte şömineye attım. Temas edince alevler patlıyor. Bana dönmesini bekliyorum. Bir aksiyonun gerçekleşmesini. Ama onun yerine, emirlerimi yerine getirmeleri için adamlarına bağırmaya başlıyor.

"Oh, bu arada." Kapıda oyalanıyorum. "Doğum günün kutlu olsun.
Umarım bir sonrakine yetişirsin."

BÖLÜM 45

Crue

“Y Bu kadar sarhoş olmasına izin mi verdin?” Dawson'a öfkeyle homurdandım.

Rya kendi kendine kıkırdıyor, elinde bir kadeh şampanya Elini. "Biliyor musun, bana hep bu etkinliklerde iyi bir kız olmam söylenirdi," diyor Dawson'a sanki sonsuza dek arkadaşmışlar gibi. "Çok fazla konuşma. Dik otur. Saat 10'da odanda ol. Eğer bir ses duyarsan, korumanın arkasına saklan." Beni işaret ediyor ve homurdanıyor. "Ama yanında her zaman ciddi şekilde sinirli bir Monti varken korumaya ne gerek var ki? Yani, cidden, ona bir bakın. Her zaman limon ısırılmış gibi görünüyor."

Dawson'a sadece bakışlarımla samimi bir ölümü garanti ediyorum. İçkiyi ondan zorla almaya çalışıyor. "Alınma ama o istemediği halde nasıl onu bir şey yapmaya zorlarsın?"

Onu bana teslim etti. Kahretsin, en azından hala kendi başına ayakta durabiliyor. Sayılır.

"Zihinsel bir çöküş mü yaşıyorsun?" Ona soruyorum.

Dik duruyor. Bakışları üzerimde ölümcül bir ciddiyetle. "Bilmiyorum, belki yine regl olmuşumdur."

Dawson kıkırdamasını hızla keserken sırıtışını zar zor gizliyor.

"Dawson," diye homurdanıyorum.

"İşin zor Crue. Hakkını vermeliyim." "İşemem lazım," diye anons ediyor Rya.

Sessiz bir dua ile başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve nefesimin altında lanet okuyorum. Yapmış olabileceğini düşündüğüm onca şey arasında bu onlardan biri değildi. Davranışına göz yumacak da değildim. Ve onun eğlencesini bölmeye cüret eden herkesi kesinlikle keserdim.

"Crue, beni tuvalete götür," diye sızlanıyor, dirseğimi tutuyor.

Rya'nın bu yönüyle hiç ilgilenmedim.

Ve onu çok içerken gördüm.

"Ne kadar içti?" Dawson'a sordum. Üç şişe şampanyanın kalıntılarına bakıyor.

"Sadece dört bardak içtim," diyor.

"D ve M-ing yapıyorduk," diyor Rya, sanki dile getirilmemiş bir soruyu yanıtlıyormuş gibi.

"Tamam prenses." Onun bu haline gülmemeye çalışıyorum çünkü parçalanmış Rya... sevimli mi? Bu zehirli cadalozu tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime.

"Bu kadını tuvalete götüreceğim, sonra gideriz." "Hayır, gitmek istemiyorum." Surat asıyor.

Dawson başka bir gülümsemeyi gizliyor. "Siktir git, Dawson."

Francesca bize yaklaşırken o da izin istiyor. Rya'yı evin arka tarafında ve havuza en yakın olan özel banyoya götürüyorum. Müzik odayı dolduruyor.

Banyoya girdiğimizde hayranlıkla, "Ne güzel bir küvet," diyor. "Bana aldığın banyo bombalarını hatırlıyor musun? Onları atmıştım."

Tökezleyerek tuvalete gidiyor ve oturmadan önce külotunu indiriyor. "Vay canına Rya," diyorum diğer tarafa bakarak.

"Oh, bu kadar garip olma. Herkesin işemesi gerekir."

Kıkırdıyorum. Emin olduğum tek şey, bu cadalozu nihayet karım yaptığımda -ve onu karım yapacağım- kesinlikle eğleneceğim. Onun bu yönünü görmek ne kadar tuhaf. Avukatın ve takım elbisenin ardında, bu ateşli ruhun hala özgür bırakılmak istediğini düşünüyorum. Elimi kabul ettiğinde ona sunabileceğim bir şey.

İşini bitirir ve sonra ellerini yıkar. Rya aynada kendine bakar, saçlarını istediği gibi dökülene kadar bir yandan diğer yana tarar.

Arkasından yaklaşıyorum, kolumu beline doluyorum ve aynada onunla göz teması kuruyorum. Sarhoş bakışları, ayık Rya'nın sakladığı her şeyi vaat ediyor. Ama burada, tam yüzeyde, kaçmak için kenarlarından sızan bu vahşi, güzel versiyonu var.

Peki ona dünyayı verebilecekken neden teklifimi kabul etmiyor?

BÖLÜM 46

Rya

“W "Seni eve götürmeliyim." Sesi sanki her santimi yanıyormuş gibi vücudumu tırmıklıyor. Sıcak ve ona muhtaç. O içkilerin hepsini içtim.

Gece, çelişkili duygularım yüzünden daha da sinirlendim. Ona her baktığımda, ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda bir sonraki nefesimmiş gibi ona ihtiyaç duyuyorum. O benim kişisel eroinim gibi.

Ama birlikte olmamızdan iyi bir şey çıkmayacak.

Bu anda... geçmiş ya da gelecek yoktur... sadece şimdi vardır.

Crue ile hep böyle hissediyorum. Sadece şu ana odaklanmak istiyorum, ertesi gün sonuçlarıyla kendimi lanetliyorum.

Kollarında dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Bunu yaptığımda aletin sertleştiğini hissedebiliyorum. "Dokunuşumu seviyorsun," diyorum flörtöz bir gülümsemeyle.

"Senin o pis dudaklarını seviyorum," diye itiraf ediyor parmağını dudaklarımdaki kırmızıyı ovmak için kaldırırken.

"Bu dudaklar mı?" Dizlerimin üzerine çökerken fısıldıyorum. Elimi sikinin ağırlığı altında kıvrıp serbest bırakmadan önce kemerini ustalikle çözüyorum. Çok güzel ve davetkâr. Her şeyiyle Crue-ilahi, hayattan daha büyük ve lezzetli.

Dudaklarımı sikinin etrafına doluyorum, onu içime alırken tuzun hafif tadı tat alma tomurcuklarımda üzerinde yükseliyor. Dişlerimi etinde gezdiriyorum ve o tıslıyor. Sikiindeki nabız dilimin üzerinde zonkluyor.

Verdiği his ve tat hoşuma gidiyor.

Ellerini saçlarımda düğümlemeye çalışıyor ama ben onları tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum. "Sana söyleneni yapacaksın."

Crue boğazımı kavırıyor ve beni kendi seviyesine çekiyor. Zar zor nefes alabiliyorum ama onun ödülünü arzuluyorum.

"Bana bir şey yapmam söylenmiyor."

Aletini yumrukluyorum ve başı hafifçe geriye düşüyor. Diğer elimi sanki onu bir sırra davet ediyormuşum gibi yanağına koyuyorum ve dudaklarına karşı "Ama benim için yapacaksın" diyorum.

Gözleri bir uyarıyla parlıyor. "Dikkatli ol prenses." Eli elbisemin üzerinden beni kavıyor ve zeki parmakları onun için çoktan canlanmış olan tatlı noktamda dans ediyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor. "İyi seks, tabii ki," diye mırıldanıyorum.

"İlk ikide olduğum için mi?"

Dilimi ağzımın içine sokuyorum. "Hâlâ bunun için çabalıyorsun, ha? Belki biraz daha pratik yapman gerekiyordur."

Gülümsemesi yavaş ve şehvetli. "İstediğin kadar pratik yapabiliriz." Birden midemde mide bulandırıcı bir girdabın farkına varıyorum. Yüzü düştü. "Prenses, sorun nedir?"

"Kendimi hasta hissediyorum," diyorum, birden panik içinde. "Gerçekten hasta gibi." "Ne yap-"

Onu yolumdan yeterince hızlı çekemiyorum ve ayakkabılarına kusuyorum, sonra da sürünerek tuvalete geri dönüyorum. Bugünkü davadan sonra buraya geldiğimde yemek yemeye fırsat bulamadığımı fark ettim. Ve üç ya da daha fazla şişe şampanya benim arkadaşım değil.

BÖLÜM 47

Crue

S Sikime kusmayı kıl payı kaçırdı. Oldukça berbat şeylerin bir parçası oldum ve kendi payıma düşen kan ve vahşetle uğraştım. ama bu -çükümün dışarıda olması ve birinin ayakkabılarıma kusması- yeni bir şey. Ve bir daha asla tekrarlamak istemediğim bir şey.

Başparmağımı omzuna sürterken başı kucağımda yastık gibi duruyor. Şoförüm tüm bu süre boyunca bakışlarını yoldan ayırmadı. Otele dönmek yerine, onu dairesine götürüyorum.

Onu evime geri götürmek istiyorum ama annem, Angel ve Dominic'in telaşını görünce, ona talep ettiği şeyi vermeye karar veriyorum... rahat bırakmaya.

Ona ne zaman bağlandığımı merak ediyorum. Şimdiye kadar sadece saplantıyı biliyordum ve hala kendime bunun sadece bu olduğunu söylüyorum. Ama Rya'nın kıvrak zekası ve bu geceki gibi durumlar beni eğlendiriyor. Ve vücudu beni acımasızca çıldırtıyor. İlk kez tadına baktığımda, bir daha duramadım.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama Rya'nın yanımda olmaması bir seçenek değil.

Ve böyle bir seçeneğe sahip olduğunu hissetmesi için fazla zamanı kalmadı. Ama şimdilik uyumasına izin vereceğim.

BÖLÜM 48

Rya

T Bugün, ciddi bir baş ağrısı ve önceki geceye dair belirsiz anılarla uyandım. Kendi kendime şikayet ettim. *Ne yapıyordum ben? Düşünüyor musun?* Gardımı böyle düşürmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dawson'ın yanında kendimi güvende hissettiğim için miydi? Ya da belki gerçekten zihinsel bir çöküş yaşıyorumdur.

Crue'nun hayatıma tekrar girmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ve o zamandan beri kaostan başka bir şey olmadı. Kukum pişmanlıkla zonkluyor. Sadece ona teslim olmakla kalmadım, aynı zamanda bunu ben başlattım. Ve hala biriyle yatamadım.

"Öldür beni şimdi," diye mırıldanıyorum yastığıma.

Angel elinde bir bardak meyve suyu ve yanmış tost gibi kokan bir şeyle odama girerken, "Sanırım akşamdan kalma olmak bu işi oldukça iyi yapıyor," diyor.

Başım zonklayarak onunla tostun arasına bakıyorum. "Yemek pişirme becerilerinin gelişmediğini görebiliyorum."

"Kapa çeneni." Ben yatak başlığına yaslanıp dizlerimi göğsüme çekerken o gülerek paytak paytak ilerliyor ve yatağımın ucuna oturuyor. Hızlı bir girdap başka bir mide bulandırıcı dalgayı teşvik ediyor.

"Vay canına, seni on beşinci doğum gününden beri bu kadar sert görmemiştim ve bir şişe votkanın tamamını içmiştik."

Bu anı bir kez daha mide bulantısına yol açıyor.

"Bu sefer özellikle kaçtığın şeytanlar var mı?" diye soruyor.

İkimiz de neden kaçtığımı biliyoruz. "İblislerden değil. *Bir* iblis," diye düzeltiyorum meyve suyu bardağını alırken.

"Şey, aynı iblis bütün gece seninle ilgilendi. Ve eminim ki ben onun yerini almak için geldiğimde o ayakkaııları yaktı. Bazı işlerle uğraşmak zorunda kaldı."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Yarın mahkemede hissetmek istediğim şeyin tam tersi bu."

"O zaman bir Netflix günü yapalım ve dışarıdan yemek sipariş edelim." Beceriksizce ayağı kalkıyor, kalkarken de sırtını tutuyor. Onu ne kadar çok görürsem, o kadar ağır hamile görünüyor.

"Gitmene sadece bir hafta kaldı, ha?" Ve onun gideceğini bilmek beni üzüyor. Onun burada olmasına alışmışım.

"Şimdi bana duygusal davranma." Angel gülüyor.

"Akşamdı kalmayken bile," diye söz veriyorum.

Duygusallık bana göre *değil*. Yine de battaniyeyi kaldırdığımda Crue'nun bir kez daha baş harfinin yazılı olduğı halhalı bileğıme doladığı ortaya çıkıyor. Bu duygusallıktan çok, tartışılmaz bir sahiplenme.

BÖLÜM 49

Rya

A Jüri ve yargıç davayı kazanmama karar verirken saf adrenalin dalgası üzerime çöküyor. İşte bu yüzden bu işi seviyorum. Bu takdir en iyisi yüklü maaş çekiyle birlikte.

Her zaman olduğu gibi dinlenme zamanı gelecek, ama nedense bu galibiyet beni her zamankinden daha fazla heyecanlandırıyor. Bu dava için çok çalışıyordum ve Crue'yla birlikte hayatımın ne kadar kaotik olmasına rağmen kazandım. *Yine kazandım.*

Soruları alçakgönüllülükle yanıtladım ve gazetecilere davaya olan bağlılıkları için teşekkür ettim ve şimdi ofisimde Andreas ve Matteo'nun karşısında oturuyorum. Neyse ki ikisini de iki gece önceki partide görmemiştim. Bu bir şeyi değiştirmede. Bu öğleden sonra itibariyle Torrisi ailesiyle işim bitti.

"İşte bu. Ben özgür bir adamım," diye kutluyor Matteo.

Tırnağımı düşünceli bir şekilde masaya vuruyorum. "Sadece berbat etme."

Andreas son görüşmemizden beri sessiz. Bana bakışına bakılırsa, sanki ikinci bir başım çıkmış gibi. Şu anda yeğenine acınası bir şekilde bakmasının aksine, çok daha neşeli olacağını düşünmüştüm.

"Hadi Andreas Amca, bu harika değil mi?" Matteo soruyor.

"Öyle. Elbette öyle," diyor Andreas, sersemliğini üzerinden atarak. "Yardımlarınız için teşekkür ederim Bayan Ricci. Bundan sonra size sorun çıkarmayacağız."

Elini sıkıyorum, sözleri biraz kafamı karıştırıyor. "Eğer hizmetlerime ihtiyacın olursa, parasını ödeyeceğini biliyorsun," diye şaka yapıyorum.

Yüzü solmuş gibi görünüyor. "Hizmetlerim ucuz olmadığı için," diye açıklıyorum, elimi geri çekerken kendimi garip hissediyorum.

"Oh, elbette." Yeterince kibar bir gülümseme sunuyor. "Borçlu olduğum son tutarı bu öğleden sonra yatıracağım. Benden ya da Torrisi ailesinden istediğiniz bir şey olursa, lütfen istemekten çekinmeyin."

"Okaaay," diyorum, davranışları hâlâ kafamı karıştırıyor. *Yine kendi ürününden çok fazla mı çekti?*

"Hadi Matteo, Bayan Ricci'nin daha fazla vaktini almayalım." Yeğenini ensesinden tuttuğu gibi ite kaka ofisten dışarı atıyor ve peşinden kaçıyor. Matteo da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Tamam, ilk kez bir davayı kazandıktan sonra ofisimden kaçan biriyle karşılaştım.

Telefonumdan bir ping sesi geliyor. Kontrol ediyorum ve Crue'dan yeni bir e-posta ve annemden okunmamış bir mesaj olduğunu görüyorum, bu yüzden önce annemden gelen mesajı okuyorum.

Anne: Kazandığın için tebrikler, tatlım! Aklıma bir fikir geldi. Birkaç haftalığına İtalya'ya dönmem gerekiyor. Sen de benimle gelmelisin. Yeni terfini kabul etmeden önce biraz dinlen.

İTALYA MI? Bu rastgele bir davet ve annemin İtalya'da ne işi olduğunu merak ediyorum.

E-postalarımı kontrol ediyorum.

*Sevgili Bayan Ricci,
kazandığınız için tebrikler. Kutlayacağız.*

Buna göre.

*Seni yedide alırım. Ayakkabılarımı
mahvettikten sonra en azından bunu
yapabilirsin.*

Geç kalmayın.

Cevap
ver.
Crue

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen ekrana bakıp gülümsedim. Ama siki rüzgârda sallanırken ayakkabılarına kustuğumda Crue'nun yüzünü görme düşüncesi çok komik. Ve doğrusu, şimdi ona nasıl hayır diyebilirim ki? En azından, bu küçük günahı telafi etmesi için ona bir gece daha verebilirim. Ama tabii ki her zamanki gibi cevap vermedim. Crue Monti'nin her zaman sözünü tuttuğunu bilerek.

İzin almadan, saat yedide kapımda olacak. Ve ben geç kalacağım.

BÖLÜM 50

Crue

W Kanepede otururken başka bir haber kanalını izlemeyi bitirdim. Son haftalarda sık sık yaptığım bir şey, böylece Rya ekranda. Kazanacağını biliyordum ama gözlerinin kazanmanın verdiği adrenalinle dans edişini görmek beni gururlandırıyor. Ateşi alev alev yanıyor ve bu güçlü kadını önümde dizlerinin üzerinde hayal ettiğimde beni çok sertleştiriyor.

"Artık içeri gelebilirsin." Dominic'in bana katılmasına izin veriyorum. Televizyonu kapatırken bir zafer purosunu yakıyorum.

"O zaman kazandı?" Dominic içeri girip evrakları masama fırlatırken soruyor.

"Doğal olarak," diyorum puromun etrafında.

Belgeleri inceledim. Bir rapor Slimy Jim'den. Rya'nın annesi onun hizmetlerine ihtiyaç duymaktan vazgeçmiş. Bu pek iyi olmadı. Meraklı bir zihne sahip çoğu kişi tatmin olana kadar cevap aramaktan vazgeçmez. Ve Rya'nın annesinin bir şeyi bırakacak bir tip olduğundan çok şüpheliyim. O ve Rya'nın bu anlamda birbirlerine benzediklerini doğrulayabilirim. Ama belki de tam olarak kim olduğumu anladığında, benim gazabım da dahil olmak üzere başa çıkamayacağı hiçbir şeyi deşmemenin en iyisi olduğunu düşündü. Ne de olsa akıllı bir kadın.

İkinci belge seti bir süredir beklediğim belgelerdi. "Yani şimdi hepsi hazır mı?"

Dominic cevap veriyor, "Evet. Geri sayım başladı. Burada aileler arasında kesinlikle bir heyecan yaratacak."

"O zaman hasar kontrolünde en iyisi olduğum için şanslıyım. Bazen de en iyisi her şeyi silip süpürmektir, böylece geriye kurtarılabilecek ya da ezilecek bir şey kalmaz." Bir keresinde Torrissi ailesiyle bu hatayı yapmıştım. Bazen,

Bir kafayı kesmek yeterli değil. Hepsini kesmek zorundasınız. Partiye katılmam, onlardan istediğim her şeyi almamı sağladı.

Üçüncü rapora geçiyorum.

Dominic'in bakışları üzerine düşer. "Bunu yapacağından emin misin?"

Kibirli bir gülümseme takınıyorum. "Başka seçeneği yok."

BÖLÜM 51

Rya

A Beklendiği gibi, Crue tam zamanında geldi. Ve ben geç kalmak için on beş dakika daha koltuğumda oturmayı seçtim.

Şoförü selamlayıp arka koltuğa geçtiğimde Crue'nun öfkeli olduğunu görebiliyorum. "Prenses," diye homurdanıyor.

"Evet?" Tatlı tatlı sordum.

"Orada oturmuş televizyon mu izliyordun?"

"Tabii ki hayır. Giydiğim şey hakkında ne düşünebileceğinin çok farkındaydım." En iyi sahte surat ifademi takınıyorum. "Beğenmedin mi?"

Boynumun arkasından tutup beni kendine çekiyor, hırıltısı ağzımda sıcak bir parıltıya dönüşüyor. "Sana geç *kalmamanı* söylemiştim."

"Ve sana beni rahat bırakmanı söylemiştim."

"Hmm," diye mırıldanıyor, ceza olarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dili sıcak ve ağır vuruşları bana o uğursuz dilin vücudumun diğer kısımlarına neler yapabileceğini hatırlatıyor.

Dairesine varmamız uzun sürmüyor ve o yavaşça çekiliyor, vücudum şikayet içinde titriyor.

Elini tutuyorum. "Biraz bekleyemez miyiz?" diye soruyorum hevesle, başladığı işi bitirmesini istiyorum.

"Geç kalmamalıydın," diye azarlıyor dışarı çıkıp kapımı açmak için arabanın etrafında dönerken.

Ağzım açık kaldı. *Bana hayır mı diyor?*

Elimi tutuyor ve beni asansöre götürüyor, orada bir anahtar yerleştiriyor ve ardından çatı katı için düğmeye basıyor. Arkamda duruyor, elleri belimde, beni kendisine doğru tutuyor. Boynuma öpücükler konduruyor.

ve saçımı yolumdan itiyor. Kapılar açıldığında iki kadının orada durduğunu görüyorum. Biri Angel, diğerini tanımıyorum.

"Anne," diyor Crue, hâlâ bana tutunarak.

Kanım donuyor.

Annesi bana uzanıyor ve beni Crue'nun elinden çekip alıyor, ben de onu takip ederek -daha çok sürükleyerek- mutfığa giriyorum.

"Geç kaldın," söylediği ilk sözler. Ve Crue'nun dakiklik ihtiyacını tam da bu kişiden aldığı izlenimine kapılıyorum.

Görünüşe göre yemeği çoktan pişirmiş ve şimdi de son rötuşları yapıyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Angel yanıma gelerek, "Monti Anne işlerin zamanında yapılmasını sever," diye açıklıyor. "Gelebilmenize çok sevindim. Sadece birkaç günümüz kaldı ve Monti Anne bunca zamandır seninle tanışmak istiyordu." Crue'ya doğru keskin bakışlarım ona bu şekilde pusuya düşürülmekten hiç de rahatsız olmadığımı hatırlatıyor.

"Onunla tanışana kadar bu kadar uzun süre bırakmamalıydın." Bayan Monti üzerinde sos olan tahta bir kaşığı Crue ve bana doğru sallıyor. Oğluna mı yoksa ikimize birden mi kızdığından emin olamıyorum.

"Sizinle tanışmak zorundaydım. Oğlum uzun zamandır seninle evlenmeyi planladığını söylüyordu. Sözünü tuttuğunu gördüğüme sevindim. Ve bu kadar güzel olmanıza sevindim, daha azını beklediğimden değil. Demek istediğim, oğlumun harika bir zevki var. Annesine çekmiş," diyor.

Göğsümdeki o daralma hissi sürünürken kanım donuyor. Tek duyduğum şey *benimle evlen*.

"Biz evlenmiyoruz," dedim ona. Ve herkese bu gerçeği ve bu konuda benim de söz hakkım olduğunu hatırlatmak için sert bir bakış atıyorum.

Sosu karıştırmayı bıraktı ve gözlerini bana dikti. "Evlilik yok mu?" Angel'a döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

"I-"

"Rya'yı kızdırma anne," diyor Dominic mutfığa girerken. "Bu onun bizimle ilk gecesı." Dominic bir kolunu bana doluyor ve beni içeri çekiyor. "Onu korkutmak istemeyiz. Crue bu konuda tek başına iyi iş çıkarıyor."

Crue karanlık bir sesle, "Ellerini onun üzerinden çek," diyor.

Annesi ve Angel tabakları masaya taşıırken Dominic kolunu bırakır. Crue'nun arkamdan belime sarılmadan önce yaklaştığını hissediyorum.

"Bu çok garip. Beni uyarmadan bu duruma sokmaya nasıl cüret edersin?" diye sessizce ona çıkıştım. Davayı kazanmamı kutlayacağımızı söylediğinde, şık bir akşam yemeği ve harika bir seks olabileceğini düşünmüştüm. Ailem tarafından bombardımana tutulmayı değil. Angel'ı görmekten şikâyetçi olduğumdan değil, ama annesi tamamen farklı bir hikâye.

"Bu durumun garip olduğunu mu düşünüyorsun? Bu, ben sertleşmiş sikime silah dayamışken annenin içeri girmesinden daha mı kötü?"

"Bu aynı şey değil." Onu görebilmek için arkamı döndüm. "Onun geleceğini bilmiyordum. Annenle buluşacağımı biliyordun."

"Babamla tanışamazsın çünkü onu ben öldürdüm."

Beni çekip herkesin çoktan oturmuş olduğu masaya doğru sürüklerken nefes nefese kalıyorum. Benim için bir sandalye çekti ve oturdum. Bazı yemeklerin vejetaryen olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Yemeğin önüne oturana kadar aç değildim. Günün heyecanından yemek yemeye fırsat bulamamıştım. Crue bana sarımsaklı ekmek tabağını uzatıyor, benim için biraz makarna hazırlamaya başlıyor ve sonra kendisi için de aynısını yapıyor.

Crue'yu bu kadar insani bir şey yaparken görmek garip. "Şarap?" diye soruyor annesi.

Midemde mide bulandırıcı bir girdap başlarken elimi o kadar hızlı kaldırıyorum ki herkesin dikkatini çekiyor. "Şarap içmeyeceğim, teşekkürler."

Crue kıkırdayarak annesinden şarabı alıyor ve onun yerine kendine bir bardak dolduruyor. "Rya hafta sonu biraz fazla kaçırdı."

"Şarap içmeyen bir İtalyan kadın-" "Anne."

Dominic bakışlarıyla onu dümdüz eder.

Gülümseyerek hemen canlanıyor. "Peki Rya, yakında eve dönmeyi düşünüyor musun?"

Tanrım, ne güzel bir gece geçireceğiz. Yemeğimi yemeye başlıyorum ve annesinin sorusu üzerine ağzımı kapatıp cevap vermeden önce odada gerginlik dalgalanıyor: "Hayır," diyorum ve bunu açıkça ifade ediyorum.

Bakışları doğrudan Crue'ya yöneliyor ve oradaki yargıyı hissediyorum.

"İşler nasıl?" Angel konuyu değiştirmeye çalışarak bana soruyor. "Görüyorum ki Torrisi davasını kazanmışsın. Bu çok büyük bir şey!"

"Bir gün çocuk sahibi olmayı planlıyor musun?" Crue'nun annesi başka bir soruyla araya girer.

"Anne," diye azarlıyor Crue.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sonra meydan okuyan bir ısırık daha alıyorum. "Onunla

evlenemezsin," diye anons ediyor annesi.

Bu sefer kanım kaynıyor. "Onunla evlenmeyeceğim."

"Güzel." Başını salladı.

"Rya," diyor Crue.

Çatalımı yere bıraktım. "Tuvaleti kullanmam gerek. Angel, bana nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Tuvaletin nerede olduğunu zaten biliyorum ama yine de beni mazur görüyor. "Tabii ki." Ayağa kalkıyor, kalkarken karnını tutuyor. Oradan yürüyoruz.

Mutfakta İtalyanca tartışıklarını duyuyorum. Her kelimesini biliyorum. Akıcı bir şekilde konuşuyorum.

"Beni buradan çıkar," diye yalvarıyorum, kolunu tutarak.

"Huysuz biri gibi görüldüğünü biliyorum ama inanın o iyi bir kadın. Sadece duygusal çünkü ilk torununu doğuruyor ve şu anda Crue'nun üzerinde İtalya'daki ailelerin büyük bir baskısı var. Söyleyecekleri konusunda endişelenmeyin."

"Ben değilim. Bu yüzden ayrılmak istiyorum. Sadece seks olması gerekiyordu," diyorum.

Onu.

"Ve bunu bildiğinden emin misin?" diye soruyor, kapıya doğru yürürken. Asansör. Bir kod giriyor ve kapılar açılıyor.

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettim," diye çıkışıyorum ona.

Kocaman açılmış gözlerini görünce hemen özür diledim. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim-"

"Sorun değil. Sana beş dakika avans vereceğim. Ama telefonu asansör kullanıldığı anda onu uyaracaktır. Size daha fazla zaman kazandırmaya çalışacağım."

Bu sefer ona minnettar bir şekilde sarıldım.

Çünkü, lanet olsun, yine kandım.

Ben ve Crue arasındaki bu ileri geri. Bu sürekli dans.

Ve kendimi bir kez daha kaçarken buldum.

BÖLÜM 52

Crue

M Angel odaya geri dönerken telefonun sesi duyuldu. Yanıma gelip omzuma dokunuyor. "Bebek tekmeliyor. İşte, hisset. " O Elime uzandı ve karnının üzerine koydu. Orada garip bir şekilde oturup bekliyorum. "Oh, durmuş olmalı." Koltuğuna dönmeden önce kıkırdıyor ve "Rya uzun sürmez" diyor. Ve bunu söylerken yüzü kızarıyor. Telefonum tekrar bipliyor ve bu kez kontrol ettiğimde asansöründen gelen bir bildirim olduğunu görüyorum. Başımı kaldırıp Angel'ın sinirli bir şekilde yüzünü yiyeceklerle doldurduğunu görüyorum. Ve işte o zaman ekranımda Rya'yı görüyorum.

Asansör ve dışarıda bekleyen taksiye doğru yürür. "Angel?"

"Ne? O benim arkadaşım."

"Ne oldu?" diye soruyor annem.

"Müstakbel karımı korkuttun, olan bu," diye homurdandım ona.

"O seninle evlenmeyecek. O Amerikan rüyası olan zenginliği ve çalışmayı istiyor. Senin istediğini istemiyor."

"Onu kabul edeceksin anne, yoksa seninle de ilişkiyi keserim."

Sandalyeden kalkıp asansöre doğru ilerliyorum, Dominic de hızla peşimden geliyor.

"Belki de bu o kadar akıllıca değildir. Bu fikre henüz ısınmadı ve zaman daralıyor."

"Ondan başka kimseyle evlenmek istemiyorum," diyorum. "Anlıyorum, istiyorum. Ama-"

"Aması yok, Dominic. Eğer ona sahip olamayacaksam, *hiç* evlenmeyeceğim!"

Dominic patlamam karşısında şaşırmış görünüyor ve annem pervasızca araya giriyor. "Küçük bir Amerikan özentisi yüzünden tüm gelenekleri yıkmayacaksın."

"Onun hakkında konuşma şekline dikkat et. Yakında ondan emir almaya başlayacaksın."

Annem alay ediyor ve kollarını kavuşturuyor. Kendisinin o genç, ateşli versiyonu her zaman ön plana çıkar. "O kadın aile ismimizin bir parçası olmak istemiyor."

"Crue." Sanki Dominic yalvarıyor ve dikkatimi annemizden uzaklaştırıyor. "Kararın hepimizi etkiliyor."

Bakışlarım onun üzerinde daralıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sizin için ne kadar çok şey yaptım?"

Annem ses tonumdan irkildi.

Angel geri çekilir, destek için duvara yaslanırken elini karnına koyar.

Onlar için ne kadar çaba sarf ettiğimin farkında olmayabilirler, ancak kimsenin ne yapacağımı dikte etmesine izin vermeyeceğim, özellikle de katkılarımin sağladığı zenginlik ve yaşam tarzından asla hayal kırıklığına uğramadıklarını düşünürsek.

"Ricci kadınıyla evleneceğim!" Bağırıyorum, kararlıyım. "Koşamasın diye bacaklarını kesmek zorunda kalsam bile."

Ben odadan çıkarken Angel'ın nefesini duyuyorum.

Ailemin bana karşı gelmeye cüret etmesi, hatta kararıma karşı çıkması beni çok öfkeliendiriyor.

BÖLÜM 53

Rya

E İçimdeki her Şey evime dönmek istiyor ama Crue nerede yaŐadığımı ve içeri naŐıl gireceğini biliyor. Ve Şu anda, onlardan uzak durmam gerekiyor.

Ona ihtiyaım olduğunu düşündüren sihirli eller. Ya da daha kötüsü, onu istediğimi ve başka kimseyi istemediğimi.

Monica kapıyı açıyor, beni görünce rahatlamış görünüyor.

"I-" Sarılmak için beni kendine çekerek sözümü kesti. Ona izin verdim ve orada garip bir Şekilde durdum. Dürüst olmak gerekirse, nereye bakacağını bilemeyeceğı bir yere gitmem gerekiyordu ve tek düşüncem buydu.

"Mesafemi koruyordum. Sana zaman tanımak istedim. Ama dostluğumuzun galip geleceğine inancım vardı." Gülümsüyor, elleri hâlâ üzerimde.

"Bu bir hataydı," diyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Gitme, lütfen." Beni tuttu, ben de geri çekildim.

"Dokunma bana."

"Neden buradasın?" diye

soruyor. "Birinden kaçmaya

Çalışıyorum." "Crue," diyor.

Ona Şüpheyle bakıyorum. "Hâlâ beni mi gözetliyorsun?"

Kadın başını sallar. "Hayır, ama seni almak için burada olduğunu

biliyorum." "Beni almaya mı?"

"Sanırım öyle. Evdeki herkes senin onun olduğunu biliyor."

"Ben onun muyum?" Kafam karışmış bir Şekilde sordum.

"Evet." Başını sallıyor. "Babanı bunu öylece kabul etmeyeceğın konusunda uyardımŐım ama ben ne bilirim ki?" Omuz silkiyor.

"Gitmem gerek."

"Kal. Lütfen. Seni burada bulamaz."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama burada kalmak onu affettiğim izlenimini veriyor ve bana bu kadar uzun süre yalan söylediği için onu affetmiyorum. Bana gerçeği söylemek için birçok fırsatı vardı.

"Seni rahatsız etmeyeceğim. Kanepeyi alabilirsin. Zaten yatmaya gidiyorum." Kapısını açıyor, içeri bakıyorum ve hangisiyle yüzleşmeyi tercih edeceğimi düşünüyorum - onunla mı Crue'yla mı? Daha az kötü olanı, onu seçiyorum. Bana gülümsüyor ve kapıyı hızla arkamdan kapatıyor.

Dairesi hiçbir şekilde değişmedi ama artık her şey farklı geliyor. Daha altı hafta önce buradaydım, dışarıdan yemek yiyip şarap içiyordum.

Yedek battaniye ve yastıklarının bulunduğu dolaba doğru yürüyor. Evinin etrafındaki fotoğraflara bakıyorum. Bazıları ailesiyle birlikte. Ya da sözde ailesiyle. Arkadaşlığımızla ilgili bu yalanın ne kadar derin olduğunu merak ediyorum. Bana söylediği her şeyin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

"Merak ettiğin buysa onlar benim gerçek ailem," diyor battaniye ve yastığı sehpanın üzerine atarken. Çekyata dönüşen kanepeyi çekmeye gidiyor ama modasının geçtiğini ve bir numarası olduğunu çok iyi biliyorum.

"Yardım edeyim," diye teklif ediyorum, sonra yerine oturana kadar kapıyı açıyoruz.

Ben sessizce yardım ederken o ellerini fırçalıyor ve yatak takımını giyiyor. Onu.

"Bu arada babandan para almayı bıraktım."

Oh, güzel, bu tam da bu gece istediğim konuşma. "Bu çünkü arkadaş olmayı bıraktık."

İç geçirdi. "O kısmı babana söylemedim çünkü seni hâlâ arkadaşım olarak görüyorum."

"Bugünlerde pek çok insan ipucu almakta zorlanıyor gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Evet, şey... Crue Monti peşindeyse, arkadaşın olmaya çalışmam endişeleneceğin en son şey olur."

Çarşafı çıkarmayı bırakıyorum, babamdan ve Crue'dan -hayatımda kasıtlı olarak uzaklaştığım ve onu bilerek bu konunun dışında tuttuğum iki güçlü adamdan- bu kadar rahat bahsetmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Ve başından beri biliyordu.

"Crue'nun o gece orada olacağını biliyor muydun... doğum günümde?"

"Hayır" diyor ve gözlerini bana diyor. Yalan söylemiyor. Bunu anlayabiliyorum. Çarşafımı yan tarafımdaki köşeye asmamı bekliyor. "Ama yakında yola çıkacağını biliyordum. Zaten şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Görünüşe göre yıllardır burada."

Bunun üzerine dondu kaldı.

"Bu kadarını bilmeseydin, boktan bir casusluk yapardın."

"Kapa ç en e n i ." Bana bir yastık fırlatırken gülüyor. Yakalıyorum, hala onunla nasıl etkileşime girmem gerektiği konusunda çelişkideyim.

"Burada kalmam seni affettiğim anlamına gelmez."

"Affedecek bir Ricci hiç tanımadım." Gözlerini deviriyor.

"Ailemi iyi tanıyorsun o zaman?"

"Hayır, ama babam sizinkini biliyor. Bütün bu anlaşma böyle ortaya çıktı. Babamın ona bir iyilik borcu vardı ve ben de çapraz ateşe sürüklendim."

Bunun nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyorum. *Bu yaşlı adamların kızlarıyla ilgili vaatlerde bulunmaları da neyin nesi?* Lanet olsun, kendin yap.

Battaniyeyi çekmeye başladık. "Ama Rya, bilmeni isterim ki bu her zaman böyle değildi. Başlangıçta bu yüzden neredeyse senden nefret edecektim. Ama sonra senin normal biri olduğunu fark ettim."

Buna gülüyorum. Soyadımı biliyordu ve beni hâlâ normal görüyordu. Belki de bu arkadaşlıktaki tek kuruntulu kişi ben değildim.

"Sana yalan söylediğim için affedilemeyeceğimi biliyorum ama bunu telafi etmeye çalışacağımdan eminim." Yastığını yere atar.

İç çektim. Bu gece çok fazla iblisle savaşılmış ve onlardan kaçmıştım. "Monica, son altı hafta cehennem gibiydi. Şu anda yapamam."

Anlayışla başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece sabahın köründe cehennemden çıkmış yarasa gibi buradan kaçmadan önce bunu bilmeni istedim. Bu konuda her zaman çok iyiydin."

Ön kapıyı kilitlerken kaşlarım çatıldı. "Neyde iyisin?"

"Koşmakta."

Bir nefes çektim ve o da elleriyle -kötü niyetli olmayan- bir işaret yaptı. "Mahkeme salonunun dışında yani." Bu sözler durumu daha iyi hale getirmiyor.

"İyi geceler Rya," diye ekliyor odasına giden koridora adım atmadan önce. Ve adımı söyleyiş şekli artık farklı geliyor. Artık arkasına saklanacağım sırlar yok.

İki dünyam çarpıştı. Geçmiş ve şimdi.

BÖLÜM 54

Rya

T Ertesi sabah Monica'nın evinden yürüyerek çıkmaya karar verdim. New York'un hareketli sokaklarında dolaşıyorum, sabahın erken saatlerinde bile hayat dolu bir şehir, ve bir şekilde gün ortasına kadar amaçsızca yürümeyi başarıyorum. Çoğu Crue'ya odaklanan birçok soru ve sonuç hakkında düşünmeden edemiyorum.

Şu anda en önemli şey... *bu evlilikten nasıl kurtulacağım.*

Ve küçük bir soru var... *eğer yapmasaydım gerçekten o kadar kötü olur muydu?*

Yine de bu fikri çabucak ezdim.

Sadece ondan değil, herkesten gelen bir baskı var. Ondan nefret ediyorum. Ama orada kabul etmek istemediğim bir şey var. Bu yüzden düşünceyi daha da aşağıya itiyorum çünkü midemdeki endişeli girdaplara neden olan sorunun bu olduğundan eminim.

Kaldırımdan binamın girişine doğru baktığımda, Bay Luca'nın orada durduğunu ve kapıcımla bir şeyler konuştuğunu görünce şaşıyorum.

"Bayan Ricci, bu adamı tanıyor musunuz?" diye sorar kapıcı.

"Evet, o benim..." *Patron doğru kelime değil,* "... meslektaşım. Burada ne işiniz var Bay Luca?"

Elinde çiçekler ve bir şişe şampanya var. "Davadan sonra sakinleşmek için birkaç gününüz olduğunu fark etmemiştim, o yüzden bunu size tebrik olarak verme şansım olmadı!" Bana karışık çiçeklerden oluşan bir buket sunuyor ve içinde hoşuma gitmeyen belirgin bir koku var ve daha da kötüsü, şampanyayı görünce yüzüm soluyor. Evet, hâlâ çok erken.

"Adresimi nasıl buldun?"

Bay Luca aniden çenesini eğip boğazını temizliyor ve utanmış görünüyor. "Ah, özür dilerim. İş dosyanızdaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu bilgileri on yıl kadar önce doldurduğunuz için güncel olup olmadığından emin olamadım."

Onu inceliyorum.

Bu kesinlikle garip ve kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

Bay Luca, "Sadece kutlama için akşam yemeğine vaktiniz olup olmadığını kontrol etmek istedim," diyor.

Orada garip bir şekilde duruyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum, bana iş için akşam yemeği mi yoksa randevu mu teklif ettiğinden emin değilim.

"Çok üzgünüm Bay Luca, ama bugün planlarım var. Belki başka bir zaman," diye nazikçe cevap veriyorum, onu cesaretlendirmek istemediğim gibi iş yerindeki köprüleri de yakmak istemiyorum.

Ve bir de Crue var.

Herhangi bir nedenle başka bir erkekle yemeğe çıkmayı kabul etmek, onları ölümcül bir darbeye hazırlamak gibi olurdu. Artık bunu göz önünde bulundurmaktan nefret ediyorum.

"Oh, elbette. Hiç sorun değil. Umarım çiçekleri beğenirsiniz. Ve tekrar, tebrikler. Yönetim kurulu başarılarınızla son derece gurur duyuyor. Torrissi ailesinin de gönderdikleri cömert ikramiye ile size minnettar oldukları açık."

"Bonus mu?" Ben soruyorum.

Onaylamak için başını salladığında çoktan uzaklaşmıştı. "Evet. Muhasebe departmanı bugün işleme koyuyor, dolayısıyla ödemeyi önümüzdeki gün içinde almanız gerekiyor."

Andreas'ın onu son gördüğümde ne kadar korkmuş görüldüğünü düşünürsek, yakın zamanda bana bir ikramiye teklif edeceğini sanmıyordum.

Ayrılırken Bay Luca'ya "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Kapıcı onun gidişini izliyor ve sonra bana dönüyor. "Her zamanki tipine benzemiyor," diyor alçak sesle gülerek. Bu adam ben binaya taşınmadan önce de buradaydı ve bu yüzden merakım daha da arttı.

"Peki benim her zamanki *tipim* neye *benziyor*?" Sinsi bir sırıtişla soruyorum.

"Senin için iyi olmayan türden. Benim kızım da aynı dönemden geçti." Gözlerini deviriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. O olmayabilir

Yanlış. Crue'dan önce, sanırım çıktığım erkeklerin tipi, kıyaslandığında, oldukça sıradandı. Onları bir daha gördüğümden değil.

Bir zamanlar Crue'yu bir mevsim, hatta kötü ocuk evresi olarak görürken, artık o kadar emin değilim. Bildiğim tek şey, başka bir erkeğin bana iek ya da şampanya vermesinden hoşlanmadığım.

BÖLÜM 55

Rya

H İşte burada.

Öyle olduğunu biliyorum.

Daha daireme adımımı atmadan kokusunu alabiliyorum. İçeri girdiğimde Crue'yu kanepemde televizyon izlerken buluyorum. Odaya girdiğimi fark eder etmez ayağa kalktı.

"Neden bütün gece yoktun?" Crue soruyor. "Ve bunları sana kim verdi?" Çiçeklere ve şampanyaya bakıyor.

"Olay yerine başka bir erkek geldiği anda, bir tazı gibi kokusunu alacağını bilmeliydim."

Bakışları karanlık ve tehditkâr bir hal alıyor. "Bunları sana *kim* verdi?" "Neden buradasın?"

"Sizi bekliyor. Lütfen giyin. Bugün planlarımız var."

"Annenin bunu onaylayacağından emin misin?"

"Annesinin ne düşündüğünü önemseyen bir adam gibi mi görünüyorum?" Crue kaşlarını kaldırıyor, bakışları üzerimde geziniyor ve ayak bileğimde duruyor. "Hâlâ benim halhalımı takıyorsun."

Çıkarmayı unuttuğumu fark ettim.

"Çıkıyor."

"Üzerinde kalsın. En azından bugün için."

"Duş almam lazım." Yatak odama doğru dönüyorum ve omzumun üzerinden "Kendin çıkabilirsin" diye bağıriyorum. Odama vardığımda duşu açmadan önce soyunuyorum ve içeri giriyorum. Yıkaniyorum, sonra yüzümü durulamak için dönüyorum ve onun beni izlediğini görüyorum.

"Neden hâlâ buradasın? Sana gitmeni söylemedim mi?"

"Bugün seninle planlarım olduğunu söylemiştim."

"Bu kadar acil olan ne?" Kendimi durulayarak soruyorum. Dışarı çıktığımda bana yumuşak, beyaz, kabarık bir havlu uzatıyor. Üzerime sarıyorum ve üstünden yakalıyorum ama onu geçmeye çalışırken belimden yakalıyor.

"Bugün elbise giy."

Sesindeki emir karşısında burnum kıvrıldı, her zamanki gibi meydan okurcasına "Neden?" diye sordum.

Bakışları tekrar halhalıma düşüyor. "Yani bunu görebiliyorum."

İsteği karşısında başımı sallıyorum ve tekrar uzaklaşmaya çalıştığım da eğilip beni öpüyor. Bu adam nefesimi ve onunla birlikte tüm mantıklı düşüncelerimi alıyor. Dudakları ağzımın köşesine dokunuyor ve beni usulca öpüyor.

"Dün gece sana bir sürü kirli şey yapmayı planladım," diye dudaklarına yapıyor.

"Nasıl?" Ona doğru dönüyorum. Vücudum onu arzuluyor. Ama siktir et beni. Bunu kendime daha ne kadar yapabilirim? Bu ileri geri. Bu gidip gelmeler. Dün gece beni bulamayacağını düşündüğüm tek yere gittim, ne için? Ertesi gün onu tekrar becermek için. Bu hiç mantıklı değil.

"Birincisi, parmaklarımı bacağımda gezdirmek istedim çünkü bunu ne kadar sevdiğini biliyorum." O hareketi şu anda da yapıyor, elini bacağımda gezdiriyor ve parmaklarının izinde tüylerim diken diken oluyor. "Sonra çok yaklaşacağım ve sen kalçalarını oynatacaksın, böylece istediğin yere dokunacağım." Dediğini yapıyorum. "Tam oraya," diye fısıldıyor, bir parmağını içime sokmadan önce baskı uyguluyor. Beni tekrar öperken başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor.

Bu sefer, ona her şeyimi vereceğim. Çünkü bu adam öpüşebiliyor.

Ve bana ne hakkında kavga ettiğimizi bile unutturuyor. Havlum yere düşerken onun kıyafetlerini yırtıyorum. Gömleği çözülüyor, kemerini çekip çıkarıyorum, sonra fermuarını açıp sikini çıkarıyorum. Hiç vakit kaybetmeden kollarımı boynuna doluyorum ve o da ne istediğimi bilerek beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, sıkıca kavriyorum. Onu orada hissediyorum ve kendini konumlandırırken sırtıyor. Eğiliyorum ve ağzıma alıp sertçe emmeden önce dudağını ısıyorum.

Crue'nun içime girdiğini hissettiğimde donup kalıyorum. Beni yavaşça indiriyor, sonra hep birlikte duraklıyor. "Prenses?" diyor ve ben soruyu duyuyorum.

"Sık beni, Crue."

"Elbette," diyor ve sinsi bir gülümsemeyle beni kaldırıyor ve yavaşça aşağı indiriyor, omuzlarını kavrayıp daha hızlı hareket etmeye başlayana kadar benimle alay ediyor.

"Bugün muhtaç mıyız?" diye alay ediyor. "Son zamanlarda seni tatmin etmedim mi prenses?"

"Bana böyle demeyi kesecek misin?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip boynunu bana göstermek için geri çekiyorum. Eğilip emiyorum, bana birçok kez yaptığı gibi onu işaretliyorum, bir yandan da kalın sikinin üzerinde aşağı yukarı kaymaya devam ediyorum.

Çok iyi hissediyor.

"Sıkıştığımı hissedebiliyorum." Yüzü tekrar benimkine doğru eğiliyor ve kulağıma eğilerek sessizce, "Benim için gel prenses... çıplak sikimin her yerine." diyor. Söylediklerinin hepsini algılayamıyorum ama gelmemi söylediği kısmı duyuyorum. Ve geldim. Başım omzuna düşüyor ve tutunabildiğim her yere tutunuyorum. Hayatım pahasına tutunuyorum ama buna ihtiyacım yok çünkü bana sahip ve ben hazır olana kadar bırakmayacak.

Crue itmeye devam ediyor ve içimde bir orgazm daha oluştuğunu hissediyorum. *Bunu nasıl yapabiliyor?* "İşte orada," diyor ben ikinci kez boşalırken ve bu sefer birlikte bitiriyoruz. Beni tutuyor ve duşa geri dönüyor, beni yere bırakmadan önce musluğu açıyor ve geri adım atıyor. Lavaboya doğru yürüyor, bir bez kapıyor ve ben orada dururken sıcak suyun inanılmaz hissi üzerimde yıkanırken kendini temizliyor.

"İlk iki oldu mu?" diye soruyor.

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum kendimi yeniden yıkarken.

"Sana bir numara olduğumu itiraf ettireceğim." Crue pantolonunu toplar ve dışarı çıkar.

Banyodaki işimi bitirip yatak odasına girdiğimde dolabımdan bir elbise seçmiş ve yatağın üzerine sermiş olduğunu görüyorum. Kumaşında pembe çiçekler olan uzun beyaz bir elbise. Üzerime geçiriyorum ve hafif bir makyaj yapmadan önce saçımı topuz yapıyorum.

Oturma odasına girdiğimde telefonla konuşuyordu ama ona ulaştığımda telefonu kapattı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet, başka bir "ebeveyn" sürprizi olmadığı sürece." Kasıtlı olarak gözlerimi devirirken hava tırnakları kullanıyorum.

"Yaşayan tek ebeveynimle tanışmışken bunu yapmak imkânsız," diye yanıtlıyor. "Ayrıca o yarın gidiyor."

"Angel da mı?"

"Evet. O da yarın gidiyor." Crue bana baktı. "Her zamanki gibi güzel." Beni kendine çekti ve sıkıca tuttu.

"Topuklu mu, topuksuz mu?"

diye soruyorum. "Topuklu," diye cevaplıyor.

Çıkmadan önce kapıdan bir çift ayakkabı alıyorum.

Arabadayken Crue sessiz kalıyor. Ara sıra elimi tutarken öpüyor, parmaklarımız iç içe geçiyor. Genelde konuşkan bir tip değildir, ancak tüm yolculuğumuz boyunca onu uğursuz bir sessizlik sarıyor.

Araba yavaşlıyor, park ediyor ve inip arabanın etrafında dönüyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor çünkü bir şeyler ters gidiyor. Kapımı açıyor ve kafamı kaldırdığımda eski bir binanın önündeyiz. Girişe yaklaşırken parmakları benimkilerle sıkıca iç içe geçmiş durumda. Crue büyük kapıları iterek açıyor ve o açtığında Angel'ı hemen fark ediyorum. Gözlerime bakıyor ve aynı hızla bakışlarını kaçırıyor. Alanı değerlendirdiğimde en uçta bir adamın durduğunu görüyorum.

Burası bir kilise

mi?

Mümkün değil.

Olamaz. *Değil mi?*

Angel ve Dominic ayağa kalkar, hemen yanlarında da Crue'nun annesi vardır ve burada olmaktan pek mutlu görünmemektedir.

"Ah, Crue?" Crue beni tanımadığım adama doğru götürürken tek kelime etmiyor, yakından bakınca kesinlikle bir rahip olduğu anlaşılıyor. "Neler oluyor?" Ne olduğunu anlamam gerekenden daha uzun sürüyor. Sonunda fark ettiğimde Crue'yu geri çekmeye çalışıyorum ama çoktan rahibin önüne gelmişiz bile.

Sonunda elimi kurtarabiliyorum ve Crue'ya ters ters bakıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Tışlıyorum.

"Bana bir daha sormamamı söylemiştin," diyor sanki çok açılmış gibi.

"O yüzden sormayacağım." Rahibe döner ve başını sallar.

"Hoş geldiniz," diyor rahip.

Elimi Crue'nun yanağına koyuyorum, yaklaşmak için başını çeviriyorum ve homurdanıyorum, "Seninle evlenmeyeceğim. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Geri çekiliyorum ve bir adım geri atıyorum.

"Rya-" diye başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Seks seninle evleneceğim anlamına *gelmez*. Bunun nesini anlamıyorsun?" "Evlenmek zorundayım, Rya. Seninle olmak istiyorum."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin," diyorum ona.

"Ama ben istiyorum. *Lütfen...*" yavaşça bana yaklaştı ve yanaklarımı okşadı, "... sen olmana izin ver."

"Seninle evlenmeyeceğim, Crue."

Dominic'in "Bu tam bir işkence," diye mırıldandığını duyuyorum ama ona aldırmıyorum. Crue gözlerimin içine bakıyor ve yalvaran bakışları ancak çaresizlik olarak tanımlanabilir.

Bu adamın çaresiz olması nasıl mümkün olabilir? İsteddiği herkese sahip olabilir.

"Bu sona ermeli," diyorum yüksek sesle. "Bununla çok uzun süre eğlendim." Başımı iki yana sallıyorum. "Gitmem gerek."

Crue'nun eli dışarı fırlayıp bileğimi kavıyor ve beni kendine çekiyor. İşte o zaman burun delikleri açılıyor ve boynundaki damar patlayacakmış gibi atıyor. Yüksek çenesi ve çıkık gözleri bana kızgın olmaktan daha fazlasını söylüyor. Öfkeli!

Ama burada yaptığının pek çok açıdan yanlış olduğunun farkında değil mi?

"İyi oynadım ve sabırlı oldum," diye öfkeleniyor.

"Bana dokunduğu için bir adamı vurdun!" Alay ediyorum ve arkamızdaki rahibin sıçradığını duyuyorum, ama bunu bir öksürükle örtüyor. "Sen buna kibarlık mı yoksa sabır mı diyorsun?" Beni tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum ama sırtıyor ve elini başımın arkasına götürüp alnını benimkine yaslıyor. "Evet, çünkü hayır demeye cüret eden başka bir kadın, senin tavrının yarısına sahip olsaydı, onu o lanet koridorda süründürürdüm." Kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor ve gözlerini benden ayırmıyor. "Evlen benimle, yoksa Tanrı yardımcım olsun-"

Başka bir şey söyleyemeden beline uzanıp silahını kapıyorum. "Onu kullanmayacaksın," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Evet, kesinlikle yapacağım," diye cevap veriyorum, sonra bacağına vuruyorum. Beni tutmayı bıraktı.

Silahı bıraktım ve "Siktiğimin anasıyla evlen, umurumda değil!" dedim. Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşmadan önce ona bağırıyorum.

BÖLÜM 56

Crue

R ve bacağımda lanet bir kurşun yarası.

Mükemmel!

Tek kelimeyle mükemmel!

"Bir şey yok. Sadece beni ısırıldı," diyorum, annem etrafımda telaşla dolaşırken ben onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"O kadına karşı çok nazıksın. Ona gerçek yüzünü göstermenin zamanı geldi," diyor, ses tonunda intikam ateşi var ve gözleri faltaşı gibi açılmış.

"Hayır. Rya'yı benimle evlenmesi için zorlamayacağım."

Angel, "Denemiş sayılırsın," diyor. "Ve bunun işe yaramayacağını biliyordum."

"Siktir! Onu gerçekten kızdırmışsın," diye ekliyor Dominic.

"Herkes çenesini kapasın!" Bağırıyorum ve rahibin nefesi kesiliyor. "Tanrım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bana hiç vurulup vurulmadığımı ilk sorduğu an aklıma onun güzel, acımasız gülümsemesi geliyor. Sonra, dairesinde başımın yanındaki lambaya sıkıldığı uyarı ateşi. Gülmeye başlıyorum, midemden rahatsız edici bir zevk fışkırıyor. Onun beni gerçekten vuran ilk ve tek kişi olacağını bilmeliydim.

Diğerleri birbirlerine bakıyor, yüzlerinde endişeli bir ifade var ama aynı zamanda kaçınılmaz patlamanın gelmesini bekliyorlar.

Zaman tükeniyor.

Bu sözleşmenin imzalanmasına sadece birkaç ay kaldı ve işte buradayım, inanılmaz derecede isteksiz gelinimle evlenmem gereken şapelin zemininde kanlar içindeyim.

"Hadi seni kaldıralım," diye teklif ediyor Dominic.

Onu itiyorum. "Kendim kalkabilirim." Kahretsin, bu bok acıtıyor. Ama onun üzerine yağdıracağım acı ve gazap kadar değil. Misilleme, öğreneceği gibi, gerçek bir kaltaktır!

Deri ofis koltuğuma geri oturduğumda, haber kanalında yangını canlı olarak izlerken viskimi yudumluyorum. Dominic bütün öğleden sonra yaptığı gibi beni kontrol ediyor.

"Tam zamanında," diyor buzları eritmek için.

Sesi açıyorum, bilerek onu görmezden geliyorum.

"İtfaiyeciler hemen olay yerine geldi. Ama Torrisi malikanesinden geriye ne kaldı..." Muhabir yanmış kabuğa döner. "Gördüğünüz gibi pek bir şey yok. Ailenin sadece bir saat önce toplandığı ve aile reisi Andreas Torrisi'nin gecikmiş doğum günü kutlamalarına devam ettiği, bu sırada evde bir şeyin kısa devre yaparak evi ateşe verdiği söyleniyor. Bazıları ise Matteo Torrisi'nin suçsuz bulunduğu davayla ilgili son haberler ve çatışmalar nedeniyle bunun bir şekilde bu karara bir misilleme olabileceğinden şüpheleniyor. Daha fazlasını öğrendiğimizde size aktaracağız."

Televizyonu kapattım, en azından bu kadar tatmin olmuşum. O gece evlerinde kullandığımız patlayıcılar kaza süsü vermek için kasıtlı olarak yerleştirilmişti. Ve benim toplantım, gerçekte olan şey için sadece bir dikkat dağıtmaydı.

Kapıya hafif bir vuruş geliyor. "Patron? Bir teslimat var."

İçeri alması için Dominic'e başımı salladım. Adam elinde beyaz bir kek kutusuna benzeyen bir şeyle içeri girdi.

Adamıma kapağı açmasını işaret ediyorum.

Dominic ve ben aynı anda içeri bakıyoruz ve ruh halime rağmen dudaklarıma acımasız bir gülümseme yayılıyor. Francesca'nın kellesi, kelimenin tam anlamıyla gümüş bir tepside.

"Onları birbirlerine karşı oynattınız," diyor Dominic.

Zamanlarının tam da benim beklediğim gibi sona ereceğini çok az fark etmişlerdi.

Francesca, planımı ona anlattığımda yakında varis olacağını umarak beni evlerine götürmüştü. Andreas da bana suikast düzenleyen kişinin kimliğini bulmuş ve söz verdiği gibi kellesini bana teslim etmişti. Andreas Torrisi tarafından imzalanan ve viski işinden elde edilen tüm kârın yüzde elli birini bana veren son belgelere bakıyorum. Ve artık bilinen bir varisi olmadığı için, en büyük hissedar olarak, iş artık bana ait.

"Bugün büyük bir zafer kazandık," diyor Dominic ama benim sert ifadem karşısında sesi kısılıyor. Öfkeyle viskimi geri fırlatıyorum.

Bugün kazanmış gibi hissetmeliyiz.

Ancak bu beni ihtiyacım olan ve hayatımın yarısı boyunca üzerinde çalıştığım sözleşmeyi yerine getirmeye yaklaştırmıyor.

"Ne yapacaksın, Crue? O geri gelmeyecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bağırıyorum, elimdeki boş bardağı odanın öbür ucuna fırlatıyorum, bardak duvara çarpıp binlerce parçaya ayrılıyor. Bacağımı yine sıcak bir acı kaplıyor. *Kahretsin*. Dikişleri açtım.

"Her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Bu pisliği düzelteceğim."

BÖLÜM 57

Rya

H Bu ne cüret? Kim olduğunu sanıyor bu?

Beni kiliseye götürdü ve onunla evlenmemi umdu.

Hayır basit bir kelimedir.

Crue gibi son derece zeki bir adam bu kelimenin neresini anlamıyor? Ona defalarca evlenmek istemediğimi söyledim. *Asla* evlenmeye niyetim yok. O zaman orada yaptığın ne tür bir numaraydı? Saçımı yoluyorum. Bu adam beni delirtiyor mu? Hayal kırıklığım delice bir öfkeye dönüştü. Kendimden geçtim ve aklımı kaçırmak üzereyim.

İşte bu kadar.

Bardağı taşıran son
damla. Artık
kesinlikle yok.

Telefonum çalışıyor ve cebimden çıkarıyorum, yarı yarıya aptaldan bir e-posta olmasını bekliyorum ve bir kez olsun cevap verip onu rahatlatabilirim.

Onun yerine, Bay Luca'dan bir mesaj.

Hemen haberlere dönün!

KAŞLARIM ŞAŞKINLIKTAN ÇATILDI. Belirli bir kanal değil, sadece eski haberler mi? Daha fazla soru sormadan önce televizyonu açmaya karar veriyorum.

hangi kanalda olduğuna dair talimatlar, ama gerek yok. Şok içinde çenem düşüyor çünkü ekranımda kimin malikanesinin alevler içinde olduğunu tam olarak biliyorum ve dinlerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"SON RAPORLARA GÖRE, yangının Matteo Torrisi'nin karıştığı son davayla bağlantılı suç faaliyetleriyle bağlantılı olabileceği düşünülüyor. Babasının bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce rakip bir çeteye girdiği çatışmada öldürüldüğü bir sır değil. Şimdi soru şu... Bu olay yine çete bağlantılı mı, yoksa son mahkeme kararında karşı taraftaki aile meseleyi kendi ellerine mi aldı? Araştırmalarımız devam ederken bizi izlemeye devam edin."

"NE OLUYOR LAN?" Elimi ağzıma kapatarak söylüyorum. *Ne oluyor lan?* Oraya yaptığımız ziyaretin anıları ve Crue'nun hareketlerinin hesaplanmış akışı aklıma geliyor. *Kesinlikle bu işle bir ilgisi vardı.*

Telefonum çalmaya başladı ve cevap

verdim. "Gördünüz mü?" Bay Luca

soruyor. "Şu anda izliyorum."

"Ne oldu?"

"Nereden bilebilirim ki? Bunu ilk kez görüyorum ya da duyuyorum."

"Bu hiç iyi değil. Belki de bir süre daha ortalıkta görünmemelisin."

"Yalan söylemek mi? Ne demek istiyorsun? Davamdan sonra sadece birkaç gün izin alacaktım," diye itiraz ediyorum.

"Biliyorum. Ama bu kötü bir şey ve muhtemelen bize de yansiyabilir. Bırakın yönetim kurulu halletsin."

"Halletmek mi? Ama o benim

müvekkilim." "Müvekkilin

miydi?" diye düzeltti.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diyorum.

"Hayır, ama buna sağduyu denir, Rya. Güven bana. Mantıklı düşün. Medya sakinleşene kadar sadece bir hafta olsa bile."

İç çekiyorum. Telefonum çalıyor. "Bunu dikkate alacağım. Gitmem gerekiyor. Başka bir telefon geliyor," diye yalan söylüyorum.

Cümlelerin ortasında telefonu yüzüne kapatıyorum ve ekrana bakarken gözlerim açılıyor. Ve az önce banka hesabıma düşen sıfırlara. Çok fazla sıfır.

İkramiye için fazla cömert. Sanki emekli olup bu binayı satın alabilirmişim, sokağı olmasa da emekli olabilirmişim gibi.

Ne oluyor lan?

Crue.

Olan buydu.

Bu her zaman ortak payda gibi görünen şeydir.

Ama sadece birkaç saat önce onu bacağından vurduğumu düşünürsek, ondan cevap isteyemem.

Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak tabii.

BÖLÜM 58

Rya

I Angel'ın karşısına otur.

Çok kızgınım.

Ancak her an doğum yapmak üzere olan bir kadını ciddi şekilde strese sokmamak umuduyla elimden geldiğince makul olmaya çalışıyorum.

Angel patates kızartmasını yerken, "O iyi, belki bilmek istersin diye söylüyorum," diyor. Yine Five Guys'a gidiyoruz. Bu sefer sadece ikimiz.

-Ve iki koruma.

"Etmedim," diye cevap verdim. "Böyle bir şeyi kabul edeceğimi nasıl düşündün?" Suçlayıcı ses tonuma dikkat etmeye çalışıyorum.

"Ona bunu yapmayacağını söyledim. İnan bana, yüksek sesle ve açıkça belirttim. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. Tırnaklarım masaya vuruyor, ona değil ama kendimi içinde bulduğum bu duruma sinirleniyorum.

"Sana aşık olduğundan oldukça eminim," diyor yumuşak bir sesle.

Boğazımdan zalim bir kahkaha dökülüyor ve bana yarı deliymişim gibi bakıyor. "Crue Monti'nin önemseydiği tek şey güç ve daha fazlasını nereden elde edebileceğidir."

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu. "Adam tam bir pislik. Onu savunmayacağım. Ama aynı zamanda sana da pisliklerini söyleyeceğim." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Seks mi? Tüm düşündüğün bu muydu? Lütfen. İkinizle birden fazla kez aynı odada bulundum. Gözlerinizi birbirinizden alamıyorsunuz. İkiniz de doyumsuz bir ihtiyaçla birbirinize çekilen mıknatıslar gibisiniz. Gençken tanıştığınızdan beri hep sizden bahsediyor. Siz onu unutmuş olabilirsiniz, ama o kesinlikle sizi unutmadı.

"Crue'yu neredeyse on beş yıldır tanıyorum ve kabul etmeliyim ki ondan hâlâ pek hoşlanmıyorum." Ağzına bir kızartma atıyor. "Ama o benim kızımın amcası. Ve sen etrafındayken farklılaşmaya başladı. Hatta daha yumuşak."

Crue'nun zalimlikten başka bir şey olduğu düşüncesine gülmek istiyorum. Ama buna ne hakkım vardı? Onu benden daha uzun süredir tanıyor. Ya ben? Ben bir sezondan başka bir şey değildim. Ve bundan emin oldum.

"Eğer beni onunla ilişkiyi yeniden canlandırmaya ikna etmeye çalışıyorsan, bu işe yaramayacak. O dünyaya geri adım atmayacağım."

"Ceza avukatı olduğunuzu düşünürsek, ironik değil mi? Bizim dünyamızdan o kadar da uzaklaştığınızı sanmıyorum."

"Ouch." Angel'ın bu gece hiç de yumruk atmadığı kesin. Umursadığımdan değil -birbirimize karşı hiç böyle davranmadık- ama bu durum düşüncelerimi allak bullak ediyor. Bir noktada yerimde duramıyor muydum? Hayır. Tırnaklarım artık masanın üzerinde hızlı bir davula dönüştü.

Hayır.

O bir katil.

Bir suçlu.

Saplantılı bir takipçi.

Crue Monti kesinlikle gidilmemesi gereken bir bölge. Çok sıcak ya da değil.

"Ayrıca, artık seninle bir şeyler denemesi konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Çoktan havaalanına gitti. Eve dönüyor."

Masaya vuruşum durdu. "Gerçekten mi?" Ve anında midemde tatlı bir rahatlama ve kabul etmeyi reddettiğim başka bir şey gibi karışık duygular oluşuyor. "Güzel. Sonunda." Kutlama için ellerimi havaya kaldırıyorum. "Artık bunların hiçbiri olmamış gibi hayatıma devam edebilirim." Onu vurduktan sonra koşarak gitmesini beklemiyordum. Bunun normal bir insanın gitmesi için yeterli bir sebep olduğunu sanıyordum ama burada Crue'dan bahsediyoruz. Bir şekilde bu durumda deli gibi görünmeye mi başladım?

Angel yarısı yenmiş hamburgerini karıştırırken üzgün görünüyor. "Yarın gidiyoruz," diye ekliyor, burnunu çekerken sesi biraz kırılıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Gelip ziyaret edeceğim."

"Bunu neredeyse on beş yıldır söylüyorsun, sürtük."

Benden yorgun bir kahkaha kaçıyor. "Ben de sana. Ama biliyorum... Daha çok çalışacağım."

"Özellikle de yakında tanışacağın bir vaftiz kızın varken." Karnına bakıyor. "Amerika'nın en iyi yemeklerine iştahı olan biri."

Görünüşe göre burger zinciri." Kıkırdıyor ve tekrar ayılıyor.

"Sorduğum için üzgünüm ama Torrisi malikanesinin alevler içinde kalması hakkında bir şey biliyor musunuz?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Dominic bile bu konuda sessiz kalıyor. Ama Crue'nun bu işe karıştığından hiç şüphem yok. Neden? Onlardan birini savunduğun için mi kötü görünüyor?"

Omuz silkiyorum. "Sayılır. Ama başka bir şey daha var..." Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım ve sonra ona banka bakiyemi gösterdim. Paraya alışık olmadığımdan değil. Ama her zaman -babamın eğitim masraflarımı karşılamasının yanı sıra- mümkün olduğunca bağımsız olmaya çalışırken her şeyi kendi yolumla kazanmaya özen gösterdim.

Ve bu tür bir para...

... bu kanlı para. Leş gibi kokuyor.

Melek bir telefonuma bir bana bakıyor. Onun bu kadar paraya alışkın olduğunu unutmuşum, bu yüzden ekranı sadece bir gün önceki bakiyeye çeviriyorum.

"Vay canına, bu büyük bir fark. Daha önce bununla mı geçiniyordun?" diye şüpheyile soruyor.

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu.

Standart maaşlara göre, çoğu kişiden tonlarca daha fazla kazanıyorum. Ama bu eski para. Para, bana tavsiye edildiğine göre, cömert bir ikramiyedir. Ama bana göre, Crue Monti gibi kokuyor. Ve ben onun sadakasını istemiyorum. Aslında, ondan bir daha başka bir şey istemiyorum.

"Böyle bir parayla kendi şirketini açamaz mısınız?" diye soruyor hamburgerini yerken.

Bu hiç aklıma gelmemişti. "Belki." Telefonumu bir kenara koyuyorum. "Peki, yarın ne zaman gidiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Erken. Görünüşe göre, büyük bir duyuru için ailenin evine gitmemiz gerekiyor."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Genelde öyledir. Ama Crue döndüğü için de olabilir." Crue'nun İtalya'ya döneceğinden bahsedilince tırnaklarımı yeniden çıtlıyorum. Beni dikkatle izliyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Gülüyorum. "Hayır. Bu orospu çocuğu tüm terapilerimin faturasını alacak." Karnını tutarak gülüyor.

"En azından senin iyi olduğunu bilerek gidebilirim," diyor.

"Beni bilirsin, her zaman kendi ayaklarımın üzerinde dururum. Hiçbir erkeğin beni alt etmesine izin vermem."

Kalın sallamasını alkışlar arasında soda suyuma doğru kaldırıyor. "Gidip kendini becermesi gereken tüm erkeklere."

Gülüyorum. En azından şanslıydı. Dominic'le aralarında gördüğüm kadarıyla birbirleri için yaratılmışlar. İsmine ve ailesine rağmen, ona Tanrı'nın bir hediyesi gibi davranıyor ve bu küçük neşe demetinin de aynı şekilde şımartılacağından hiç şüphem yok.

"Crue'yu nasıl vurduğun hakkında da konuşabilir miyiz?" diye fısıldıyor korumalar duymasın diye ve sonra hamburgerinden kocaman bir ısırık alıyor. "Sen çılgın bir kaltaksın." Hamburgeri yere bırakıyor ve çiğnerken alkışlıyor.

Tek yapabildiğim sırtmak.

BÖLÜM 59

Crue

“W Ne bekliyordun ki?” diyor uçakta karşımda oturan annem.

"Anne."

"Hayır, Crue, ne *bekliyordun ki*, gerçekten?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendi annemi öldürmemem gerektiğini hatırlıyorum. Onun yaşaması gerek.

Ama yine de, ne için?

"Bana öyle bakma evlat. Bu işler altı kuşaktır Monti ailesinde ve senin ilk kuşaktan olmana izin *vermeyeceğim*. Otuz dört yaşına gelmeden evleneceksin."

"Bunu biliyorum."

"O zaman kendini aş ve bunu çöz."

"Neden özel bir jetle İtalya'ya döndüğümü sanıyorsun *anne*?"

"Çünkü New York'ta geçirdiğin onca yıl boşa gitti ve üç aydan kısa bir süre içinde bir geline ihtiyaç duyarak geri dönüyorsun. İşte bu yüzden. Çok uzun süre bıraktın."

Dişlerimi sıktım. Kendimi o kadar uzun süre Rya'dan uzak durmaya zorlamış, otuz yaşına gelene kadar onu özgür bırakacağıma yemin etmişim. Ama şimdi, ilk kez, oynadığım karttan o kadar da emin değildim.

Düşündüm *ki... Açıkçası, ne düşündüğümü bilmiyorum*.

Herhangi bir kadın benimle iki kez görüştüğü için kutsanmış olurdu. Evlilik teklifini bir kenara bırakalım. Ama Rya'da bundan daha fazlası vardı. Bacağımı ovuyorum. Bundan daha fazlası olduğunu düşünmekle hata ettiğime eminim.

Gelininizin şapelden kaçıp gidebilmek için sizi vurmasından daha açık bir şey yoktur.

"Evlenmeden döndüğünde aileler çok telaşlanacak. Baban burada olsaydı, bunların hiçbirinin olmasına izin vermezdi."

"Tanrı aşkına anne," diyorum, ayağa kalkıp silahımı çekerek. Ağzı kapandı. "Siktir!" Kendi anneme silah çektiğim için sinirlenerek bağırıyorum. "Sana benim yanımda ondan bahsetmemeni söylemiştim. Ya da Rya'dan. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Suratını asarken kaşlarını çatıyor.

Babam burada mıydı? Tanrı aşkına!

Ona bir keresinde yaptığı küçük vurgundan bahsetmenin bir anlamı yok çünkü o daha akıllanmadan ben onu temizledim. Her zaman yaptığım gibi. Benim sorumluluğumda olduğu gibi.

Şimdi olduğu gibi.

Evlenmek zorundaydım.

Ve bir eş bulurdum.

Otururken çenem gıcırıyor. "Ayrıca, New York'a geldiğimden beri ailenin kârını yüzde otuz artırdım. Bundan şikayet edebileceklerini sanmıyorum."

Okuduğu aşk romanını eline alır ve şöyle bir göz gezdirir. Bu konuda iyidir. Son sözü söylemek için burnunun ucuyla bana bakıyor. "Şikayet edecekler, bunu biliyorsun. Bu yeterli değil. Bu bir *gelenek* ve gelenek aileler için her şey demek."

"Belki geri döner ve hepsini öldürürüm. Son zamanlarda aileleri yok etme konusunda iyi oldum."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye tıslıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve koltuğumda geriye yaslanırken silahın ucunu kendi başıma bastırıyorum. *Öldür beni şimdi.* Annemin dili yol boyunca beni kırbaçlarken bu uçuşu tamamlayamayabilirim.

Ama gerçek şu ki, ben çoktan bir planı uygulamaya başladım. Zorunluluktan dolayı İtalya'ya geri dönüyorum. Bu evlilik tartışmasını kesin olarak bitirmek için toplamam gereken küçük bir paket var.

BÖLÜM 60

Rya

F haftalarımız sürünerek geçiyor ve ben boğuluyorum.

Onu sevdiğimden çok daha sık düşünüyorum.

Onu gizlice özlerken bir daha içeri giremeyeceği umuduyla dairemin kilitlerini değiştirmeyi başardım.

Birini istemek ama aynı zamanda onu hiç istememek yutulması zor bir hap. Kendini hayatıma o kadar derinden soktu ki, şimdi onun zorba varlığı olmadan kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Hayatımın onunla nasıl olacağı, isteyerek seçeceğim bir şey değil.

Peki neden onun için bir istisna yapayım?

Yapmamalıydım ve yapmazdım.

Angel bana bebeği olduğunu haber verdi ve fotoğraflarını gönderdi. Ben de ona çiçekler ve hediyeler gönderdim. Haftalar geçti ve ondan neredeyse hiç haber alamadım ama Angel'ın yeni bir anne olduğunu düşünürsek bu beklenen bir şeydi.

İki hafta önce işe döndüm ve yeni görevimi kabul ettim, ancak düşündüğüm kadar ödüllendirici hissetmiyorum.

Mutfağında karşısında oturmuş bir fincan çay içerken annem, "Seni bu durgunluktan kurtaracağız ve İtalya'ya gideceğiz," diyor.

"Öylece kalkıp gidemem." Annemin oraya dönmek istemesi garip geliyor, çünkü asla dönmeyeceğine yemin etmişti. Tabii, bir ay kadar önce bahsetmişti ama ben ona çoktan hayır demiştim.

"Evet, yapabilirsin. İyi kızı oynuyorsun ve ortalıkta görünmüyorsun ve bunun için gösterebileceğin tek şey ne? Yoga stüdyosunda geçirdiğin aşırı zaman mı?" Bol sweatshirt'ümü işaret ediyor. Aslında günün üçüncü sıcak yoga seansından daha yeni dönmüştüm.

"Doktorlar bunun sağlıklı olduğunu sylyyor."

"Bir kadının duygularını bastırması ve işkolikliğini yoga pantolonuyla örtmesinin sağlıklı bir yanı yoktur."

Crue'nun gittiği günden beri eskisi gibi olmadığımı fark eden annemin bu kadar anlayışlı olmasından nefret ediyorum. Onun yokluğunun dünyamda bıraktığı tedirgin edici hissi kabul etmekten hoşlanmıyorum.

"Gitmek gibi bir planım yok."

"Arkadaşının bebeği olduğunu söylememiş miydin? İyi bir arkadaş ol ve kızı ziyarete git. Eminim buna bayılacaktır. Yeni anneler telaşlanır ve tanıdık, güvendikleri insanlarla vakit geçirmek onlara iyi gelir. Anne olmak yorucudur." Ona 'iyi' bir anne olmadığını hatırlatmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu düşüneneğim."

"Çok fazla düşünme. İki gün sonra bizim için bir uçak bileti ayırttım." "Ne?" Çığlık atıyorum.

"İyi bir anne olmayabilirim ama bir kadının ne zaman kaçışa ihtiyacı olduğunu bilirim. Belki başka bir erkekle randevu... değil mi?"

Midem bulanıyor. Bu da bana iyi gelmiyor. Çünkü rüyalarımnda ve fantezilerimde bana dokunduğunu hayal ettiğim tek bir çift el var.

Kapı zili çalıyor.

Annem ve ben birbirimize baktık. İlk düşüncem, *ya Crue'ysa?* Ama bundan daha iyisini biliyorum. O asla kapıyı çalmazdı. O adam sanki buranın sahibiymiş gibi elini kolunu sallayarak içeri girerdi.

Ayağa kalkıp bir kuryeye kapıyı açıyorum.

"Bayan Ricci için teslimat," diyor adam, elinde iki kutu tutarak. "Onlar için imza atmanız gerekiyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bir şişe şarabı tek başıma içtiğim gecelerde bile bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum. Kutuları imzalayıp içeri götürüyorum. Bir bıçak kaparak ilk kutuyu açıyorum ve ambalaj malzemesini bir tarafa kaydırarak altından kırmızı bir şey çıkarıyorum.

Kırmızı deri ve kırmızı dantel.

Lanet olsun.

Bunu tamamen unutmuşum.

Annem bakıyor ve takdirle ıslık çalıyor.

Bana göndereceğini gerçekten düşünmemiştim ama işte buradayım, sahip olduğum en pahalı şeyi tutuyorum.

Vay canına.
Altta bir not buldum.

Sevgili Rya
Dawson'dan bunları sana göndermesini
*istedim. Kaltağın teki olsan **da** vücuduna*
*saygı **duyuyorum.** Ve bunu*
yaparken, senden nefret
ediyorum.
Bunu bilmeni istiyorum.
*Senden nefret **ediyorum.***
Ama aynı zamanda seni tekrar becermek istiyorum.
Bu dışarıda/içinde.
Ama yapamam ve yapmayacağım.
Çünkü evleniyorum.
Bu da bana pek koca gibi davranmazdı, değil
mi?
Bunu atmayın.
Cevap verme.
Üzerine yatıp vurduğun adam.

Nota burnumu kaldırıyorum.
Ve artık iç çamaşırlarını denemek istemiyorum. O
evleniyor.
Çok hızlıydı.
Ne kadar oldu, dört hafta falan mı?

Siktir et onu.

Titrek bir nefes alıyorum ve başka bir yere bakmakla meşgulmüş gibi davranan ama büyük olasılıkla notu okuyan ve her şeyi bilen anneme dönüyorum.

"Biliyor musunuz? Hadi şu kız kıza geziye gidelim," diye feveran ediyorum. *Siktir et onu*. Sıcak yoga ve şarap bu dayanılmaz pisliği atlatmama yardımcı olmayacak ve belki de işten ilk iznimi almak ruhuma iyi gelecektir.

İtalya'ya giden bir uçakta annemin karşısında oturmak tam olarak planladığım şey değildi. Angel'a geleceğimi söylemedim çünkü Crue'ya orada olacağımdan bahsetmesi riskini almak istemedim. Eve döneceğimi bilmesini istemiyorum. Oraya onu görmeye gitmiyorum, o yüzden öğrenmemesi adil olur. Ama bunu söylerken, hiçbir şeyin onun gözünden kaçmayacağını ve geri döndüğümü şüphesiz anlayacağını hissediyorum.

Babam ve üvey annem beni bekliyor. Havaalanından çıkar çıkmaz, babam acımasız bir adam olmasına rağmen, çocuklarından birine yöneltildiğinde nazik bir gülümsemeye sahip. Kolları hemen beni sarıyor ve üvey annem Sharon bana küçük bir el sallıyor.

"Honey nerede?" Onlara sordum.

"Akşam yemeği için bizimle buluşacak. İyi bir yemek için can atarsınız diye düşündüm," diyor babam.

Annemi bulmak için dönüyorum, o çoktan başka bir adamın kollarında. Buraya görmek için geldiğini bana hiç söylemediğini de eklemeliyim.

"Sonra görüşürüz, tatlım." Annem el salladı ve adamla birlikte arabaya bindi.

"Gördüğüm kadarıyla değişmemiş," diyor babam. "Ama seni buraya getirdiği için minnettarım. Kız kardeşin seni görmek için ölüyordu." Teknik olarak ayrıldığımdan beri kız kardeşimi görmedim ama onunla birçok kez telefonda ve hatta FaceTime'da konuştum.

İlk gençlik yıllarında erkek delisi olduğu bir dönemden geçti. Babamın arayıp onu ikna etmemi istediğini hatırlıyorum çünkü ben onun yaşındayken böyle değildim. Ama Honey ve ben bundan daha zıt olamazdık. O neşeli, tatlı ve insanlarla her zaman nezaketle konuşur.

Yaşı ilerledikçe iletişimimiz her yıl biraz daha azaldı. Bir gün evleneceği ve çocuk sahibi olacağı gerçeğiyle her zaman mutlu oldu. Onun içindeki romantiklik yüzünden bu fikirden ve hayattan kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Ben de onu göreceğim için heyecanlıyım. Yarın yakın zamanda bebeği olan bir arkadaşımı görmem gerekiyor."

"Oh, bu çok hoş." Arabasına doğru yürürken babam kolunu bana doluyor, şoförü biz binerken çantalarımı alıyor.

"Ona söylemelisin," dedi üvey annem.

"Neyi söylemeliyim?"

"Kız kardeşin son zamanlarda çok şey yaşadı," diyor babam. "Tamam."

"Umarım onu neşelendirebilirsin," diye ekliyor, başını sallayan Sharon'a bakarak.

Bu çok garipti.

Ama gizemli olmak kesinlikle babamın tarzı.

Restoranın önünde durduk ve ellerimi pantolonumun içine soktum. Muhtemelen önce eve gidip duş almayı ve makyajımı yapmayı istemeliydim. Saatlerdir uyumamış gibi görünüyorum, ki uyumadım ve hâlâ uçakta giydiğim eşofmanları giyiyorum. Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış ve yüzüm çıplak.

Babam bana yeni açtığı bir iş yerinden bahsederken elini sırtıma koyuyor. İçeri girer girmez babamın Honey'nin adını söylediğini duyuyorum.

Kafamı kaldırdığımda, olduğum yerde kalakaldım. Yanında Crue oturuyordu.

Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor, kız da ona gülümseyip kıkırdıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve durgunlaşıyor. Ayağa kalkmadan önce dudakları düz bir çizgi halinde kıvrılıyor.

İşte o zaman anladım.

Parmağında kocaman bir nişan yüzüğü vardı.

Crue'ya bakıyorum ve bana zehirli gözlerle baktığını görüyorum.

Üvey annem, "Sorun yok canım, sadece nefes al," diyor. "Yakında her şey bitecek."

Nefes almak istemiyorum.

Tanrı aşkına, kendimi bayıltmak ve bu kâbusu gözümün önünde yaşamamışım gibi davranmak istiyorum.

Belki de bir şakadır.

Belki de başka biriyle nişanlıdır, *onunla* değil.

Bakışlarımı tekrar Honey'ye çeviriyorum, kestane rengi saçları kıvrılmış ve yüzünü çerçeveliyor. Benimkilerle aynı olan gözleri bana bakıyor. Benimkiler büyük olasılıkla ölü gibiyken, onunkiler canlı ve hayat dolu.

İkimizin de hareket etmesi biraz zaman alıyor. Hareket ettiğimizde kendimi toparlayıp Honey'nin durduğu yere doğru yürüyorum. *Onu* görmezden gelerek Honey'ye uzanıyorum ve onu tek kolumla kucaklıyorum, o da iki kolunu bana doluyor.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Terfiyle meşgul olduğunu biliyorum ve o anı senden çalmak istemedim," diye fısıldıyor.

Tatlım nişanlanmak benim için hiç sorun değil.

Ama damat adayı olan kişi, her şeye rağmen.

Birine kızmaya hakkım var mı ki?

Yani, o pisliği benden uzaklaştırmak için vurdum. Ve işte burada.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle oturuyor. Sanki kazanmış gibi.

Geri çekilerek Honey'ye gülümsüyorum ve masanın diğer ucuna otururken Crue'yu görmezden geliyorum. Babam benim için sipariş veriyor, zaten neyi sevdiğimi biliyor, sonra da masanın geri kalanı için sipariş veriyor.

Ortalık sessizleşince Honey bana döndü. "Hayat nasıl gidiyor? Seni çok özledim."

"İyi. İşle meşgulüm," diyorum ona, cevaplarımı kısa tutarak.

"Hayatında yeni biri var mı?" diye soruyor ve onun seğirdiğini görüyorum.

"I..."

"Peki ya geçen hafta bana bahsettiğin adam? Adı neydi?" diye araya giriyor babam.

"Nişanlandınız mı?" Babamın sorularını duymazdan gelerek ona sordum. Aslında ona Bay Luca'dan ve şirkette çalışmaya başladığımdan beri hiç tatil yapmadığım için İtalya'ya kısa bir gezi yapmaktan bahsediyordum. Sanırım o da bunu biliyordu.

Masa sessizliğe gömülür. Crue şarap kadehini eline alır ve bir yudum alır. "Evet," diyor Honey.

"Kime?" diye soruyorum. "Bu onura sahip olan adamla tanışmayı çok isterim," diyorum biraz daha yüksek sesle.

"Bu Crue," diyor, soluna bakarak, bize hiç dikkat etmiyor.

"Oh, harika. Size bir hediye getirdim. O sırada nişanlının kim olduğunu bilmiyordum ama bu en iyi balayı hediyesi olacak. Kırmızı ve dantelli, kocanıza ikram ederken giymek için mükemmel."

Başı dönüyor, bakışları beni yakıyor.

Ona zarifçe gülümsüyorum ve bardağımı kaldırıyorum. "Tebrikler, Crue. Sonunda istediğini elde ediyorsun. Bir Ricci kızı."

"Rya," diye uyarıyor babam.

"Ne? Başından beri istediği şeyin bu olduğunu biliyorsun."

Crue sessiz kalıyor ama bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyorum.

"İzninizle, tuvalete gitmem gerekiyor." Koltuğumdan kalkıp tuvalete doğru yürüyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz musluğu açıyorum ve yaşadığım tüm bu karışık duyguların üstesinden gelmek için yüzüme su çarpıyorum.

Lanet olsun. Ne oluyor?

BÖLÜM 61

Crue

“**I** Bir dakikaya dönerim," diyorum Honey'e. O da bana kız kardeşine kıyasla çok masum olan tatlı gülümsemelerinden birini sunuyor. Cehennem zebanisi.

Doğruca kadınlar tuvaletine giriyorum ve Rya'yı yüzüne su sıçratırken buluyorum. Bana doğru dönüyor, çenesinden su damlıyor.

Uzun bir uçuştan sonra bitkin görünse bile, o hala gördüğüm en güzel kadın.

"Çık dışarı," diyor yorgun bir sesle ve arkasını dönüp kağıt havluya uzanıyor ve ben orada dururken yüzünü kuruluyor.

"Bacağımanın nasıl olduğunu sormadın." Yaklaşıyorum ve onun gerginliğini izliyorum.

Yukarı.

"Umurumda değil."

"Henüz kız kardeşini sikip sikmediğimi sormadın." O titriyor benim kelimeler.

"Gerçekten bu kadar dengesiz misin? Bu senin için bile yeni bir alçaklık," diye öfkелendi Rya.

"Beni o şapelde bıraktığından beri her gece seni düşünerek kendimi okşayıp okşamadığımı sormadın."

Rya'nın kafası dönüp bana bakıyor. Parmağıyla beni işaret ediyor ve yüzüme doğru geliyor. "Nasıl. Cüret. Sen. Kız kardeşimi aldatmana ya da ona zarar vermene göz yumacağımı bir an bile düşündüysen çok yanıliyorsun."

"Onu inciten sensin çünkü ikimiz de hangi kız kardeşimi seçeceğimi biliyoruz."

"Beni seninle evlenmeye *zorlamaya* çalıştın. Benimle dalga mı geçiyorsun? Orada birkaç vidanın gevşek olduğunu biliyordum, ama hadi. Bunun işe yarayacağını ne zaman düşündün?"

"Düşündüm de..." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde beklentiyle kavuşturuyor.

"Düşündüm de..." Umutsuzca bana gelmesini istediğim kelimeleri söyleyemiyorum.

Sanki cümlelerin sonunu duyuyormuş gibi, "Yanlış düşünmüşsün Crue. Ama bu süreçte benim kız kardeşimi kullanmaya nasıl cüret edersin? Bunun ne kadar iğrenç, ne kadar sapıkça olduğunu farkında mısın?"

Bileğini tutuyorum, o kadar öfkeliyim ki vücudundaki her kemiği kırmak istiyorum. Ama aynı zamanda onu çalmak istiyorum ki başka kimse ona dokunamasın. Son beş hafta onsuz cehennem gibi geçti. Ne zaman oldu bilmiyorum ama nişan yüzüğüm lanet olası kız kardeşinin parmağındayken bile tek düşünebildiğim bu ateşli cadaloz.

"Amerika'dan ayrıldığımdan beri her gece seni düşündüm. Bu eli ben zorlamadım. Sen zorladın."

"Onun yerine kız kardeşimle evlenmeni önererek mi?" Dengesiz bir kahkaha attı.

"*Seni* istedim. Her zaman *sendin*," diye feryat ediyorum yüzümü onunkine yaklaştırırken.

Ateşli ve çekilmez. Yıkıcı
derecede güzel. Ezici bir şekilde
imkansız.

Alışkanlıktan dolayı bu kadına ulaşmak istiyorum ama yüzde yüz benim olduğunu bildiğim bir şeyi sahiplenmemek için sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kısıtlama kullanıyorum.

Şimdi Rya yaklaşıyor, burun buruna geliyor.

Çok yaklaştı.

Çok cazip.

Konuşurken sesi zehirle dolu, "Sen zaman geçirmek için bir şeydin," diyor acımasızca. "Ve burada, İtalya'da, kim bilir, belki zaman geçirmek için başka bir kurban bulurum."

"Başka biriyle yatmayacaksın." Bileğini morluk bırakacak kadar sıkıyorum. Ama bu inatçı kadına başka nasıl ulaşabilirim ki?

"Bana sahip değilsin." Beni iterek geçti.

Bu restorandaki herkesi tek tek çekip vurmak üzereyim.

Öfkem yanan bir cehennem.

Bu kadın çekilmez. Tahammül edilemez. Ve lanet olası *benim*.

Arkasından kayıtsızca yürümeye çalışıyorum ama ne kadar öfkeli olduğu belli ve muhtemelen arkasında zehirli bir kara bulut oluyorum.

"Gitmek zorundayım. Biriyle buluşacağım. Ama yarın eve uğrarım. Eşyalarım senin için uygun mu?" Rya babasına söylüyor.

Ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"Hemen gidiyor musunuz?" Honey oturduğu yerden sıçrayıp Rya'yla benim aramda gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor dikkat çekmemek için.

Honey iyi eğitilmiş bir kadın. Karşımda duran ve *çok* fazla tavrı olan bu cadalozun tam tersi.

Bakışlarımız tekrar birleşirken ikimiz de aynı anda "Her şey yolunda," diye mırıldanıyoruz.

"Aslında nişanlının tam bir sik kafalı olduğunu düşünüyorum." "Rya!" Bay Ricci tersledi.

Elimi ona doğru kaldırıyorum. "Davaları kazanmakta gülünç derecede iyi olan ama kendi görevleri söz konusu olduğunda tamamen aptallaşan şımarık küçük kaçak avukattan gelen bu sözler çok zengin."

"Görevler mi?" diye alay ediyor. "Neden, iyi bir ev kadını gibi kapıdan girdiğin her gün bir bebek tükürmeyi ve seni terliklerin ve puronla karşılamayı reddettiğim için mi?"

İkimiz de masanın üzerine eğilmiş bağırıyoruz.

Bakışlarım odada geziniyor, herkes hızla dikkatini başka yöne çeviriyor. Bu lanet kadın soğukkanlılığımı tamamen kaybetmeme neden oldu.

Ama sonra gözleri Honey'e kayıyor. Honey geri çekilmiş gibi görünüyor.

Ona elimi uzattığımda, elimden kaçıyor. Bu iyi kızın kız kardeşinin omurgasının bir parçasına sahip olması şaşırtıcı. Bu Ricci kadınlarının nesi var? Bundan daha azı için adam öldürdüm.

"Tatlım, izin ver açıklayayım," diye söze başlar Rya.

"Hayır, bence bu bir gün için yeterli," diyor diplomatik bir ses tonuyla ve onay için babasına bakıyor. "Bence bu herkes için yeterli bir gösteri, değil mi?" Ama sessizce bana döndü. "İstedğin ben değildim, değil mi?"

Honey bana dikkatle bakıyor. Ve ne görmeyi beklediğini bilmiyorum. Merhamet mi? Rahatlık mı? Bu özelliklerin hiçbirini görmeyecek.

"Bir Ricci gelinine sahip olmak için sözleştim ve bir tane *alacağım*," tek söylediğim bu. "Tam bir *domuzsun*!" Rya'dan yüzüme bir bardak su sıçradı.

yön. Şimdi çok *öfkeli*. Honey bile geri adım atarak araya girmemesi gerektiğini biliyor. Rya ise hırçın ve nefret dolu. Ve lanet olsun, gözleri öfkeyle parlıyor. Onu yakalayıp masaya yapıştırmak istiyorum. Bu kadın böyle bir durumda bile içimdeki her türlü ihtiyacı kışkırtıyor.

Adamlarım bir adım öne çıksa da bu işe karışmamaları için elimi kaldırıyorum. Rya'yı diğerlerine yaptığım gibi herkesin önünde azarlayabilir miydim? Eğer yapsaydım, ölmüş olurdu.

"Kızlarım için üzgünüm," diye başlıyor Bay Ricci. "Bu çok kafa karıştırıcı bir durum."

Honey eşyalarını hızla toplayarak, "Sanırım gitme vaktimiz geldi," diyor. "Tatlım, konuşabilir miyiz?" Rya elini kız kardeşine uzatır.

"Hayır," diyor Honey sıkı bir gülümsemeyle. "Bugün olmaz."

Honey'nin bakışları sert. Baştan aşağı bir Ricci kadını. İstedğim kişi o değil, ama evleneceğim kişi o.

Karşımdaki ateşli kızla bakışlarımı kilitliyorum. Karamel saçları topuzundan çözülüyor ve alev almak üzereymiş gibi görünüyor.

"Belki de seni vururken daha yükseğe nişan almalıydım." "Belki de onun yerine benimle evlenmeliydin." "Siktir git, Crue!" Rya beni tersledi ve fırtına gibi dışarı çıktı.

Bay Ricci orada suskun oturuyor. Karısının iki dakika önce beti benzi atmıştı.

"Kızım her zaman çok konuşkan olmuştur," diyor sonunda.

"Bu iyi bir eş olmak için yeterli değil," diye azarlıyorum.

Ama Tanrım, eşim olmasını istediğim tek kadın, bir eşte aradığım tüm niteliklerden yoksun olan kadındır.

Rya'nın burada olması hiçbir şeyi değiştirmez. İki hafta içinde evlenmiş *olacağım*.

BÖLÜM 62

Rya

I kimseyle görüşmüyordu.

Mümkün olduğunca çabuk, en yakın otele gittim, arabaya atladım. Duş aldım ve yatağa çıplak girdim.

Çantamı getirmeliydim ama ailemden kaçmayı planlamamıştım.

Orada bir saniye daha oturamayacağımı

biliyordum. Uyumam lazım.

Belki yarın bununla başa çıkmak için daha hazırlıklı olurum.

Crue'nun başka biriyle evlenmesini bekliyordum ama bu kişinin *kız kardeşim* olmasını beklemiyordum.

Onu bir kez aramaya çalıştım ama doğrudan telesekretere yönlendirdi.

Bu yüzden, saygımdan dolayı, babamın evine gitmeden önce ona bir gün vereceğim.

"Yani yerel bir restoranda çığlık çığlığa bir kavgaya mı dönüştü?" Angel Alessia'yı emzirirken oturmuş, şaşkın şaşkın bana bakıyor. Sonra endişeli bakışları Dominic'e kaydı.

"Evet, temelde," diyorum, yenilmiş bir halde.

Islık çalıyor. "Siz ikiniz kesinlikle aklınızı kaçırmışsınız."

"Ne? Kız kardeşimin parmağına yüzük takmak için geri gelen ve *iki hafta* içinde onunla evlenmeyi planlayan psikopat ben değilim!" Alessia kıpırdanırken sesimi yükselttiğim için hemen özür diliyorum.

Dominic ve Angel'ın malikanesinde oturuyoruz; çift aile hayatına alışmış. Dominic Angel'ın yanında uzanıyor, eliyle bebeği kucaklamaya yardım ediyor, sanki her şeyin bir parçası olmak istiyormuş gibi.

Onları izlemek bana garip geliyor. Angel artık evli ve bir çocuğu var. Hayatım boyunca kaçtığım şeylerin aynısı. Annemle babamın böyle bir anı paylaşıp paylaşmadıklarını merak ediyorum. Sevecen ebeveynlerin vizyonu olup olmadıklarını. Ya da annem ben doğduktan bir hafta sonra yeni kazandığı para ve yaşam tarzıyla hava atmaya mı çıkmıştı?

"Evet, düğün davetiyemizi daha bugün aldık," diyor Angel, Dominic'i davetiyeyi uzatması için dürterken. Davetiyeyi bana uzatırken kısık ve isteksiz bir nefes alıyor. Ve orada, yazılı olarak, Bayan Honey Ricci'nin Bay Crue Monti ile evleneceği tarih ve saati belirtiyor.

"Kahretsin! Görünüşe göre o düğünlerini büyük bir olay haline getirmek istiyor, oysa benim elimde olan tek şey zoraki bir girişimdi. Vegas'a gidip Elvis'le evlenseydik bari," diyorum acı acı, zarif davetiyeyi Dominic'e geri verirken.

"Aslında bunu senin için düşündü," diyor Dominic sessizce.

Angel onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor. Kardeşi hakkında konuşurkenki isteksizliğini her zaman görebiliyorum çünkü Crue'nun kusurları arasında, aile üyeleri tarafından haksızlığa uğradığını hissettiğinde onları öldürmeye karşı değildi.

"Böyle büyük bir düğün ister miydin?" diye soruyor. "Tabii ki hayır."

Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi bana bakıyor. "Bunu samimi ve küçük tutmak istedi. Seni ailelerin önünde İtalya'ya geri götürmek zorunda kalmayacaktı çünkü senin çileden çıkacağını biliyordu."

"Şey..." Tereddüt ediyorum. "Bunu açıkça belirttiğimde eminim ki evlenmek istemiyorsan, orada durmalıydın."

"Ama yapmak zorunda, Rya. Sana verebileceği kadar zaman verdi." "Bu da ne demek şimdi?"

Angel Dominic'e bir kez daha hızlıca bakar ve iç çeker. "Kahretsin kadın, beni gerçekten öldürteceksin."

Gözlerini deviriyor ve onun adına konuşuyor: "Otuz yaşına gelene kadar sana yaklaşmayacağına söz verdi. Hayatına müdahale etmeden önce bunun sana yeterince 'özgürlük' vereceğini düşündü."

"Dayatılmış mı?"

Angel ayağa kalkıp bana yaklaşıırken, "O hep senin için geliyordu," diyor. Şaşkına döndüm. Bunların hepsinin benim için olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

ve benim rızam olmadan planlanmış. "İşte."

Alessia'yı bana verdi.

"Oh hayır... Çocuklarla aram iyi değildir."

Oflayıp pufluyor ve en kırılgan paketi kollarıma bırakıyor. "Annen iyi bir anne değildi ve muhtemelen hâlâ da değil diye senin için de aynı şey geçerli değil Rya."

Midemde bir burkulma oluştu. Kendimi bir anne olarak hayal bile etmemiştim. Honey ya da onun annesi gibi değildim. İçimde annelik içgüdüğü yoktu. Ama Alessia'ya bakarken, onun vaftiz annesi olarak, bu güzel çocuk için her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Battaniyesinin bir köşesini geri çekiyorum, ne kadar küçük olduğuna hayret ediyorum. Ne kadar kırılgan görünüyor.

Angel'ın beni yargıladığını hissedebiliyorum, "Sence tüm bunlar evlilik ve çocukların neye benzediğini düşündüğünden kaçtığın için mi?" demeden önce.

Alay ediyorum. "Kaçıyorum çünkü o spor olsun diye adam öldüren bir mafya babası. Yoksa hayatının bu kısmını hatırlayan tek kişi ben miyim?"

"Bunu onunla yatmadan önce de biliyordun... yatarken de... ve hatta şimdi de. Yine de buradayız, hala onun hakkında konuşuyoruz."

"Çünkü kız kardeşimle evlenmeye çalışıyor," diye hatırlatıyorum ona. Yüz ifadesi üzgünleşiyor. Hatta acıyor.

"Bu bakış ne için?" Ben soruyorum.

"Tüm hayatını koşarak mı geçireceksin merak ediyorum."

"Pardon?"

"Crue'dan ya da başka bir adamdan kaçmak olsun. Yalnız mı ölmek istiyorsun?"

"Vay canına," diyorum, hızla gözlerimi kırıştıtararak. Bu tür bir moral konuşması beklemiyordum. "Ne kadar koşacaksın? Buradan." Evin etrafında el sallıyor. "Çünkü her şey o kadar da kötü değil. Elbette, iş biraz yarım yamalak ve bazen riskli olabiliyor. Ama avukatlığı bu yüzden sevmiyor musun? Risk. Heyecan. Bulanıklaşan çizgiler. İstedığınızı yapabilme özgürlüğü. Crue'nun eşi olarak, hem burada hem de New York'ta sadece isim olarak en çok tanınan kadınlardan biri olacaksınız. Ne? gerçekten peşinde misin? Bal ve Crue bir yana."

Ona bakınca yüzüm kızardı. *Buna ne demem gerekiyordu ki?*

Sessizliğim üzerine devam ediyor, "Bir düşün. Crue'yla evlenmen gerektiği sana söylenmeseydi gitmesine izin verir miydin? Çünkü onun seni bırakmak istemediğini biliyoruz. Aileler ve sözleşmeler bir yana, bence

Crue pisliğin teki." Dominic sanki az önce korkunç bir küfür savurmuş gibi garip bir şekilde onun yanında kıpırdanıyor. "Ama bence o da en az senin kadar inatçı ve muhtemelen dünyada seninle başa çıkabilecek tek erkek o."

"Benim bokum mu?" Yaralı bir şekilde sordum.

"Mahkeme salonunda erkekleri canlı canlı yiyorsunuz," diyor. "Herkese yalan söyleyebilirsin ama kendine sonsuza kadar yalan söyleyemezsin. Belki de Crue seninle başa çıkabilecek tek erkektir. Aptal bir sözleşmedeki bazı teknik detaylar yüzünden bunun elinden kayıp gitmesine izin vereceğine emin misin?"

"O bir suçlu."

"Ve sen de birinin kızıısın. Seni zen o kısım değil. Bu yüzden bir dahaki sefere bahane olarak mantıklı bir şey kullanmaya alış."

Lanet olsun.

BÖLÜM 63

Rya

M Angel'ın imaları aklını karıştırıyor.

Arka koltukta otururken araba altımda sarsılıyor. Benim arabama doğru sürerken On dört yıldır ziyaret etmediğim aile evimiz nostaljik bir his veriyor.

Pek çok açıdan değişmedi. Ama ben değiştim.

Tam bir karmaşa. Her şey. Ve şimdi, tüm bu durumu Honey'e açıklamak zorundayım ve bunu düşündükçe midem bulanıyor. Bu koşulların yeniden bir araya gelmemizi gölgelemesinden nefret ediyorum. Ama sanırım Crue'nun bunu bile berbat edeceğine güvenebilirim.

İç çekiyorum. Yoruldum. Tüm bunlar için sadece Crue'yu suçluyordum. Ama bunda benim de payım yok muydu? Ondan nefret ettiğimi söylüyorum. Bu kadarından eminim ama bundan daha fazlası var. Kanepede oturup televizyon izlediğimiz küçük anlar. Olağanüstü seks. *Ondan*. Kendini beğenmiş. Sahiplenici ve her şeyi tüketen. Birlikte geçirdiğimiz zaman ne kadar mantıksız olsa da, Angel'ın bana söylediği şeyi inkar edemem. Heyecan vericiydi. Beni sersemliğimden uyandırmıştı.

Yalnız ölmek istediğimi sanmıyorum ama ölsem de umurumda değil. Ama kaçtığımı ima etmesi gözümü açtı çünkü Monica da benzer bir şey söylememiş miydi? Mahkemede hiç kimseden ya da hiçbir şeyden kaçmadım. Her zaman her şeyin üzerine giderdim. Peki konu Crue olunca neden farklı oluyor?

İlişkimizin bittiğini bildiğim halde bu adamın hala düşüncelerimi tüketmesinden nefret ediyorum.

Çakıllı araba yolunun sonunda duruyoruz ve Honey'nin beşinci yaş günü için yaptırdığı at çiftliği uzakta görünüyor. Her zaman prenses olan oydu, ben değil.

Kendimi bir şeylerle savaşmaya başlarken buluyorum. Tanıdık araba yolu ve mükemmel sıralanmış ağaşlar. Büyüdüğüm köşk. Ama sahip olduğumuz tek malikane o değıl. Çok sayıda tatil evimiz var. Benim favorim, buradan sadece iki saat uzaklıktaki göl evi.

Birden fazla kişi bir dizi beyaz gül getirirken kaşlarını kargaşadan çatılıyor. Grubun en önünde, yerlerini belirleyen Sharon var. Beni fark ettiğinde el sallıyor. Ben de ona küçük bir el sallıyorum ama yine de bana sarılmaya çalışırsa diye mesafemi koruyorum.

"Bütün bunlar ne için?" Tüm kargaşaya rağımen hiç değışmemiş gibi görünen evin içine bakarak soruyorum.

"Yarın akşamki nişan partisi."

"Vay canına. Çok çabuk oldu. Monti'lerin evlerinde ağırlamamalarına şaşırdım." *Crue'nun ne kadar kontrolcü olduğunu düşünürsek*, sanırım.

"Oh, olacaklar. Bizimki yarın akşam, onlarınki de Cumartesi akşamı."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki. Çünkü aynı hafta sonu iki nişan partisinden daha gösterişli ne olabilir ki? "Honey nerede?"

Bunun üzerine Sharon'ın ifadesi değışir. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Bunu söylemek bana düşmez ama onlar evlenmeden önce bu işi çözmelisin. Honey sana saygı duyuyor. Onu gerçekten zor bir duruma soktun."

"Onu bu duruma ben mi soktum?" İnanamayarak söylüyorum.

"İşte orada," diye sesleniyor babam bana sarılmak için yaklaşırken. Üvey annem hemen personeli yönlendirmeye devam ediyor. "Dün hakkında..." diye başlıyor.

"Baba, şimdi olmaz. Önce Honey ile konuşmak istiyorum."

Çenesinde tikler var. Muhtemelen gergin. Crue ve benim restoranda yaptığımız gösteri şu anda çok hoşuna gidecekti ve cevaplaması gereken çok şey olacaktı. Ama o hala benim babam.

"O mutfakta. İşin bitince gel beni bul."

"Teşekkürler baba." Eve girmeden önce onu bir kez daha sıkıyorum. Mevsimsel olarak değışen dekor dışında her şey aynı. Çok daha basit günlerdeki eski evin anıları zihnimi dolduruyor.

Honey'nin hafif kahkahası havada dalgalanırken mideme bir suçluluk duygusu saplanıyor. Onu böyle güldüren kim? Crue mu? Ona söyleyebileceğı kışkırtıcı şeyler yüzünden mi onu güldürüyor?

Bana yaptığı gibi mi? Midemde bir kıskançlık ve vicdan azabı kıpırdanıyor ama onu geri itiyorum.

Kendimi destekliyorum. Köşeyi dönüp ailemin sahip olduğu üzüm bağının nefes kesici manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri olan beyaz mermer mutfığa girdiğimde Honey ve Dawson'ı buluyorum.

Dawson ona gülümseyerek pastadan bir parça yemesi için onu cesaretlendiriyor. Ne dediğini bilmiyorum ama her ne dediyse, karnını tutuyor ve gülüyor. Parmağındaki yüzük şu anki mutsuzluğuma parlak bir işaret gibi.

Dawson bakışları bana kayana kadar gülümsüyor. "Rya?" diyor şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?"

Dilimi tıkırdatıyorum. "Evet, bir de bana sor. Ben de sana aynısını sorabilirim."

Honey bir an sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" dedi.

"Biliyor mu?" diye soruyor bana ve sonra Honey'ye bakıyor.

"En iyi arkadaşının sık hareketi hakkında mı? Evet, biliyor. Yani, bir bakıma." "Yeterince biliyorum," diye ekliyor Honey, saçının bir parçasını arkasına sıkıştırarak

Kulak.

Dawson'ın yanındaki bariz gerginliği karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Adam Sıcak, onu suçlamıyorum ama bu kadar nazlı davranmasını beklemiyordum. Kız kardeşimi on dört yıldır görmüyorum ama şu çok açık ki artık çocuk değiliz.

"Dawson, bize birkaç dakika izin verir misin lütfen?"

Aramıza ihtiyatla bakıyor ama odadan çıkıyor. Dawson kapıda oyalanıyor ve bana bakıyor. "Seni görmek güzel, Rya."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sen de, Dawson."

"Görünüşe göre işleri organize etmeye yardım etmek için burada ve nişanlığının sağdıcı."

Nişanlığım demesi midemde düğümler oluşturuyor. Parmağımda kıpırdanacak bir yüzük bile yok ama yine de kendimi ellerimi sıkarken buluyorum. Kardeş olarak aramızda çok zaman geçti, ama bu koşullar altında yeniden bir araya gelmek korkunç.

Honey yakındaki bir hizmetkâra, "Maria, lütfen biraz atıştırmalık ve şarap getirebilir misin?" diye sorar.

"Bolca şarap," diye ekliyorum. "Lütfen, Maria."

Nazikçe başını sallıyor ve ben de kız kardeşimi bahçe avlusuna kadar takip ediyorum. Ailemin evinin manzarası çok güzeldi ve içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

üzerimde. Bu manzaranın beni ne kadar rahatlattığını unutmuşum. New York'un koşuşturmacasından çok farklı.

Karşısına oturuyorum ve o da beklentiyle beni izliyor. "Crue tehlikeli bir adam," diyorum ona.

Keskin bir nefes veriyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şu anda Crue Monti gerçekten umurumda değil." Biraz şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Dün çok 'iyi bir kız' gibi görünüyordu, müstakbel mükemmel bir eş gibi. "Bilmek istediğim şey ikinizin arasındaki ilişkinin ne kadar derin olduğu. Kimsenin ikinci tercihi *olmayacağım*. Ama bana gerçekten başka bir seçenek bırakmadınız."

"Ne?"

"Bu evlilik için anlaşılan sendin. Ben değil. Crue Monti'nin nasıl bir adam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir kadından ne beklediğini? Bu da açıkça senin tam tersin."

"Ah," diyorum, aşağılanmış bir şekilde. *Honey hep böyle miydi?*

"En azından isteksizliğimi gizleme konusunda daha iyiyim."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Sanırım çocukluğumuzdan bu yana pek bir şey değişmedi. Ama Honey ne isterse hep alırdı. İlk defa mı alamadı? Yoksa bunu mu istiyor?

"Öyleyse bana İtalya'nın en güçlü ve en zengin adamlarından biriyle olan nişanımı neden yeniden gözden geçirmem gerektiğini açıklayın."

Maria masaya bir tepsi taze yapılmış sandviç, vejetaryen seçenekler ve bir şişe kırmızı şarap koyar.

"Kimse size evliliğinizi yeniden gözden geçirmeniz gerektiğini söylemiyor."

Kibirli bir nefes daha veriyor ve kendi kadehinden önce benim kadehimi dolduruyor. "Nişanlığımın suratına su fırlatması ve kız kardeşim yüzünden kendini kaybetmesi bana aksini söylüyor. Siz takıldınız mı?"

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve lezzetinden inliyorum. "Birçok kez."

"Onu seviyor musun?" diye soruyor.

Öksürüyorum, şarap yanlışı yöne gidiyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Vay canına. Önemli bir Amerikalı avukat olarak, bazı şeyleri örtbas etmekte daha iyi olacağınızı düşünmüştüm." Honey sandviçini karıştırarak başını sallıyor. "Saptırma. Ne kadar sahtekârsın." Beklentiyle bana bakıyor. Honey bazı açılardan hâlâ küçük bir prenses ama artık o da bir kadın. Ve bu onu daha çok özlememe neden oluyor.

"Çünkü eğer bunu durdurmazsan, bunu yapacağım. Onun istediği mükemmel eş olacağım ve Ricci adını koruyacağım. Peki sen ne yapacaksın?"

O gelişigüzel yerken ben yemeğe bakamıyorum bile.

"Hiç tanımadığın bir adama özgürlüğünü nasıl bu kadar kolay teslim edebiliyorsun?" Bu kadar itaatkâr olmasından neredeyse dehşete düşmüş bir halde soruyorum.

"Hiç bir şey vermiyorum. Yaşam tarzımı seviyorum. Çekici biri. Güçlü. Ve istediğim her şeyi elde edeceğime hiç şüphem yok. Bunda yanlış olan ne?"

Onunla tartışamam.

Şöyle devam ediyor: "Bir Ricci olarak bu görevi yerine getirmek bizim rollerimizden biri. Sözleşme olsun ya da olmasın. İkimiz de aniden bir hiçle evlenemeyiz. Hiç kimse Ricci ismi için yeterince iyi olamaz. Belki bir Monti hariç."

Bir ıslık çaldım. "Babamla çok fazla vakit geçiriyorsun." Gülüyorum.

"Ve çok uzun zamandır yoksun, kardeşim," diye sertçe yanıtlıyor. "Bunca yıldır seni özledim ve döndüğünde bu koşullar altında dönüyorsun. Sanki Crue'nun seninle oynadığı oyunda bir piyon olarak kullanılıyorum. Dün ne kadar aşağılandığımı biliyor musun?"

"Buraya geri dönüp sana evlenme teklif edeceğini bilmiyordum," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Neden? Sana zaten sorduğu için mi?"

Ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünürken tırnaklarım masaya vuruyor. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyor. Her şeyi. "Daha çok Crue'nun beni alter'e sürüklemesi ve kaçabilmek için onu bacağından vurmam gibi."

Gözleri büyüyor. "Crue Monti'yi vurdun ve hayatta mı kaldın?"

"Herkes ona gerçekten çok fazla kredi veriyor." Ben de umursamazca el salladım.

Düşünceli bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Peki şimdi ne olacak? Onu geri alacak mısın, yoksa bu düğünü yapacak mıyım?"

Honey'e bakıyorum, meydan okuyan çenesi havada. Bu onun için nasıl bu kadar sözleşmeye bağlı olabilir? Ya da daha iyisi, ben ne zaman aynı olmayı bıraktım? Crue Monti söz konusu olduğunda ne zaman tereddüt ettim?

Birdenbire, sorumluluk onun elindeyken, kendimi hiç de abla gibi hissetmediğimi fark ediyorum. Honey her şeyi kolayca üstleniyor.

Tereddüt ediyorum çünkü düğünü teşvik etmek istemediğimi ama buna karışmak da istemediğimi fark ediyorum. Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum.

Crue ile evlenmesini

istemiyorum. Ama ben de ona
sahip olamam.

"Sadece seksti," diyorum ona, sesim kabul etmek istediğimden çok daha kısık çıkıyor.

"Madem öyle diyorsun. O zaman evlilik gerçekleşecek. Senden de nedimem olmanı bekliyorum. Ve en iyi şekilde davranmanı." Parmağıyla beni işaret etti. "Şimdi, Monti sözleşmesi bitti. Bana New York hakkında her şeyi anlat." Sanki bir düğmeye bastı ve konuyu tamamen değiştirdi.

Birbiriyle çelişen duygular sağanağı beni vuruyor ve nedenini bilmiyorum. Ama şu anda ya çılgılık atacakmışım ya da ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

64. BÖLÜM

Crue

I ondan nefret ediyorum.

O siyah elbisenin içinde nasıl göründüğünü.

Bronz teni ve karamel rengi saçları Ricci'lerin evindeki insan kalabalığının arasında bile dikkatimi çekiyor.

Çok sayıda misafir Honey ve beni nişanımız için tebrik etti. İyi dileklerini sunan her kişiyle birlikte sabrım daha da azalıyor. Tüm bu formalitelerin bitmesini istiyorum çünkü bu saçmalıkla işim bitti.

Rya otuz dakika geç geldi ve her zamanki gibi geç kaldığı için onu domaltıp kışına şaplak atmak istedim. Büyük ihtimalle kasıtlıydı. Bakışlarımı ondan ayırıp mükemmel bir ev sahibesi olan nişanlıma çevirmek bana acı veriyor. Honey'e karşı bir şeyim yok. Aksine, o mükemmel bir eş olacak. O da güzel.

Annem onun etrafında çırpınıyor ve el yapımı ikramlar sunuyor.

"Çok belli ediyorsun," diye uyarıyor Dawson yanıma otururken. Bahçenin avlusunda oturuyoruz, gün batımı bağın ötesini yıkıyor ve babasıyla konuşurken Rya'nın saçlarındaki açık renk telleri ortaya çıkarıyor.

Angel ve yeni doğan bebekleriyle birlikte olması için Dominic'e bir gece izin verdim. Bu aynı zamanda ona yaltaklanan annemden uzak bir gece verecek.

"Neyi belirginleştirmek?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu gece Ricci kardeşlerden hangisini gerçekten becermek istiyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Bir zamanlar mantığın sesi olmaya çalışmıştım, şimdi geldiğimiz noktaya bakın." Dawson bir yudum almadan önce kadehiyle selam veriyor.

"Aptal tavsiyen işe yaramadı," diye tükürdüm.

Gülüyor. "Sana Rya'ya kur yapmanı söyledim, ona özgürlük ver." "Kimseye kur yapmama gerek yok."

"Yanlış kız kardeşe koca olmak üzere olduğun için bu çok açık."

Bakışlarım Honey'nin parmağına ve kendi seçtiği büyük kayaya kayıyor. Ellerindeki en büyük taşı. Umursadığımdan değil. Sahip olduğum diğer yüzük - belirli bir prenses için seçtiğim - hala kasamda saklı.

Bir adamın Rya'ya yaklaşmasını izliyorum. Gülümsemesi nazik ve gözleri onun göğsüne yapışmış. Viski bardağımı sıkıca kavriyorum.

Kendime engel olamıyorum. Kesinlikle silahımı çekip Rya'nın çevresindeki her lanet olası adamı vurmak üzereyim.

BÖLÜM 65

Rya

“T oni?” Eski çocukluk arkadaşımı gördüğüme şaşırarak söylüyorum. Onu büyümüş görmek çok farklı. Ona küçük bir aşk beslediğimi hatırlıyorum.

onu on üçüncü doğum günü partime davet ettim. Baş başa beş dakikamız vardı ve ikimiz de sessizliği doldurmak için ne yapacağımızı bilmiyorduk.

"Vay canına," diye yanıtlıyor kalın aksanıyla. "Kodaman Amerikalı avukatın ülkesine döneceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kapa çeneni." Omzuna bir tokat attım. "Geri dönmem çok uzun sürdü, biliyorum."

"Öyle oldu," diyor sıcak bir gülümsemeyle. Gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklıktan yaşı biraz belli oluyor. Ama o utangaç yanı hiç değişmemiş. Bütün gece bakışlarını üzerimde hissettiğim bir hıyardan farklı.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye soruyor, neredeyse boş olan bardağıma bakarak. "Buna gerek yok," diye araya giriyor Dawson, yanıma geliyor ve Zavallı adama bakarak.

"Oh, üzgünüm, senin şey olduğunu fark etmemiştim..."

"Hayır, görüldüğü gibi değil." Dawson'la aramdaki mesafeyi gösterdim.

Dawson'ın bakışları sabit ve ilk kez ne kadar korkutucu olabileceğini fark ediyorum.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sessizce homurdanıyorum.

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim." Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Crue'nun bu gece göğüslerinle göz teması kuran her erkeği vurmasındansa benim olay çıkarmamı tercih etmez misin? Bir katliam yaşanmaması için seni balonlu naylonla sarmak zorunda kalacağım."

Öfkeli bir şekilde içimi çektim. "Crue bana sahip *değil*. O benim kız kardeşimle evleniyor, unutmayın."

"Peki bu nasıl oldu?" Dawson ondan beklediğimden daha sert bir şekilde karşılık veriyor. "Benim kardeşim yok ama aranızdaki kaosun ortasına düşmenin Honey için adil olmadığını düşünüyorum."

Sözleri çok sertti.

Honey neye adım attığını biliyor.

Ama öyle mi?

Herhangi

birimiz?

Crue'ya doğru kısa bir bakış atıyorum ve onun bakışları bana ve Dawson'a sabitleniyor.

Hay sikeyim! Onu daha fazla görememek için dönüyorum, kalbim göğsümden fırlıyor.

Dawson'a "Daha az konuştuğun ve sadece güzel olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum," diyorum.

Bana en hınzır gülümsemesini veriyor. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Partinin tadını çıkarıyor musun, Dawson?" Honey aramızdaki gerginliği kıracak bir şekilde söylüyor. Acaba bunun nedeni Honey'nin ondan hoşlanıyor olması mı? Yoksa sadece iyi bir ev sahibesi olduğu için mi? Her iki durumda da, izninizi rica ediyorum.

Gerçek şu ki, Honey'nin neye imza attığını bildiğini sanmıyorum. Crue gibi bir adam tam bir itaat bekliyor ve onun bakışları altında nasıl bocalayabileceğini düşündükçe boğazım daralıyor. Yaşam tarzını seviyor olabilir ama çoğunlukla özgürce yaşadı. Crue Monti'nin tasma ve zincirini anlamıyor mu?

Bayan Monti'nin yanından geçiyorum, bariz bakışları beni tepeden tırnağa ele geçiriyor ve sinirlerimi bozuyor. Yine de sanırım beni son gördüğünde oğluyla evlenmem gerekiyordu ama onun yerine oğlunu vurmuştum.

BÖLÜM 66

Crue

I viskimi geri atıp onu takip edeceğim.

Çünkü tabii ki yapabilirim.

Başka ne yapmam gerekiyor?

Rya kütüphaneye giriyor ve ben de onu takip ederek kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Parmağını kitap raflarının sırtlarında gezdirirken omzunun üzerinden bile bakmıyor.

O dar siyah elbise kıvrımlarına yapışıyor, ellerimin içini ve dışını bildiği o vücut. Hatırlayınca sikim seğiriyor. Bu çekilmez kadın hayatımda çok fazla hasara yol açtı ama yine de kendimi ona doğru çekilirken buluyorum.

Takıntılı.

Büyülendi

m.

Lanet olası büyülenmiş.

Başka bir yerde olmam için her şey hazır olsa da onun gitmesine izin veremem.

Başka biriyle evlenmek için.

"Onunla yattın mı?" Rya ses tonunu eşitleyerek soruyor. Rahatsız bir şekilde onu izliyorum, sikimi ayarlıyorum.

Kaybedecek neyim var ki? Eğer bu Rya Ricci'yi son görüşümse, onun tadını çıkarmak istiyorum.

"Aklıma gelen *tek* kişi sensin. O küçük kırmızı parçaların içinde. Narin boynunu boğarken nabzının elimin altında nasıl attığını."

Rya nihayet omzunun üzerinden bakarken, "Kes şunu," diye tıslıyor. Uzun odanın sonundaki ahşap masaya doğru yürüyor, tırnakları düşünürken her zaman yaptığı gibi tıkırdıyor ve sürükleniyor.

"Ne! Dürüst olmak mı? En azından birimiz öyle prenses."

Kıkırdıyor. "Crue Monti bir dürüstlük örneğiye dünyanın sonu gelmiş olmalı."

"Sana ne zaman yalan söyledim?"

"Gerçeği çarpıtmak ve tam olarak açıklamamak dürüst olmak *değildir*. New York'ta yaptığın o saçmalık beni ciddi şekilde sorgulamaya itti, özellikle de ani ölümlerinden hemen önce Torrisi ailesinden aldığım o yüklü ödemeye birlikte. Bunu açıklamak ister misin?"

Kapıya yaslanıp gülümseyerek bir bacağımı yukarı kaldırıyorum. "Açıklanacak çok şey var mı prenses? Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

"Beni kullandın," diye feveran ediyor. "Seni zengin ettim."

"Parayı hiç önemsemedim," diye itiraf ediyor sessizce, masanın üzerindeki eşyaları dalgınca karıştırırken. Oda karanlık, ama kapının altından gelen ışık sayesinde silüetini seçebiliyorum.

"Önemsediğin bir şey var mı?"

Soru havada asılı kalıyor. Bu dairelerin içinde dönüp durmanın canı cehenneme. Aramızdaki mesafeyi silerek ona doğru adım atıyorum. Masanın etrafından dolanırken hareketlerim karşısında kaskatı kesiliyor, sanki ilk fırsatta kaçacakmış gibi. Ama artık buna alıştım ve tüm bu saçmalıklardan inanılmaz derecede yoruldum. "En azından birimiz bu meseleyle yüzleşmeye istekli. Seni asla bir korkak olarak görmedim," diyorum.

Yüzüne doğru uzandım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Her zamanki hesapçı bakışlarında yanan bir öfke görmeyi bekliyordum ama onun yerine gözlerinden kontrolsüz yaşlar aktığını fark ettim. Donup kaldım. Öfkeli, amansız duygular yüzeye çıkıyor ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Kahretsin, o bile onlarla ne yapacağını bilmiyor.

"Benimle taşak geçmeyi bırak Crue. Sen bir pislikten başka bir şey değilsin," diyor parmağıyla beni iterken öfkeyle. "Sen her zaman sadece kendini düşündün, bu yüzden bana korkak olduğumu söylemeye cüret etme."

Parmağını yakalayıp kendime doğru çekiyorum, diğer elimin silahımın üzerinde durduğundan emin oluyorum. Bu tuzağa ikinci kez düşmeyeceğim. Islak kirpikleriyle bana bakıyor. Parfümünün kokusu ve vücudunun bana verdiği rahatlık beni tüketiyor.

Doğru

hissediyor.

O *benim*.

Bay Ricci içeri girmeden önce kapı çalınır.

Rya gözlerini ovuşturarak benden uzaklaşıyor. Babası Rya'ya seslenmeden önce aramıza bakıyor, o da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyor. Onu tutup kendime çekmek istiyorum ama bir şey beni durduruyor. Bu, Bay Ricci'nin bana attığı bakış ya da tüm bunların ne kadar berbat olduğunun ağırlığı olabilir.

Basit olması gerekiyordu.

Evlenmek.

Sözleşmeyi imzalayın.

Ve hepsi benim olacaktı.

Yine de New York'tan döndüğümünden beri açlığımın sınırı sarsıldı. Ve nedenini çok iyi biliyorum. Her şey kapıyı arkasından kapatan bu küçük cadaloza bağlı.

Ve bir kez daha benden kaçıyor.

BÖLÜM 67

Rya

I gölün üzerinden bakıyor.

Babamın en değerli Ferrari'sini en sevdiğim arabaya götürmüştüm. aile evleri. Arabayla tepelerin arasından geçip buraya gelmek güzel bir manzara değişikliği. Şarap kadehini rahatça dizime koyuyorum.

Geriye dönüp baktığımda, bu evi diğerlerinden daha küçük olduğu için hep daha çok sevmişimdir. Burada zaman zaman birkaç misafir ağırlıyorduk ama burası ailemiz içindi.

Dün gece tam bir felaketti.

Honey ve Crue arasında, düğüne katılamayacağıma karar verdim. Şu anda Monti'lerin evinde ikinci nişan partilerini vereceklerdi ve ben kesinlikle gitmeyecektim. Hatta yarın için eve dönüş uçak bileti aldım. Evet, buraya geleli bir haftadan az olmuştu ama ben burada *ben değilim*.

Crue Monti'nin önünde ağlamak benim için yeni bir dip noktasıydı. O zamandan beri ağlamamıştım... yani, hiç. Ama bu adam beni hakkı olandan daha fazla açıyor. Artık ben onun bir parçası olduğum kadar o da benim derimin altında.

Onu ve aramızdaki bu şeyi inkâr etmeye kararlıyım. Ama dün gece bana dokunduğunda aniden farkına vardığım şey, artık benim olmadığını bilmenin üzüntüsü -eğer hiç olmadıysa- yıkıcıydı. Uzun zamandır onu bahanelerin arkasına sığınarak kendimden uzaklaştırmıştım.

O bir suçlu.

O bir katil.

Sahiplenici, çabuk sinirlenen ve tam bir pislik.

Ama onunla ilgili bu şeylerin her birini sevmeye başladım. Bu da Crue'nun üzerimde sahip olduğu gücün yıkıcı bir şekilde farkında olmamı sağlıyor. Bu yüzden güçlü bir adam hayatımı kontrol ettiğinde bildiğim şeyi yapıyorum. Kaçıyorum.

Arkamdan yüksek bir ses geliyor. Burada yalnız olmalıydım, bu yüzden ne olduğunu görmek için arkamı döndüm. Crue'nun siyah spor arabasının yanaşmasını şaşkınlıkla izlerken evin etrafından dolaşıp birkaç merdiveni iniyorum. İndi, siyah takım elbisesi içinde düzgünce giyinmişti.

Beni nasıl buldu?

Doğruca bana doğru gelirken şarap kadehimi sıkıca kavriyorum. Bana ulaştığında, tuttuğum nefesi nihayet bırakıyorum. Birbirimizin önünde duruyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, sadece birbirimize bakıyoruz.

Onu seviyorum.

Bu düşünce ruhumu sarsıyor, çatlatıyor ve daha da kötüsü acıtıyor.

Onu seviyorum.

Siktir, ben de ondan nefret ediyorum.

Kız kardeşimin evlenmek üzere olduğu adamı sevemem. Sevemem. Biz öyle insanlar olmayacağız. Buna izin vermeyeceğim.

Ağzımı açacak oluyorum, ama o bir adım öne çıkarak sözlerimi kesiyor. "İptal ettik," demek için acele ediyor.

Şok oldum. Crue bana evlenmek zorunda olduğunu söyledi.

İptal ettik.

"Neden?" Ben

sordum.

Artık çok yakınız, kokusunu alabiliyorum. Her yerden. Duyularımı ele geçiriyor, hayal edebildiğim ve istediğim tek şey o.

"Çünkü istediğim sensin. İstedğin kadar birbirimize yalan

söyleyelim." "Kulağa ölümcül geliyor."

"Bana ölümcül yeminini ver prenses."

Çok fazla ham duygu yüzeye çıkıyor ama tek söyleyebildiğim "Peki ya Honey?".

"Beni buraya o gönderdi."

Onu sevdiğimi söyleyemeden beni kendine çekiyor ve ağzı ağzımı kaplıyor. Öpücüğü nefesimi kesiyor ve şarap bardağını düşürüyorum. Yanımda yere çarptığını duyuyorum ama umurumda değil. Kollarım omuzlarına dolanıyor, elleri kıçımı kavriyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım belini çevreliyor.

"Sizi seviyorum Bayan Ricci," diyor ağır nefesler arasında.

Gözümünden bir damla yaş akıyor ve o da geri çekiliyor, ben ıslak kirpiklerle ona bakmadan önce dilini çıkarıp gözyaşımı yalıyor. "Sanırım ben de seni seviyorum," diyorum ona.

"*Düşünmek mi?*" diye homurdanıyor ve ben ondan yayılan öfkeyi izliyorum. Dudağını ısıırıyor, sonra ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor. Crue camdan birkaç adım uzaklaşıyor ve ben ne olduğunu anlamadan sırtım toprağa değiyor ve o üzerimde geziniyor. "*Sence?*" diyor, ayağa kalkarak. Sonra hızlı bir hareketle gömleğini yırtıyor ve kemerini çözüyor.

"Elbiseni yukarı çek" diye emrederken bana dik dik bakıyor. Dediğini yaptım.

Pantolonu açık duruyor ve sikinin külotuna baskı yaptığını görebiliyorum. "Şimdi, arkanı dön." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yüzüstü, prenses. *Şimdi.*" Yüzümü toprağa gömmemeye çalışıyorum ama çok zor. Ona dönüp baktığımda sırtıttığını görüyorum, kemeri hâlâ elinde. "Kırmızı giymişsin."

"Evet."

"Bana göstermeyi mi umuyordun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. Ve işte o zaman Crue hareket ediyor, eli bacaklarımın arasına dokunuyor. Oradaki dantel zaten ıslak ve ben ona bakarken o da gözlerimin içine bakıyor.

"Yalan söyle." Ve kemeri kıcıma geçirdi.

Çılgılık atıyorum ama acıdan değil. Sürprizden. *Neden hoşuma gidiyor ki?*

"Bu kıcı kırmızı yapmayı hayal etmiştim." Elini ısınmış tenimde gezdiriyor, tekrar bacaklarımın arasına dalıyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için onları birbirinden uzaklaştırıyorum ama elini çekiyor. Ona tekrar baktığımda, parmaklarını tekrar bacaklarımın arasına sokmadan önce ağzına soktuğunu görüyorum. "Şimdiden çok ıslak." G-stringimi çeğiştirip kolayca çıkarıyor, sonra hızla iki parmağını içime kaydırıyor. İnliyor ve "Onları benim için mi giydin?" diye soruyor.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Pahalıydı." dedim.

"Dizlerinin üzerine çök." Dediğini yapıyorum. "Bana doğruyu söyle, ben de seni ödüllendireyim."

Yüzümü çeviriyorum ve hareket ettiğini hissediyorum ama arkama bakmıyorum. Bir yanım bana tekrar şaplak atmasını umarken, diğer yanım beni şimdiden becermesini istiyor.

"Evet, onları senin için giydim," diye fısıldıyorum.

Elleri bacaklarımın arasına kayıyor ve beni geri çekiyor, parmaklarım toprağı kazıyor. Dizlerim şimdi başının iki yanında ve beni aşağı çekiyor, ağzını hareket ettirmeye başlarken yüzü doğrudan amımın altında.

Vay anasını.

Vay anasını.

Beni diliyle beceriyor ve ben de en sevdiğim atraksiyonmuş gibi yüzüne biniyorum.

Öyle.

Kesinlikle öyle.

Kendimi durduramadan, kendimi dizlerimin üzerine kadar itiyorum. Aşağı baktığımda Crue'nun yüzü hâlâ bacaklarımın arasında, elleri kıcımda, beni ağzıyla sikerken her hareketimi kontrol ediyor. Bakışları bana kilitlenmişti. Sıcak, ilkel ve vücudum titrerken ne yapacağımı bilemiyorum. Kıcımlı tokatlıyor ve ben sertçe boşalıyorum. Ağzı yavaşlıyor ve ben yere yığılamadan önce beni kolaylıkla vücudundan aşağı indiriyor, böylece sikinin üzerine geliyorum. Kolayca içeri kayıyor ve itmeye başlıyor. Ellerim saçlarının arasından geçiyor ve ağzını bulup onu öpmeden önce saçlarını kavriyorum.

Her yerinde kendi tadımı alıyorum ama umurumda değil.

Aleti önce yavaş, sonra hızlı, sonra tekrar yavaş hareket ediyor. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir ritim gibi. Ta ki yavaşlayıp içime öyle nazik bir işkenceyle girip çıkana kadar... Ağzımı onunkinden ayırıp sikine yumuluyorum.

Üzerimdeki elbiseyi yırtarak beni tamamen çıplak bırakıyor. Ellerim göğüslerimi buluyor ve onları sıkarken ritmi yükseltiyorum ve ona o kadar iyi bir tempoyla ileri geri binmeye başlıyorum ki tekrar boşalmam uzun sürmüyor. Kıcımlı kavriyor, eksik olmaya başladığım yerde hızlanıyor ve yerden kalkıyor, ağzı meme ucumu buluyor, dişleri ısırıyor.

Ve
geliyorum.

Ve
geliyorum.

Ve
boşalıyorum.

Sikeyim.

Öne eğilip omzunu ısırıyorum, o da boynuma öpücükler konduruyor.

"Benim için ne kadar mükemmel olduğunu görüyor musun?" diye soruyor, hâlâ iterek. "Vücudun benimkini ne kadar arzuluyor?" Beni ısırıyor. "Çok lezzetli prenses, tatlı amcığının beni sağma şekli. Ben bir numarayım, değil mi?"

"Evet!" Kelimeyi nefesimle söyledim.

Tam boşalırken üzerine yığılıyorum, o da kıkırdayıp tekrar uzanıyor, hâlâ içimde.

"Ben hep bir numaraydım, değil mi?"

Gülüyorum. "Bunu sana söylemem gerektiğinden emin değilim," diye cevap veriyorum.

Beni hızla çeviriyor ve bedenimden ayrılırken inliyorum ama hemen üstümü örtüyor.

"Tekrar şaplak yemek ister misin?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Belki." Crue bir şeye uzanıyor ve tanıdık yüzük kutusunu gördüğümde donup kalıyorum. Onu yanımıza koydu. İkimiz de bir süre sessizce ona bakıyoruz.

"Evlen benimle," diyor.

Kalbim çarpıyor, ama bu adamı daha fazla inkar edemem. Başkasının ona sahip olmasına izin veremem.

Bu bencilce.

Tüketiyor.

Ve o benim.

Eğildim ve onu öptüm. "Sadece benim şartlarımla."

Kıkırdıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar içime giriyor ve ben yüzüğe bakıyorum. Pembe bir ışıltısı olan narin bir yüzük. Büyük değil, ki bundan nefret ederdim, ama bu bir taahhüt - hayatım boyunca kaçtığım bir taahhüt.

BÖLÜM 68

Crue

A Patlayıcı kavuşmamızdan sonra onu yatağına götürdüm. Rya yorgundu ve başı yastığa değmeden uyumuştı. Ama onun yanında yerimi almadan önce

parmağındaki nişan yüzüğünü kaydırdım. Yer değiştirmeye başladı ama yataktan kaçmaya fırsat bulamadan kolumu karnına dolayarak onu geri çektim. Sonra da oldukça sert olan sikimi kıkına sürüyorum.

Kıkırdıyor. "Sakin ol. Bize kahve yapacağım." "Kaçmayı alışkanlık haline getirmiş gibisin prenses."

Kollarımda dönüyor ve bana dik dik bakıyor. "Ve sana güvenebileceğim tek şey, bir sonraki seviye takip becerilerin."

"Oh, ama Bayan Ricci, sunabileceğim daha pek çok yeteneğim var."

Gülümsüyor ve dudaklarına sahiplenici bir taleple bastırıyor, kalçaları sikime doğru yuvarlanıyor.

"Bundan daha fazlasını yapmana izin vermeden önce sözleşmemizi halletmemiz gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sözleşme mi? Bir ruh halini nasıl öldüreceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

"Ne de olsa ben bir avukatım," diye alay ediyor iterken. "En azından sana önce bir kahve yaparak merhamet gösteriyorum." İşte o zaman durgunlaşıyor, bakışları eline düşüyor. Sonra o çok sevdiğim gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Neden yüzük takıyorum?" diye sorar.

"Çünkü o senin."

"Hiçbir konuda anlaşılamadık."

"Ne istersen kabul edeceğim. *Seni* istiyorum," diyorum basitçe,

Eline tekrar bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden ya da gözlerini ringden ayırmadan dışarı çıkıyor.

O dönmeyince pantolonumu çekip merdivenden iniyorum. Rya kanepede oturuyor, gömleğimin içinde bir iş adamı edasıyla. Bacak bacak üstüne atarken bronz teni sergileniyor ve bana o tatlı amcığını iyice gösterdiğinden emin oluyorum.

"Lütfen oturur musunuz Bay Monti?" Karşısındaki sandalyeyi önerdi.

Yaptığı kahveyi elime alıyorum ve takdirle onu izliyorum.

Sabah güneşi ve arkasındaki su, azizeden başka her şey olduğunu düşündüğüm kadının etrafında bir tür hale oluşturuyor.

"Yeni bir sözleşme hazırladım," diyor.

"Yeni bir sözleşme mi?" Kahvemden bir yudum alırken meraklı bir kaşımı kaldırıyorum.

Bu ironik bir durum çünkü bizi bu karmaşanın içine sokan da bu oldu.

"İki hafta içinde bir eş almak zorundasınız, doğru mu?"

"Doğru," diye mırıldandım, bununla nereye varmak istediğinden emin değildim. Bunu her zaman açıkça belirttim.

"Ve bundan kurtulmanız mümkün değil mi?"

"Yirmiden fazla kurucu babayı öldürmediğim sürece hayır, ki buna tamamen karşı değilim."

Bakışları bana yöneliyor ve oradaki hızlı hesaplamayı görüyorum.

Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve şöyle diyor: "O zaman düğün yapacaklar. Evleneceğiz. Senin adını alacağım. Ama Tanrı yardımcım olsun, eğer beni kızdırırsan, ilk fırsatta sadakatsizlik edip seni becereceğim ve sen delirene kadar bunu yapmaya devam *edeceğim*."

Boğazımdan çıkan ses tamamen insani değil. "Bu kedi-fare oyunundan bıktım prenses."

"O zaman sahiplenici bir pislik olma."

"Ama sen benim o yanımı seviyorsun," diyorum bakışlarımı kısarak.

Avukat edasıyla gülümsemesini gizliyor. "İşim bitmedi. Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ama ailelerin bunu bilmesine gerek yok. Bu sözleşme, size varis bırakmamayı seçersem, bunu yapmak zorunda olmadığımı belirtiyor."

"Bir varise ihtiyacım var, Rya."

"Beni mi yoksa bir varisi mi istiyorsun?" Beni düşünürken tırnakları sözleşmeye hafifçe vurmaya başladı. Ona tekrar kaçması için bir sebep vermeyeceğimden eminim. Ama sonunda istediğimi alacağımı bilecek kadar beni iyi tanıdığından eminim.

"Hep seni istedim," diyorum ona. "Her zaman seni seçeceğim."

Nefesi kesiliyor ve tekrar sözleşmeye bakıyor. "Ve eğer bu olursa ve ben bir varis doğuramazsam, o zaman kendimi bir sonraki varis olan Alessia'ya karşı biraz önyargılı buluyorum. Kendisi aynı zamanda vaftiz çocuğumuz olur."

Dilimi tutuyorum. Bana bir varis verecek.

"Telefonumu dinlemek yok," diye devam ediyor. "Bunu çıkar."

Bakışlarında bir sınırla bana bakıyor ve sonra bir şeye karar vermiş gibi keskin bir nefes alıyor. "Peki. New York'ta kalacağım."

"Benim çatı katıma taşınacaksın."

"Bunu düşüneceğim. Ama dairemi satmayacağım, böylece çok zorba olduğunuzda oraya çekilebileceğim. Ve senin içeri girmene izin yok."

"Ben senin kocan olsaydım içeri giremezdim," diye homurdandım.

"Crue." Kâğıdı kucağına koyuyor ve bana öyle bir ifade veriyor ki, ağlayana kadar onun talepkâr, pis ağzını sikmek istiyorum.

Bu görüşmelerden keyif alıyor gibi görünüyor. "Hepsi bu kadar mı prenses? Eğer öyleyse, gel ve iyi bir kız gibi sikimin üzerine otur."

Kahvesini bırakıp masanın etrafından dolanırken yüzüne şeytani bir gülümseme yayılıyor. Parmaklarımdan biri zaten ıslak olan ve beni bekleyen tatlı amcığına girerken kalçalarımın üzerine oturuyor.

Kağıdı ve kalemi göğsüme doğru itiyor.

"Bay Monti, bir anlaşılmamız var mı?" diye soruyor kemerimi rahatça çözerken, yumuşak parmakları sert, zonklayan sikimi kavırıyor. Eğilip kulağıma fısıldıyor, doğal kokusu burun deliklerimi alevlendiriyor: "Bunu imzala, ben de senin halhalını her gün takayım, böylece herkes kime ait olduğumu bilsin."

O elini sikimde aşağı yukarı kaydırırken ben de başparmağımı tatlı amcığının üzerinde gezdirmeye devam ediyorum.

"Sadece ismen kime ait olduğunu bilecekler," diye homurdandıktan sonra yüzüğünü başımla işaret ediyorum. "Ve bu yüzden."

Kıkırdıyor ve hâlâ elimde tuttuğum sözleşmeye dokunuyor. "Bunu sadece sen y a p a b i l i r s i n . İmzala, göt herif," diyor tatlı ve hastalıklı bir ses tonuyla.

BÖLÜM 69

Rya

Sevgili Bayan Ricci

*Bugünkü etkinlikten önce soğuk algınlığınız
varsa, sizi dünyanın sonuna kadar
avlayacağımı ve ağır bir şekilde
cezalandırılacağınızı bilin.*

Cevap

ver.

Crue

Sayın Monti

***Bana** kocamın tatlı bir tip olacağı
söylenmişti. Peki nasıl oldu da bu kadar
kaba, küstah ve muhtemelen en iyi ilk ikimde
yer alan biriyle evlendim?*

*Sadece **O** zaman cevap vereceğim.*

/ Nişanlınız

I göğsümü tırmalıyormuş gibi hissettiren yakıcı sıcaklıkla savaşıyorum. Crue ve benim imzaladığımız yeni sözleşmeyi düşünüyorum. Ve şimdi ben de

pazarlığın sonu. Ama kahretsin, eğer bu durum sandalyelerde oturan ve bize bakan yüzlerce insan için durumu garip hale getirmediyse.

Ve nişan partisinde duyurduğu Ricci'nin kızı yerine, Honey baş nedime olarak duruyor. Ama odanın diğer ucundaki Dawson'la göz göze gelişinden anladığım kadarıyla, sanırım bu yeri aldığım için minnettar.

Tüm o yıllar boyunca kaçtığım şey tam da şimdi geldiğim yer.

Dünyanın en tehlikeli adamlarından birinin yanında.

Sahiplenici.

Kontrol ediyorum.

Tam bir pislik.

Crue bunların her biri ve çok daha fazlasıdır.

Ama buna rağmen, beni ezip geçmesine izin vermeyeceğimden eminim.

Şimdi ne olarak görülüyorsunuz? New York'a döndüğümde kendi firmasını açmaya niyetli bir ceza savunma avukatı. Ve... bir patron?

Crue'ya adamlarının bundan sonra bana ne diyeceğini sorduğumda, beni göl evinde tekrar kucağına çekmeden önce güldü. Eli yanağıma değmiş, dökülen birkaç tutam saçımı silmişti. "Kraliçem olarak saygı göreceksin. Ve benim iznim olmadan seninle gelişigüzel ya da dolaylı olarak konuşmaya çalışan herkes ölecek."

Şimdi bu anıya gülümsüyorum, Crue'nun karanlık, erimiş gözlerine bakıyorum ve kesinlikle gelecek tüm kötü heyecanları vaat ediyor. Ve eğer beni kızdırırsa, taşaklarına diz atacağım ya da muhtemelen diğer bacağından vuracağım. Ne de olsa bir kadının görevi kocasını hizada tutmaktır, değil mi?

Ellerimi elbisemde gezdirerek, kocamın beklediği yere doğru yürüyorum.

Eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı: "Bana ölümcül yeminini etmeye hazır mısın, karıcığım?"

Ve bu kelime ağzından çıkarken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Midemde kelekler yaratacağını kim bilebilirdi?

Bu adamı her şeyimle seveceğimi kim bilebilirdi?

O sevdi.

İşte o.
Pislik.

İLK ORTAK KİTABIMIZI OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR
EDERİZ, EĞER BEĞENDİYSENİZ BİR YORUM BIRAKIRSANIZ
MEMNUN OLURUZ. AYRICA, BURADA SADECE SİZİN İÇİN
BİR BONUS SAHNE VAR.

[BURAYA](#) TIKLAYIN.

Gelecekteki tüm sürümlerden haberdar olmak için T.L's & Kia'nın posta listesine
katılın.

T.L'ler [BURADA](#)
KIA'LAR
[BURADA](#)

Ayrıca T.L. Smith tarafından

Siyah (Siyah #1).

Kırmızı (Siyah

#2) Beyaz (Siyah

#3) Yeşil (Siyah

#4) Kandiland

Saf Ceza (Tek Başına)

Düşmanlaştır Beni (Tek Başına)

Alçal (Kusurlu #1)

Çarpık (Kusurlu #2)

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ

Disbelief (Smirnov Bratva #2).

Defiance (Smirnov Bratva #3).

Dismissed (Smirnov Bratva #4).

Lovesick (Standalone).

Lotus (Bağımsız)

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma (Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap)

Yalanlara Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Aşk (Dark Intentions Duet 2) Cavalier

(Crimson Elite #1)

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(Kızıl Elit #3) Küstah (Kızıl

Elit #4)

Playette

Love Drunk

Hate Sober

Kalp Kırın Ben (Düet #1)

Kalp Kırın Sen (Düet #2).

Benim Güzel Zehrim

Benim Kötü
Kalbim Benim
Zalim Sevgilim
Zincirli Eller
Kilitli Kalpler
Günahkâr Eller
Prangalı Kalpler
Pervasız Eller
Düzenlenmiş
Kalpler
Beklenmedik
Kraliçe Bir
K ö t ü n ü n
Öpücüğü Bir
Kötünün
Yalanları
Kötü Niyet Anları Delilik Anları

T.L Smith ile tksmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Ayrıca yazar: Kia Carrington Russell

[Bu Gece Benim, New York Geceleri Kitap 1](#)

[Bu Gece Bizim, New York Geceleri Kitap 2](#)

[Stranded for the Night, New York Nights Kitap 3](#)

[Token Huntress, Token Huntress Kitap 1](#)

[Token Vampire, Token Huntress Kitap 2](#)

[Token Wolf, Token Huntress Kitap 3](#)

[Token Phantom, Token Huntress Kitap 4](#)

[Token Darkness, Token Huntress Kitap 5](#)

[Token Kingdom, Token Huntress Kitap 6](#)

[The Shadow Minds Journal](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken dünyayı gezerken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tksmithauthor.com

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınmış tarzı olan tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridindeki plajlarda sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz meltemlerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.